

Залозите са по-високи, отколкото са били някога

ЕРАТРИАЪР **ВИНС
ФЛИН**

**СПИСЪКЪТ НА
ОБРЕЧЕНИТЕ**

ВИНС ФЛИН
СПИСЪКЪТ НА ОБРЕЧЕНИТЕ

Превод: Петър Нинов

chitanka.info

Залозите са по-високи, отколкото са били някога!

Тежката артилерия на политическия трилър — Винс Флин, връща лентата години назад, за да проследи превръщането на Мич Рап в суперагент на ЦРУ!

След като попада в свръхсекретния отряд на ЦРУ — „Орион“, Мич Рап получава специална мисия. Той трябва да открие отговорните за зловещия атентат над Локърби. Независимо колко жертви ще остави след себе си...

Мич Рап е готов да елиминира следващия обект. На пръв поглед задачата изглежда лесна. Но на мястото — изискан френски хотел, Рап попада в засада. Избухва престрелка, а той е ранен. Планът пропада. Някой му е подготвил перфектно организиран капан.

Рап се превръща в мишена за мистериозните си врагове. Френските власти също го преследват. Шефовете му не биха допуснали да бъде заловен жив.

А той не фигурира дори и в най-секретните документи на ЦРУ...

Сам, ранен и притиснат до стената, Мич Рап е готов на всичко, за да оцелее.

Реалистичен политически трилър, който затвърждава позицията на Винс Флин сред най-добрите в жанра. Той ни отвежда под повърхността на известните факти и ни разкрива тайни, прикривани десетилетия. Флин доказва, че никой друг писател не познава света на разузнаването по-добре от него.

В „Списъкът на обречените“ залозите са по-високи, отколкото са били някога!

УВОД

Мъжът прелетя във въздуха, хвърлен от един от другите курсанти, но не успя да се претърколи при падането. Директорката от ЦРУ Айрини Кенеди наблюдаваше схватката от къщата с известен интерес. Падането беше тежко, а силата на удара му изкара въздуха и дори ребрата му изпукаха. Кенеди сви устни и прецени какви са шансовете на курсанта да премине през оставащите осем седмици на учебната програма. Беше виждала оттук да минават толкова много мъже, че можеше да събира облози за тях като професионален букмейкър. На този не даваше и десет процента шанс.

Мислите ѝ обаче не бяха съсредоточени върху сегашния набор курсанти. Тя беше по-загрижена за един-единствен мъж, който с лекота премина през спартанската учебна и тренировъчна програма преди малко повече от година. Мич Рап по онова време още беше новобранец и за тази една година, откакто му отвързаха каишката и го пуснаха по следите на терористичните главатарии, той остави след себе си ярка диря от трупове от Женева през Истанбул и Бейрут и оттатък. И до днес отзивите за работата му бяха блестящи и това по някакъв начин допринасяше за напрежението у Кенеди. На света не съществуваше идеален човек. Рано или късно, колкото и талантиливи да бяха, всичките се проваляха. За да се усложнят още повече нещата, той настоя и тя отстъпи, и му разреши да действа сам. Без подкрепа, само с малоброен разузнавателен екип, който да проучи обстановката, след което той се включваше в действие и сам свършваше мръсната работа. Никакъв евакуационен екип, който да му спасява задника, ако нещата загубят. Рап се беше аргументирал, че колкото по-малко следи оставят, толкова по-малко вероятно беше да ги хванат.

Инстинктивно на Кенеди ѝ хареса тази опростеност. Тя имаше много богат опит в оперативната работа. Често в операциите се задействаха толкова много сили и средства, с толкова широк обхват, че в крайна сметка се даваше команда „отбой“ и нищо не се случваше. Рап успя да я убеди, че ако се провали, той е само един чужденец с

международен паспорт, чиято връзка с Лангли нямаше как да бъде проследена. Хърли, изпеченият шпионин и треньор, му опонира, че малката му игричка ще проработи само ако го убият. Ако го пленят жив, той ще проговори рано или късно като всички останали, и тогава пораженията за ЦРУ щяха да са огромни. Големият риск обаче беше характерен за този бизнес и Томас Стансфийлд склони да заложи на Рап. Младият агент вече се беше показал като многообещаващ талант, а Стансфийлд искаше да задраска колкото се може повече имена от списъка с най-издирваните терористи.

Предстоящата мисия обаче беше по-различна. Залогът беше значително по-голям. Едно беше Рап да се подвизава в някоя страна от Третия свят и да упражнява смъртоносния си занаят, съвсем друго щеше да е сега. Щеше да се наложи да извърши нещо незаконно и несанкционирано в страна, в която и дума не можеше да става и за най-малката грешка или пропуск.

Толкова напрегната беше Кенеди, че дори не чу въпроса, който ѝ зададе мъжът зад бюрото. Тя прибра зад ухото кичур от дългата си до раменете руса коса и каза:

— Моля? Не те чух?

Доктор Люис я беше наблюдавал през последните няколко минути. Кенеди имаше сложен характер, беше уверена и изключително ценена професионалистка. За Люис се превърна в професионален интерес да разбере, да разгадае коя е силата, която я движи.

— Тревожиш се за него.

Лицето на Айрини Кенеди остана безизразно, въпреки че колегата ѝ сякаш четеше мислите ѝ и това определено я подразни.

— За кого?

— Знаеш за кого — отвърна доктор Люис и топло я погледна със сините си очи.

Тя сви рамене, сякаш ставаше дума за нещо дребно и незначително.

— Тревожа се за всяка операция, която командвам аз.

— Струва ми се, че се тревожиш повече за операциите, в които участва той.

Тя се замисли отново за уникалния индивид, когото беше открила в предградията на Ню Йорк. Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, Люис беше прав. Кенеди обаче не можеше да разбере дали

беше заради човека, или заради изключително опасните операции, които му възлагаха, но във всички случаи тя не желаше да обсъжда този въпрос с Люис.

— Аз пък открих — добави със спокоен и непринуден тон той, — че се тревожа за него по-малко от другите.

— По-лесно е, когато седиш от другата страна на бюрото — отвърна тя и се усмихна. Рядко се усмихваше. — Аз съм му пряк ръководител. Аз го поставям в тези опасни ситуации и аз съм единственото му спасение, ако нещо се обърка. Бих предпочела да разглеждам случая като клиничен. — Тя вдигна вежда и имитира физиономията на Люис. — Дори ти би го разбрал.

Психиатърът потърка долната си устна и каза:

— Да се тревожиш за нещо или за някого е нормално... и дори е здравословно, но ако се прекали... — Поклати глава и направи кисела гримаса. — Тогава определено не е добре.

„Ето пак“ — каза си Кенеди. Това не беше случаен разговор. Психиатърът дълго го беше обмислял, беше планирал въпросите си към нея. Тя знаеше от опит, че ако се опита да избяга от срещата лице в лице, само ще утежни положението си. Люис беше търпелив и упорит. Освен това докладите му се четяха много внимателно от заместник-директора по операциите. Докторът имаше навика да се хване за някой проблем и да те засипе с въпроси, докато не получи отговорите. Кенеди реши да прехвърли топката в неговото поле.

— Значи мислиш, че се тревожа прекалено много.

— Не съм казал такова нещо — отвърна той спокойно и леко поклати глава.

— Но го намекна.

— Беше само един въпрос.

— Въпрос, който ти зададе, защото си мислиш, че си забелязал нещо и нещо в мен те притеснява. И понеже ти започна, ще ти бъда благодарна, ако сам си го обясниш, вместо да ме разпитваш като на някой от твоите терапевтични сеанси.

Люис въздъхна. Досега многократно беше ставал свидетел на спорадичните избухвания на Кенеди, но никога не го беше изпитвал на гърба си. Обикновено потърпевш беше Стан Хърли, който беше голям майстор да те извади от кожата. С Люис тя винаги се беше държала

спокойно и аналитично. Фактът, че тя реагира така светкавично и сърдито, само потвърждаваше подозренията му.

— Мисля, че когато се отнася за един определен оперативен офицер... ти се тревожиш прекалено много.

— За Рап ли? — попита Кенеди.

— Именно.

— Само не ми излизай с твоите псевдопсихологически анализи, че съм се влюбила в него. — Тя поклати глава, сякаш да се отърси от думите на доктора. — Аз не правя такива неща, когато се отнася за работата ми.

Той махна с ръка.

— Съгласен съм. Това не е мой проблем.

— Тогава какъв ти е проблемът?

— Че не му отдаваш заслуженото.

— Заслуженото? Заслуженото за какво?

— Да започнем с факта, че той дойде при нас преди малко повече от година без никакъв военен опит, но въпреки това надви всеки един съперник, когото изправихме срещу него, включително и твоя чичо Стан. Неговата способност да се учи, и то светкавично бързо, няма прецедент. — Люис леко повиши тон: — Като успешно се справя във всяка една дисциплина и по всеки един предмет.

— Не по всеки предмет. Има ниски оценки по геополитика и дипломация.

— Защото смята изучаването на ООН и други подобни организации за загуба на време и аз съм склонен да се съглася с него.

— Нали целта ни беше да произвеждаме всестранно подготвени кадри тук.

Люис сви рамене.

— Психическата стабилност за мен е по-важна от всестранныте познания. В края на краищата ние няма да искаме от него да преговаря за сключването на мирен договор.

— Не, няма, но искаме от него да е наясно с цялостната картина.

— Цялостната картина. — Люис се намръщи. — Мич би поспорил, че той е единственият в нашата организация, който непрекъснато държи под око цялостната картина.

Кенеди беше жена, избрала да работи в един преобладаващо мъжки свят и силно негодуваше, когато колегите ѝ се отнасяха

покровителствено с нея и се опитваха да ѝ обясняват като на умствено изостанала.

— Така ли? — язвително попита тя.

— Твоят човек има определен капацитет. Определени способности, които само се подсилват от факта, че той не позволява на странични обстоятелства да му отвличат вниманието.

Кенеди въздъхна. В нормална ситуация тя щеше открито да изрази недоволството си, но сега беше уморена да се разправя.

— Сигурно си мислиш, че мога да чета мисли, но днес нещо това умение ми убягва. Би ли продължил по същество?

— Струваш ми се по-уморена от друг път.

— Благодаря ти за комплимента. И ти изглеждаш напълнял с един-два килограма.

Люис се усмихна.

— Само задето отбелязах, че си притеснена за него, няма нужда да ме обиждаш.

— Ти си майстор на измъкването.

— Моята работа е да наблюдавам. — Той се завъртя със стола и насочи вниманието си към осмината курсанти и двамата инструктори, които ги въвеждаха в основите на ръкопашния бой. — Да наблюдавам всички ви. Да се грижа никой да не получи психически срив и да не прекрачи чертата.

— А теб кой те наблюдава?

Лекарят се усмихна.

— Аз не съм подложен на същия стрес. — Той се обърна отново към Кенеди: — Както каза, той е твой подчинен.

Тя не можеше да го отрече, затова премълча.

— Но като те гледам — добави Люис с тон на психотерапевт, — този твой двойствен живот не ти се отразява никак добре. Мислиш си, че можеш да овладееш умственото напрежение. И аз доскоро си мислех, че ще можеш, но вече имам известни съмнения.

Стомахът ѝ се сви.

— И сподели ли с някого тези твои съмнения? — По-специално под този „някого“ тя имаше предвид Томас Стансфийлд.

— Още не, но рано или късно ще трябва да докладвам.

Кенеди почувства известно облекчение. Съзнаваше, че трябваше да опровергае загрижеността му. А единственият начин да стори това

беше да говори по темата.

— Може ли да ми опишеш по-подробно тези способности, за които твърдиш, че притежава.

Люис се поколеба, сякаш търсеше думи да съобщи нещо, което беше грубо и жестоко.

— Опитах се да проникна в ума на Рап и кълна се, в някои дни е толкова искрен с мен и аз се радвам, че съм разгадал характера му, в други дни обаче...

— Обаче какво?

— В други дни изобщо не мога да премина през проклетите му черни очи и тази леко крива усмивка, с която успява да прогони всеки, който се бърка в работите му.

— И това ли са способността и талантът, от които си толкова възхитен? Кривата му усмивка?

— Не. — Люис се намръщи. — Много по-сериозно е от това да е открит в един момент и непробиваем в следващия. Макар че и това му умение може да има заслуга за начина, по който се справя с проблемите. Говоря за същината, ядрото на всичко. Защо сме се събрали тук? Защо тайно отклонихме над петдесет милиона долара за тази операция? Говоря за факта, че той е армия от един човек. Че той методично за малко повече от година постигна повече, отколкото всички ние за десет години. И нека да бъдем честни към себе си. Онова, за което говорим, е жестоката и неумолима истина, че той е дяволски, изключително добър в издирването и ликвидирането на хора.

Кенеди кимна, въпреки че погледът ѝ беше насочен другаде. Всички бяха стигнали до един и същи извод още преди месеци. Затова и му бяха дали картбланш да работи сам.

— Аз съм тук — продължи Люис, — за да следя и да се грижа да подбираме подходящите хора и да проверя дали психически те могат да се справят с огромния стрес, с който е придружена тази професия. Аз съм под стрес, ти си стресирана, но нашето не е нищо в сравнение със стреса на агента, който действа напълно сам, често в тила на врага, проследява, издирва обектите и ги убива.

— Значи се притесняваш да не се обърне срещу нас.

— За момента — не. В интерес на истината, мисля, че се справя забележително добре с трудностите и предизвикателствата на новата

му професия. Следя го отблизо. Когато се връща тук, спи като бебе. Главата му се отпуска на възглавницата и шейсет секунди по-късно той вече се е унесъл и спи непробудно до сутринта.

На Кенеди също ѝ беше направило впечатление този феномен. Не всеки оперативен офицер понасяше толкова леко отнемането на човешки живот.

— Как тогава той реагира на... това, че цапа ръцете си с кръв? — попита тя.

— Той е праволинейно същество, което означава, че не дава на странични мисли да мътят водите на неговото съзнание и съвест. Тези хора... които той издебва... всички те доброволно са избрали да участват в заговори и атентати, в които да загинат невинни граждани. В очите на Рап — и това не е мое предположение, а ясно изразено от него мнение — тези хора трябва да бъдат наказани.

Кенеди се намести в стола си.

— Чисто и просто отмъщение.

— Според него е „възмездие“. Разликата не е голяма, но аз го разбирам.

— Предвид загубата на неговата приятелка не мисля, че поведението му буди притеснение. В края на краищата, тази работа изисква особена мотивация.

— Така е, но той надминава всички очаквания. Казва, че ако тези хора не бъдат наказани, това само ще ги окуражи да убиват. Да зачернят още човешки същества.

— Аз не го оспорвам, нито пък шефът ще го оспори, че е така.

Люис се усмихна.

— Има още едно нещо. Нещо, което прибавя още уникалност.

— Какво е то?

— Той иска те да знаят, че е по петите им?

— Това догадки ли са, или факти?

— По малко и от двете. Знае, че може да ги накара да се страхуват от него. Да не могат да спят нощем и да треперят в очакване кога ще се появи. Той иска да се страхуват от него.

— Той ли ти го каза? — попита Кенеди леко изненадана.

— Частично. Останалото аз сам сглобих от парчетата.

— И защо не ми каза?

— Ето, сега ти казвам.

Тя се наведе към него.

— Защо не ми каза още когато разбра?

— Казах на Томас.

— И той как реагира?

— Помисли, помисли и отвърна, че да накараш тези типове да си изгубят съня не е чак толкова лошо.

— За бога! — Кенеди се хвана за челото. — Като негов шеф, не мислиш ли, че трябва да ме държиш в течение на подобни неща?

— Не разбирам какво те притеснява. Мисля, че той си е съвсем наред, и Томас е съгласен с мен.

Айрини потърка носа си в опита си да притъпи предстоящото главоболие.

— Това не ти е футболната лига. Ние не си губим времето с празни приказки. Не дразним другия отбор, за да ги извадим от равновесие. Хората ми трябва да са като призраци. Трябва да могат да се промъкнат в дадена страна, безшумно да изпълнят задачата и после да се разтворят във въздуха.

— Айрини, мисля, че преувеличаваш. Врагът и без това знае, че нещо става. Мъртвите тела се трупат необичайно бързо и ако всява страх сред тези хора... — Люис сви рамене. — Ами така да е.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?... Че си спокоен за Рап, но си притеснен за мен?

— Спокоен съм и за двамата ви, но все пак мисля, че се тревожиш прекалено много.

— Тревожа се за него, защото му предстои да убие високопоставен служител в столицата на един от най-близките ни съюзници. Ако се провали, отзвукът ще е толкова силен, че всички ние, без изключение, ще бъдем разпитвани в конгреса, ще ни осъдят и ще ни тикнат в затвора. — Кенеди поклати глава. — Не знам какво пише в твоите дебели книги, но си мисля, че страхът да не попаднеш в затвора е доста здравословно и нормално нещо.

— Мисълта ми, Айрини, е, че Рап е добър. Може би най-добрият от всички, които съм виждал. А обектът му е бавен, мързелив, охранен бюрократ. Довечера всичко ще мине добре. Не за това се притеснявам.

Кенеди беше толкова съсредоточена в мислите си върху операцията в Париж, че едва не пропусна последните му думи.

— Тогава за какво се притесняваш?

— Рап е уникален. Той вече показа, че действа по-добре сам. Настръхва, когато чуе за контрол, и засега Томас е склонен да си затваря очите за тези малки нарушения на дисциплината именно защото този човек е толкова добър в занаята си.

— Но?...

— Нашата държава, както и нашият работодател, да пребъде името му, има славна история и традиция на неблагодарно отношение към онези, които са на предната линия и които го отнасят първи, когато нещата загубеят. Ако постъпят така и с Рап... — Люис потрепна.

— Нашата държава и нашият работодател дори не знаят, че той съществува.

— Това ми е ясно, Айрини. Мисля в перспектива и ти казвам, че има реална опасност в даден момент съвсем да изгубим контрол над него.

Тя се изсмя.

— Не виждам какво точно те навежда на този извод.

— Айрини, като махнеш маската и всички подробности, пред себе си имаме човек, който е обучен да убива. Да убива онези, които причиняват болки и страдания на невинни граждани или които представляват заплаха за националната сигурност на тази страна. Сегашната му мисия е ясна. Той трябва да убива лошите, които живеят в другите страни. Какво ще стане, ако един ден се събуди и осъзнае, че лошите се намират и тук, точно под носа му, и живеят в Щатите, работят в ЦРУ или на Капитолия?

— Сериозно ли говориш? — Кенеди остана шокирана от теорията му.

Люис подпря с ръце брадичката си и се облегна назад.

— Правосъдието е сляпо, а ако обучиш един човек да бъде едновременно съдия и палач... е, тогава не би следвало да се изненадаш, ако някой ден той заличи в съзнанието си разграничителната линия между терориста и корумпирания и егоистичен бюрократ.

Тя се замисли и след малко отвърна:

— Не съм много уверена в това, което казваш.

Той сви рамене.

— Само времето ще покаже дали съм бил прав. Но едно знам със сигурност. Ако в бъдеще се наложи да го неутрализираш, по-добре

гледай да успееш от първия път. Защото ако оцелее, ще избие всички ни до един.

ПЪРВА ГЛАВА

Париж, Франция

Рап завърза сивото найлоново въже за комина и пристъпи към ръба на покрива. Надникна към балкона два етажа по-надолу и после огледа от високото Градът на светлината. Слънцето щеше да изгрее след няколко часа и движението на „нощните птици“ по улиците постепенно затихваше. Беше един от онези редки мигове на почти пълна тишина, които се случваха дори в оживени градове като Париж. Всеки град притежаваше своята уникална атмосфера, имаше своето уникално усещане и Рап се беше научил да обръща внимание и да се съобразява с естествения градски ритъм. Градовете имаха своите прилики също като хората. Защото въпреки всички теории за индивидуалността малцина осъзнаваха, че в по-голямата си част действията и поведението на хората са продиктувани от техните навици. Те спяха, събуждаха се, хранеха се, работеха, после пак се хранеха и пак работеха, пак ядяха, гледаха телевизия и отново лягаха да спят. Това беше основният ритъм, към който човечеството се придържаше от векове. Начинът, по който хората живееха и задоволяваха основните си потребности.

Всички мъже също така имаха своите уникални черти и тези черти често се изразяваха чрез навиците им — навици, които Рап се беше научил да използва в свой интерес. Като правило най-подходящото време за удар беше по това време, между залеза и изгрева, когато повечето хора все още спяха или се опитваха да спят. Причините от психологическа гледна точка бяха очевидни. При положение че дори на професионалните спортисти им бяха необходими часове за загряване преди важно състезание, как тогава би могъл да се защити човек, ако внезапно бъде изваден от дълбокия сън? Рап не се придържаше към точни часове, а често навиците на обекта създаваха възможности, които просто го изкушаваха да се възползва от тях.

Преди три седмици беше в Атина. Всяка сутрин обектът му изминаваше един и същи маршрут по оживения тротоар на път от апартамента до офиса си. Рап си помисли дали да не го застреля направо на тротоара. Мястото беше подходящо, тъй като имаше доста възможности за прикритие и отвличане на вниманието. Нямаше да е трудно, но в такива случаи винаги основен проблем бяха очевидците, а и някой полицаи винаги би могъл да се появи в най-неподходящия момент. Докато изучаваше обекта, забеляза друг негов навик. След като идваше на работа, човекът изпиваше още една чаша кафе, след което взимаше вестника, отиваше в мъжката тоалетна и там се уединяваше за малко по-дълго.

Да свариш мишената да спи беше много добре, но още по-добре беше да я свариш със смъкнати гащи. На четвъртия ден зачака в средната от трите кабинки на тоалетната и в уречения час обектът седна в кабинката отдясно. Рап се качи на тоалетната чиния, наведе се над разделящата преграда, изрече името на мъжа и когато погледите им се срещнаха, той се усмихна и вкара деветмилиметров куршум с кух връх точно в темето на мишената. Стреля за всеки случай още веднъж в главата и спокойно напусна сградата. Трийсет минути по-късно вече беше на ферибота в топлите утринни вълни на Егейско море на път за остров Крит.

Повечето му ликвидации бяха като тази. Нищо неподозиращи глупаци, които бяха станали прекалено самоуверени, след като години наред Съединените щати не предприемаха нищо, за да ги изправят пред закона или за да ги накарат да си платят за участието им в различни терористични акции. Единствената цел на Рап беше да пренесе войната в полето на тези хора. Да ги накара да кървят, докато не започнат да се съмняват и разколебават, докато изгубят съня си и започнат нощно време да се притесняват дали няма да са следващите. Това се превърна в мисията на живота му. Бездействието от страна на Вашингтон беше давало кураж на тези хора да продължат с пъклените си планове срещу невинни граждани. Уверени, че няма да им се случи нищо и че могат да продължат да разпалват терористичната си война, те дълбоко се заблуждаваха. Рап сам, собственооръчно постепенно заменяше тази фалшива самоувереност с чист и неподправен страх.

Към този момент те вече чувстваха, че нещо не е наред. През последната година бяха застреляни в главата твърде много хора, за да е

само случайно съвпадение. Шефката на Рап го беше запознала с възникналите в средите на терористите слухове. Повечето подозираха, че израелците са възкресили един от техните ударни екипи и това напълно устройваше Рап — колкото повече дезинформация, толкова по-добре. Той не търсеше слава или признание за заслугите си. Въпреки буйния си горещ нрав тази нощ щеше да се наложи да прояви малко търпение. Във Вирджиния вече започваха да нервничат. Твърде много хора се бяха разприказвали. Твърде много чуждестранни разузнавателни служби отделяха сили и средства, за да разберат каква е причината за нарасналата смъртност сред най-опасните терористи на света и сред техните спонсори и доставчици на оръжие. Когато приключеше с тази акция, Рап щеше да се върне в Щатите, за да си почине. Поне така му беше казала шефката. Макар обаче да беше минала само една година (месеците се изнизаха твърде бързо), той вече беше разбрал как е устроена системата. „Почивката“ беше период, в който щяха да го наблюдават и изследват, за да са сигурни, че не е превъртял и душата му не се е заблудила по някой тъмен коридор, от който няма връщане. Мисълта предизвика усмивка на лицето му. Убийството на тези задници беше най-добрата терапия за него и имаше ефекта на десетки години сеанси при психотерапевт.

Той допря длан до ухото си и се съсредоточи върху миниатюрния преподавател, който предаваше звуците на луксозния хотелски апартамент два етажа по-надолу. Също като предната нощ и нощта преди нея той чуваше само хъркането и пръхтенето на дебелия либиец. Мъжът изпушваше по три кутии цигари на ден. Ако Рап го подгонеше по стълбите нагоре, сигурно нямаше да се наложи да употребява оръжие срещу него.

Проследи с поглед товарен микробус, който тихо премина долу по Ке Волтер. Нещо го безпокоеше, но не можеше да разбере какво. Огледа улицата за издйнически признаци, после насочи вниманието си към пешеходните алеи успоредно на река Сена. Беше твърде безлюдно. По това време на денонощието това беше нормално, но въпреки всичко нещо го безпокоеше. Може би беше твърде лесно — убийство след убийство, град след град и никакви схватки. По теорията на вероятностите рано или късно нещо щеше да се обърка и той щеше да се изправи пред опасността от провал, щеше да бъде пратен в чуждестранен затвор или дори щеше да се прости с живота

си. Тези мисли никога не му излизаха от ума и в зависимост от това в коя държава се намираше, предпочитанията му клоняха или към едното, или към другото.

В тази професия нямаше място за страх и съмнения. Трябваше да прояви предпазливост и да има набито око за детайлите, но страхът и съмнението щяха да са пагубни за него. Можеше да си стои тук цяла нощ и да си измисля причини и извинения да прекрати акцията. Стан Хърли, коравият кучи син, който го беше обучил, го беше предупредил за опасността от парализа чрез анализ. Рап се замисли за предупреждението на Хърли и реши, че шефката му просто е била обезпокоена повече от необходимото. Тя го беше инструктирала, че дори и най-дребното нещо да му се стори подозрително, незабавно да прекрати мисията. Не можеха да си позволят американски гражданин да бъде заловен в Париж, изпълнявайки „мръсна“ задача като тази. Особено валидно това беше сега предвид създалия се политически климат.

В крайна сметка, мишената беше само една връзка. Още едно име, което щяха да зачеркнат в списъка. Но за Рап операциите винаги бяха на лична основа. Той искаше да накара всеки един от тези хора да си плати за стореното. Всяка следваща ликвидация щеше да е по-трудна и по-сложна от предишната, но това не го притесняваше ни най-малко. Рап обичаше предизвикателствата. В интерес на истината, той изпитваше искрена радост от факта, че тези задници всеки ден се озъртаха и когато вечер заспиваха, ги тормозеше мисълта кой е този странен отмъстител.

За пореден път се запита дали трябва да буди безпокойство обстоятелството, че либиецът пътува без охрана. Беше много вероятно той просто да се чувства в безопасност в качеството си на петролен министър на страната. Като важен член на дипломатическата общност вероятно се смяташе за прекалено важна особа и стоеше над мръсните игри на терористи и убийци. „Е — каза си Рап, — бивш терорист няма. Облечи го в костюм и вратовръзка, дай му хотелски апартамент за хиляда долара на нощ и той пак ще си остане терорист.“

Огледа улицата отново и се вслуша в хъркането на либиеца. След още една минута взе окончателно решение. Обектът нямаше да доживее до изгрева.

Рап се впусна в действие безшумно, с отмерени движения, почти като робот. За последен път провери екипировката си. Беретата със заглушител беше прибрана в кобур под дясната му мишница. Два резервни пълнителя бяха здраво закрепени под дясната му мишница. Боен нож с двустранно десетсантиметрово острие беше закрепен заедно с калъфа отзад, на кръста му. Един по-малък деветмилиметров пистолет беше прикрепен към десния му глезен. Това бяха все нападателни оръжия. Имаше и малка аптечка, радиостанцията, настроена на честотата на охраната на хотела, пластмасови белезници и комплект от перфектно изработени фалшиви документи, според които той беше палестинец, наскоро имигрирал от Аман, Йордания. Имаше и бронирана жилетка. Носенето на жилетка беше едно от нещата, които му бяха набивани в главата по време на дългото и продължително обучение. Рап вдигна яката на черното си яке и нахлузи на главата си тънка черна качулка с прорези за очите. Хвана края на алпинисткото въже, погледна към ръба на покрива и си каза: „Два изстрела в главата“. Беше излишно, но именно към това в крайна сметка се свеждаха всичките му усилия.

Леко спусна въжето и после праметна краката си навън. С ловко движение скочи от ръба на покрива и се извъртя на сто и осемдесет градуса. Стисна с ръкавиците въжето и бавно се спусна пет метра надолу, където протегна крак и стъпи върху перилата на балкона.

Хванал здраво въжето, той леко стъпи върху черната желязна решетка на балкона. Като внимаваше да стои настрани от прозореца, въпреки че пердетата бяха спуснати, той се спусна на балкона, коленичи и прибра края на въжето така, че да му е под ръка, когато се евакуира. Беше обезвредил бравата на балконската врата преди два дни, когато постави подслушвателното устройство. Ако останеше време, щеше да демонтира устройството. Микрофонът не беше нищо особено. Рап винаги гледаше да използва обикновена техника, защото лесно можеха да проследят високотехнологичните производители, до чиито услуги прибягваше Лангли.

Беше запомнил разположението на помещенията в хотелския апартамент. Той се състоеше от едно голямо помещение с места за сядане от едната страна и голямо легло от другата. Рап се вслуша в шума от другата страна на вратата. Проститутката вероятно спеше там, но не можеше да разбере от хъркането на либиеца. Всичко вървеше

според очакванията. Рап извади беретата и бавно отвори вратата на балкона. С другата ръка хвана завесата и леко приведен влезе вътре, насочвайки пистолета наляво-надясно. Мишената му спеше на шест крачки от балкона. Леглото беше толкова високо, че под него имаше платформа със стъпало. Масивно безвкусно огледало служеше вместо лицева страна на кревата. При това положение мишената щеше да е на нивото на кръста на високия метър и осемдесет и три Рап. От върха на заглушителя до главата на либиеца го делиха само метър и двайсет. Той хвърли бърз поглед в стремежа си да открие проститутката. Най-добре щеше да е тя да се е обърнала на другата страна, затрупана с възглавници и завивки. Той никога не би стрелял по нея, но можеше да се наложи да я удари с дръжката на пистолета, ако се събуди и се разкрещи.

Приблужи се на половин крачка и се прицели. Оранжевата точка на мушката се закова върху горната част на носа на мъжа. Без да се колебае повече, Рап натисна спусъка и куршумът се заби в главата на либиеца. Заглушителят подскочи два сантиметра нагоре, после се върна в първоначалното си положение и той стреля отново.

Вторият куршум разшири образувалото се отвърстие с размер на монета. Смъртта беше мигновена, с което спря и хъркането. В настъпилата още по-гробна тишина в стаята очите на Рап се стрелнаха към купчината в другия край на леглото. След като три секунди покъсно не последва никакво движение, той зае стойка за стрелба от коляно и със свободната си ръка бръкна зад нощното шкафче. Пръстите му напипаха това, което търсеше. В този момент подът под него се разклати.

Вибрацията беше достатъчно силна и Рап веднага разбра какво я е причинило. Той остави подслушващото устройство на мястото му и се надигна колкото да може да погледне над кревата към вратата на апартамента.

Там в тънкия процеп светлина под вратата Мич забеляза как една след друга преминаха две сенки. Изруга наум и понечи да хукне към балкона, когато вратата се отвори с трясък и апартаментът беше облян от светлина. Докато падаше на земята, Рап видя характерната форма на цевта на картечен пистолет, на върха на която проблесна ярък пламък.

ВТОРА ГЛАВА

Стаята се изпълни с неприятна миризма, причинена от пот и от други подобни аромати от мъжете, които твърде дълго бяха стояли натъпкани в тясно пространство. Наред с това стаята се изпълни и със страх. Това силно разтревожи Самир Фади, въпреки че той разбираше каква е причината. Бяха дошли да търсят дух — някой, който преди близо година започна тихо, безшумно и последователно да ги избива един по един. Самир не можеше да промени ситуацията, нито фактите. Колкото повече чакаха хората му, толкова повече се отегчаваха, а колкото повече се отегчаваха, толкова повече се притъпяваше бдителността им. Не беше трудно да се забележи по младежките им лица. Вълнението и ентусиазмът от сегашната операция постепенно бяха отстъпили пред монотонната и скучна рутина. Всеки от тях пресмяташе за сетен път шансовете за успех и перспективата не беше на тяхна страна.

Самир не стана жертва на слабостите си. Щяха да посрещнат този призрак с превъзхождаща огнева мощ и да решат един значителен и важен за каузата им проблем. После щяха да прославят Самир като герой. Това не беше никак малко за него. Отдавна чувстваше, че Аллах му е отредил велика съдба, и когато се върнеше от успешната операция и елиминацията на убиеца, щеше да бъде удостоен с честно заслужената слава.

Той имаше късмет решението на проблема да узрее първо в неговата глава. Всички те бяха шокирани, когато разбраха, че това е работа само на един човек. Самир си зададе логичния въпрос: „Как да откриеш и ликвидираш убиец, когото никой не познава?“. Използваха контактите си из цяла Европа и в Москва, но без резултат. Някои от членовете на съвета продължаваха да спорят, че е изключено да е само един човек. По-обяснимо беше да са няколко екипа, действащи в синхрон. Испанеца обаче държеше на своето. Неговият източник беше на много високо ниво. Освен с този източник Испанеца се беше сдобил и с някои официални полицейски доклади за част от убийствата. Във

всички доклади се стигаше до заключението, че става дума за деяния, извършени от един човек. Със сигурност имаше подкрепа и финансиране, но убиецът според тях беше един.

Отговорът на въпроса на Самир беше брилянтно прост. Испанеца каза на съвета, че трябва да заложат капан. На Самир не беше разрешено да присъства на последвалите заседания. Само Изпълнителният съвет имаше думата при взимането на решение. Но той долови замисъла им. Нуждаеха се от сериозна мишена, която да примами убиеца и да го накара да се покаже. Мишената сега спеше от другата страна на коридора, на разстояние три врати оттук. Държаха в тайна от Самир самоличността на стръвта допреди седем дни. Тогава той и хората му пристигнаха във Виена. В продължение на четири дни те седяха натъпкани в хотелската стая, която беше малко по-малка от тази. После, на четвъртия ден сутринта потеглиха за Франция. Всеки от тях пътуваше отделно, но в един и същи влак. В Париж ги посрещна Испанеца и един друг доверен брат, който беше подготвил хотелската стая с оръжие и проследяващо оборудване.

Стръвта пристигна със самолет малко по-късно в същия ден и след кратък обяд в хотела отиде на разходка по магазините. Един по един, на равни интервали, Самир и хората му влязоха в хотела и провериха случайно избрани стаи на различни етажи. Надвечер, когато стръвта излезе на вечеря с проститутка, те се събраха в стаята от другата страна на коридора. Там ги чакаха картечни пистолети със заглушители. Испанеца и Самир постигнаха съгласие, че най-вероятно убиецът ще удари през нощта. В часовете преди изгрев-слънце. Ударът щеше да бъде в хотелската стая, където убиецът можеше да контролира ситуацията. Самир разбираше логиката, но времето беше много кратко. Нощем, от залез до изгрев-слънце, хората му бяха нащрек. През деня за всеки случай постоянно дежуреха двама души. Останалите трима се прибираха по стаите си, поръчваха си от румсървиса ядене и лягаха да спят.

След като прекараха четири нощи във Виена и сега три в Париж, Самир чувстваше, че хората му започнаха да се съмняват в замисъла на операцията. Мисълта, че те биха се осмелили да оспорят авторитета и властта му, направо го побъркваше. Беше избрал всеки от тях заради неговата дисциплина и умения, но най-вече заради пълното и безпрекословно подчинение на заповедите. Изрично им беше

обяснено, че тази мисия изисква от тях да проявят огромно търпение. Че може да се наложи да направят няколко курса, преди убиецът да се появи. И когато се появи, те щяха да изскочат и да приключат с него.

За последните два месеца у Самир се зароди чувството, че е опознал този убиец. Това беше човек с неизвестна националност, който беше проникнал в тяхната организация и се беше заел методично да избива финансовите спонсори, търговците на оръжие, редовите бойци и помагачите, които съдействаха на членовете на тяхната организация и на сродните им дъщерни организации да се движат свободно из Европа, Близкия изток и Северна Африка. Благодарение на Испанеца Самир беше изучил подробно пет от убийствата и беше убеден, че е разгадал стила и начина на мислене на убиеца. Беше готов да се изправи срещу него, само дето искаше да е час по-скоро.

Самир погледна часовника си, огледа се из стаята и с отвращение поклати глава. В стаята имаше две двойни легла и двамата от хората му лежах на тях. Бойците бяха заспали, а оръжията със заглушителите лежах до тях. Третият седеше на стол до вратата, прегънал се напред и закрил с длани лицето си. Самир нямаше да се изненада, ако този беше със затворени очи. Четвъртият поне беше буден, със слушалки на главата, седнал пред двата монитора, на които наблюдаваше другата стая на етаж. Първите няколко ноци всички те охотно дежуреха и бяха нащрек, следяха мониторите, докато пълният либиец правеше секс с проститутката. След седем ноци на един и същи репертоар интересът им значително отслабна. На Самир обаче му направи впечатление, че въпреки очевидно нездравословния си външен вид либиецът беше доста енергичен и издръжлив.

Това породи у Самир въпроса дали и той би могъл да постигне същия резултат. Още повече че тепърва му предстоеше да стане на трийсет. Самир не беше от най-набожните, когато ставаше дума за религията. Да, той беше мюсюлманин, но оставяше философските и чисто богословските въпроси на онези, които бяха по-отдадени на вярата. Той виждаше в себе си воин, натоварен със задачата да пренесе борбата на Исляма на територията на мръсните евреи и упадъчния Запад. За да се слее със средата и за да не бие на очи, трябваше да се държи като тях, дори и това да означаваше да пие алкохол и да спи с техните жени. Щом попиването и имитирането на тяхната култура

беше необходимо, за да убива повече от тях, Аллах щеше да му прости и да го възнагради за усилието.

Самир стана и раздвижи врата си първо на едната, после на другата страна. Беше висок около метър седемдесет и два и изключително много се гордееше с физиката си. Върху съвършеното му като древногръцка статуя тяло нямаше и грам мазнини. Гарвановочерната му коса беше дълга до врата и сресана на прическа, която беше много популярна сред френските младежи. Над леглото имаше огледало и той се спря, за да се огледа, след което прибра косата си зад ушите. Погледна гръдния си кош, опънал бялата тениска, и одобрително кимна. Поддържаше твърдите си като камък мускули, като досега беше направил хиляди лицеви опори. Хрумна му дали да не събуди хората си и да ги накара да правят лицеви опори, за да подобрят кръвообращението си. Неволно погледна към мониторите и нещо привлече вниманието му. Бързо се приближи до екраните и разтърси мъжа, който трябваше да ги следи.

— Мухамад — изсъска, — видя ли това?

Върху черно-белия екран се виждаше как из хотелската стая се придвижва сянка. Гърлото на Самир сякаш пресъхна. Убиецът беше тук. Той разтърси мъжете на леглата. Сдържайки се да не закрепши, им каза:

— Той е тук. Ставайте, глупаци.

После грабна картечния си пистолет със заглушител и строи хората си. Броени секунди след това всички бяха заели позиция пред вратата.

Сърцето на Самир заби като лудо и по ококорените физиономии на хората си разбра, че и те се вълнуват не по-малко. Бавно постави длан върху дръжката на вратата и кимна веднъж, след което рязко я отвори. Мъжете бързо изтичаха покрай него и излязоха в коридора, откъдето подходиха към стаята отдясно, както се бяха упражнявали на тренировките. Самир се присъедини зад последния от колоната. Отпред чу, че някой се спъна, и видя как Джамир в последния момент се опря на стената, за да не падне. Самир се ядоса, че не ги е събудил по-рано, за да имат повече време за подготовка. Знаеше, че убиецът ще нападне в часовете преди изгрев-слънце. Трябваше да се приготвят по-рано. Най-малко двама от тях бяха още сънени. Дано поне да се бяха сетили да вдигнат предпазителите на оръжията си. Самир колебливо

пристъпи напред и тогава забеляза, че самият той не беше вдигнал предпазителя.

Абдул беше първи в колоната и добре беше отрепетирал следващата маневра. Самир го беше инструктирал да не се колебае изобщо. „Не мисли за нас. Изритай вратата и открий огън. Ние ще сме зад теб.“

Самир се приведе зад стената, а заглушителят на автомата сочеше нагоре. Пръстът му беше на спусъка и докато гледаше как Абдул се готви да блъсне вратата, сякаш буца заседна в гърлото му и той преглътна с усилие. В този момент се раздаде силен трясък и вратата беше избита със замах. Самир изчака секунда, след което побутна бойния другар пред него да се присъедини към боя. Докато самият той още беше в коридора, чу дългите приглушени откоси, предназначени за убиец, и на лицето му се изписа злорада усмивка. Нямахше начин убиецът да оцелее след подобна атака. След тази нощ Самир щеше да се превърне в легенда сред връстниците си.

ТРЕТА ГЛАВА

Рап се прикри зад леглото и неговата тежка платформа. Мигове след характерното скорострелно „плюене“ на куршуми от заглушител огледалото над леглото се пръсна на парчета. След това куршумите започнаха да се забиват в стените, мебелите и матрака. Той се притисна към пода и в същото време се опита да преброи изстрелите. Към непрекъснатото туп-туп-туп от едно оръжие бързо се присъединиха поне още две. Рап хвърли поглед към балкона, който се намираше само на някакви си шест крачки от него, и едва не се поддаде на изкушението да скочи натам. С толкова много летящо във въздуха олово никога нямаше да успее да стигне до балкона. Мазилката се посипа върху му и той чу как куршумите се забиват в матрака само на сантиметри над главата му.

Рап се притисна още повече към пода и се прикри зад платформата под леглото. Каза си да не се поддава на паниката. Единственият път за бягство беше отрязан и той беше притиснат натясно от превъзхождащи го сили с по-голяма огнева мощ. Докато куршумите продължаваха да се сипят навсякъде около него, той си припомни какво му беше казал веднъж неговият инструктор Стан Хърли. Трябваше му половин секунда, за да стигне до извода, че това е единственият му шанс. Взе пълнен пълнител изпод лявата си мишница и се фокусира върху пространството между краката на леглото, след което зачака.

Дори и когато се стреля със заглушител, при автоматичния огън се създава голям шум, тъй като се получава почти непрекъснат поток от летящи куршуми и прищракване на затворите на оръжията. Значително по-тихо е от обикновен изстрел, но в никакъв случай не е напълно безшумно. Рап изчисли, че са въоръжени с МП5 или с модификации на този картечен пистолет. В ума му веднага изникнаха възможните варианти за действие. МП5 имаше пълнител с трийсет патрона и при автоматичен режим на стрелба пълнителят се изпразваше само за няколко секунди.

Едно от достоинства на Рап беше способността му да мисли бързо и хладнокръвно. Беше развил това си умение още в гимназията и колежа, когато тренираше лакрос. Можеше да изчисли какъв ще е следващият ход или реакцията на противника. В напрегнати ситуации като сегашната беше в състояние да елиминира от съзнанието си страха и външните отвличащи фактори и да се концентрира само върху най-важното. Скоротечните събития и действия, които се развиваха само за някакви си секунди, в ума му протичаха като на забавен кадър. Повлияните от паниката решения обикновено не водеха до нищо добро, а в този случай — до фатален край.

Прикритието и ъгълът му за стрелба бяха добри, предвид факта, че нападението му дойде изненадващо. Той използва тези няколко свободни секунди, за да премисли всички тактически аспекти на създалата се ситуация.

Най-логично в подобни случаи беше да недооцениш или анализираш погрешно мотивите, маневрите и уменията на твоя противник. Мотивът на тази група беше ясен — те искаха да го убият. Колкото до това как бяха разбрали, че ще се появи тук и как присъствието им беше убягнало на разузнавателния екип, щеше да се наложи да почака за отговорите на тези въпроси. Сега умът му се съсредоточи върху детайлите на бойната сцена. Тези не бяха обучен полицейски тактически екип. Тактическите екипи се придържаха към стрелкова дисциплина. Те не обсипваха като невидели пространството с куршуми. Оттук Рап стигна до много приятен за него извод — спокойно можеше да ги очисти един по един.

Убийството на полицаи беше изключено. Можеше да им нанесе травми или физически да ги респектира, но му беше изрично забранено да убива служители на реда. Такива бяха правилата и той нямаше намерение да ги оспорва. Правителствата можеха да си затворят очите, ако някой неприятен човек биваше открит убит на тяхна територия, но стигнеше ли се до убийството на невинен гражданин или още по-лошо, полицай, можеше да избухне международен скандал и вниманието на обществото да бъде привлечено към случая, което те всячески се стремяха да избягнат.

Рап бързо осъзна, че тези типове са допуснали голяма грешка. Бяха решили, че с превъзхождащата си огнева мощ е достатъчно да открият ураганен огън, за да спечелят битката. Но както Хърли

нееднократно му беше повтарял: „Гледай да не си изгърмиш патроните в първите няколко секунди на боя. По-добре намери прикритие и изчакай този срещу теб да изпразни оръжието си“. После, като развитие на тази тактическа хитрост, Хърли и останалите инструктори го научиха да различава различните видове оръжие само по звука. И нещо повече — да брой изстреляните от противника патрони.

Последното беше почти невъзможно в тази ситуация. Невъзможно беше да се броят с прецизност боеприпасите, изстрелвани от три или четири картечни пистолета, стрелящи в автоматичен режим. Но именно заради този автоматичен режим на стрелба се налагаше логичният извод, че след няколко секунди всички нападатели ще трябва да презаредят оръжието си. Рап беше на косъм да изгуби прикритието си. Вместо да чака първият стрелец да се приближи и да го види, той реши да разшири ъгъла. Ниско приведен към пода, той пропълзя напред около половин метър. Залегнал плътно зад платформата в основата на леглото, получи изглед към близо три четвърти от стаята. Видя и първата си мишена, застанала на не повече от четири-пет метра от него. Мъжът беше с джинси и тениска и тъкмо вадеше дългия дъгообразен пълнител от оръжието си. Рап се прицели и го простреля в лицето. Продължи да движи ръката си с пистолета и откри още две мишени. Единият продължаваше да стреля като обезумял, а другият презареждаше. Рап улучи втория в носа, а третия — в гърлото. Преди да е открил следващата си мишена, куршумите един след друг започнаха да се забиват в килима, на сантиметри от лицето му. Рап бързо запълзя назад, за да се прикрие. Беше изстрелял пет патрона, което означаваше, че в пълнителя му остават четиринайсет, плюс двата пълни пълнителя с по осемнайсет патрона, плюс резервното му оръжие.

Сега не беше най-подходящият момент да лежи притиснат към пода. Ако мъжът или мъжете, останали живи след ответния му огън, изтичаха към него, щяха да го направят на кайма.

Рап се надигна, застана на коляно и вдигна пистолета си над нивото на кревата. Стреля отляво надясно, в бърза последователност, шест пъти. При петия изстрел чу как някой изпъшка и разбра, че е улучил нападателя в гърдите. Премести цевта обратно на няколко градуса вляво и стреля още четири пъти. Изведнъж стрелбата утихна. След кратка пауза Рап изстреля последните четири патрона по вратата.

Бързо смени пълнителя, бутна затворната рама с палец, с което вкара нов патрон в патронника. Вдигна пистолета и бързо надникна иззад матрака. На вратата стоеше един от противниците с изписана изненада на лицето, стиснал с две ръце корема си. Време беше да мине в контраатака.

Рап стана и когато направи крачка вляво, забеляза движение в коридора отвън. Застанал приведен с насочен напред пистолет, той стреля веднъж и куршумът попадна по-скоро в гърдите на мъжа, не в главата. От силата на удара улученият отлетя назад. В пространството между убития и рамката на вратата се появи нова цев. Рап продължи да стреля в движение. Куршумите направиха на трески рамката на вратата. Когато стигна до дебелите завеси, той изстреля още един откос, след което изскочи на балкона. Въжето беше там, където го беше оставил, и той се метна към него и го стисна с дясната ръка, докато още стреляше с беретата си в лявата.

Тъкмо когато стисна въжето и прелетя над парапета на балкона, усети как нещо силно го удари отзад. Веднага разбра, че са го простреляли. В тялото му имаше парче олово. Шокът го накара да пренасочи вниманието си от въжето към появилата се веднага болка в лявото рамо и той започна да пада. В пристъп на отчаяние протегна дясната си ръка, за да напипа въжето, докато гледаше нагоре към нощното небе, а асфалтът се приближаваше с шеметна скорост.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Абдул продължи навътре в стаята, описвайки дъга с оръжието си отляво надясно и стреляйки непрекъснато. Веднага след него вървеше Джамир и пускаше откоси на зигзаг. Трети в колоната беше Мухамад, а след него — братът на Самир, Хабиб.

Краката на Самир натежаха, сякаш стъпваше по пясък. Все пак успя да се мобилизира и да продължи напред. Въпреки че пред подчинените си се правеше на голям мъжкар и смелчага, част от него се боеше от срещата с убиеца. Той съумя да прикрие страха си и хората му изобщо не разбраха за това, но чувството му действаше изтощаващо. Когато мъжете от колоната влязоха вътре, Самир изостана от тях. До него достигнаха звуците от ураганния огън от куршуми и от пръскащите се на парчета предмети в стаята.

Изведнъж му се замая главата. Нещо го стегна в гърдите и периферното му зрение се замъгли. „Дишай“ — каза си той. Почти стигна до вратата и си пое дълбоко дъх, когато брат му влезе в стаята. Самир спря, преди да прекрачи прага, и със свежия въздух в дробовете му нахлу и нов прилив на вяра в успеха. Нямаше начин убиецът да се измъкне.

„Ловецът ще се превърне в подгонена жертва.“ Тази мантра Самир си повтаряше от месеци. „Човекът, когото ме изпратиха да убия, най-накрая ще умре и аз ще бъда щедро възнаграден“ — мислеше си Самир. Вечери наред той беше проигравал събитията наум и всеки път резултат беше мъртвият убиец лежи на пода в локва кръв. Четирима души с автомати срещу един-единствен човек с пистолет. А и Самир щеше да се включи, ако се наложи. Стотици куршуми срещу само някакви си десетки. Това със сигурност щеше да е в негова полза за изхода от битката.

Тъкмо се канеше да влезе в стаята, когато тракането на затворите на автоматите внезапно секна. В настъпилата тишина той чу някакъв звук, който не можа веднага да определи. Напрегна се и се помъчи да отгатне какъв е източникът на това странно гъргорене. И точно в мига,

в който достигна до верния отговор, чу как брат му изпъшка от болка. Самир застина. Секунда по-късно брат му политна назад в коридора без оръжието си, притиснал с ръце корема си. На не повече от половин метър от него, Самир видя как нов куршум удари брат му в гърдите, излезе от гърба му и разпръска кръв из цялата стена на коридора. Ужасен, той протегна ръце, за да го хване, и тогава рамката на вратата изведнъж избухна на трески. Самир рязко се дръпна назад и почувства лека болка от забилите се в бузата му парченца дърво.

Панически замига с очи, докато пред него брат му падна на пода. Страхът обхвана всеки негов мускул, всяка негова фибра. Убиецът идваше за него. Без много да мисли, Самир премести картечния си пистолет от лявата си страна, насочи цевта към вътрешността на стаята и със затворени очи пушна дълъг откос.

Останал в коридора, той изстреля още два кратки откоса в стаята. В последвалата тишина погледна към брат си, който се беше вторачил в тавана с безжизнени очи. Вината го прониза в сърцето като нож и той отприщи с пълна сила гнева си. Завъртя се с лице към вътрешността на стаята, като в същото време откри стрелба. Вървеше напред и сееше бясно куршуми наляво-надясно, докато не свърши патроните.

После се спря и асимилира със сетивата си целия настъпил хаос. Трима от хората му лежаха в краката му мъртви, но от убиеца нямаше и следа. Самир извади празния пълнител и го смени с нов, докато погледът му се спря върху пердетата, които закриваха балконската врата. Преди още съзнателно да е взел решение, тялото му се насочи натам. Изстреля кратък откос по пердето, след което рязко го отметна настрани. Първото, което видя на балкона, беше въжето. Проследи го с поглед до земята и видя мъж в черно да пресича тичешком улицата.

Самир се прицели в тичащата фигура. Изстреля три куршума, но не беше сигурен дали е улучил. Убиецът смени посоката и той отново се прицели. Този път откосът беше по-дълъг. След няколко секунди затворът остана в крайно задно положение, което означаваше, че е свършил патроните. Самир видя как убиецът се скри в сенките и едва се сдържа да не изкрещи от ярост.

Върна се в стаята и огледа кървавата касапница. Беше загубил трима от най-добрите си бойци. Брат му също лежеше мъртъв в коридора. Беше се провалил тотално. Обзет от страх и силен гняв, той

се разтрепери. Какво щеше да каже на майка си? Как щеше да се оправдае пред Испанеца и Рафик? Какво се беше объркало? Самир поклати глава от отвращение, но съзнаваше, че трябва да е благодарен на съдбата, задето е останал жив. Не можеше обаче да каже същото за другите.

Рязко се върна към шокиращата реалност, когато чу шум откъм коридора. Трябваше веднага да изчезне оттук, и то бързо, преди да е пристигнала полицията. Той сложи пълен пълнител в автомата и издърпа затвора. Когато застана до вратата, погледът му отново беше привлечен от трупа на брат му. Тъгата беше непоносима. Със сетни усилия сдържа сълзите си и тръгна по коридора в посока към стълбището. Една врата вляво от него се отвори и оттам се показа слаба жена в бял хавлиен халат. Самир вдигна оръжието и без да спира или забавя ход, стреля в гърдите ѝ. Две врати по-нататък някакъв мъж излезе в коридора от дясната му страна. Самир пусна нов откос. Изтича по стълбите и оттам по къс коридор излезе в задния двор, където се сблъска лице в лице с един служител на хотела. Младежът видя оръжието и мигом вдигна ръце. Самир не се поколеба. Дръпна спусъка докрай и куршумите отпратиха мъжа назад върху купчина чували с боклук.

ПЕТА ГЛАВА

Рап досега никога не беше раняван, но това не беше необходимо, за да разбере, че са го простреляли. Противникът беше открил по него такъв ураганен огън и нищо чудно, че един от куршумите беше попаднал в целта. От удара той изпусна пистолета си, който падна от високото, но съумя да се задържи на въжето. Куршумите прелетяха над главата му, когато падна върху парапета и оттам се спусна надолу. Стисна здраво въжето с дясната си ръка и от тази маневра се завъртя на сто и осемдесет градуса и се удари във външната стена на сградата. Успя да се подпре с крака точно преди лицето му да се размаже в каменната фасада.

Увиснал на въжето, с огнестрелна рана в рамото, на около пет метра над земята, Рап се почувства страшно уязвим — чувство, което никак не обичаше. Мина му през ума да вземе резервното си оръжие, но с краката се подпираше и отблъскваше от стената. Трябваше да се махне оттук колкото се може по-скоро. Отпусна леко въжето и се спусна три метра по-надолу. Отново се подпря с крака в стената. Когато накрая докосна асфалта на улицата, забеляза пистолета на около метър от него. Взе го и бързо се огледа. Не се виждаха светещи фарове, но полицията щеше да пристигне много скоро. Рап се затича към другата страна на улицата, откъдето не беше далеч и до брега на реката. Беше по средата на улицата, когато куршумите изсвистяха във въздуха около него. Отскочи наляво, наведе се и се впусна в бяг. Куршумите го последваха. Отскочи вдясно и тогава асфалтът отстъпи място на трева, а той се скри в сенките на дърветата. Пороят от куршуми спря, но Рап продължи да тича още петнайсетина метра, за да е сигурен, че е успял да се скрие. Тогава пое по първоначалния си маршрут.

Пейката и пешеходната алея бяха точно там, където трябваше. Той прекоси алеята и зави наляво. Стъпваше почти безшумно по асфалта. Белият дроб и краката му бяха в добра форма и той тичаше с лекота към мястото, което беше набелязал преди няколко дни. Точно

преди да стигне моста, получи първия пристъп на болка — първо по-слаба, после все по-силна, в един момент стана непоносима, пулсираща и накрая отслабна. Рап се сдържа да не огледа рамото си, за да прецени раната. Чувстваше мокрота под ризата и това му беше достатъчно. Беше ранен в лявото рамо, което означаваше, че ще се оправи, освен ако не беше засегната артерията. В такъв случай най-вероятно щеше да изгуби съзнание през следващите няколко минути и щеше да умре от загуба на кръв.

Отпред забеляза моста с неговите каменни колони. Не можеше да си спомни името му, което го накара да се запита дали мозъкът му се оросява достатъчно с кръв. Забави крачка и слезе от алеята, след което продължи по тясната пътека. Бавно тръгна по нея, по протежение на южния бряг на реката и подножието на моста. Площадката беше широка не повече от един метър. Рап се спря и погледна напред. Светлините на града, отразени във водата, бяха слаби, но достатъчни, за да види, че е сам. Скри се под ниската арка и пропълзя до средата на подмостие. Седна на площадката и краката му увиснаха над водите на Сена.

По навик премести беретата със заглушител от дясната в лявата ръка, за да прибере пистолета в кобура, но лявата му ръка не реагира достатъчно бързо. Успя да премести оръжието на десетина сантиметра, но пронизалата го след това болка го разубеди да продължи. Рап изруга и остави оръжието до себе си на площадката. Със зъби свали ръкавицата от дясната си ръка и я остави до пистолета. Разтвори якето и разкопча горните две копчета на ризата. Бръкна под грубия плат на бронираната жилетка и когато стигна до рамото, усети как дланта му се намокри с кръв. Това усили временно болката и той стисна зъби. Щом пристъпът премина, докосна с показалец това, което търсеше — изходното отворствие на раната — и въздъхна облекчено. Куршумът беше преминал през плътта, без да засегне жизненоважни кръвоносни съдове или костта, а отворът не беше по-голям от върха на пръстта му. Ако беше улучен с куршум с кух връх, изходното отворствие щеше да е много по-голямо, а пораженията — много по-сериозни.

Изви ръката си и напипа входящото отворствие на гърба. Там кръвта беше много по-малко, но така беше трудно да прецени. Свали малката чантичка от кръста си и отвори аптечката. Напипа малко фенерче с форма на писалка и го включи. Доволен, че червеният

филтър е поставен, той хвана със зъби фенерчето и взе първата от четирите подредени в аптечката спринцовки. Свали капачката, която падна в реката, и като натисна буталото, изпразни съдържанието на спринцовката и покри рамото си с йоден разтвор.

Погледна втората спринцовка и за секунда се поколеба. На теория знаеше какво трябва да прави, но сега, докато седеше скрит под моста и кръвта му изтичаше, си даде сметка, че ще го заболи много повече. Най-напред обаче трябваше да запуши дупката. Разкъса пакета с марля и постепенно я напъха в отверстието. Болката беше по-поносима, отколкото очакваше, но по-трудното тепърва му предстоеше. Когато свърши със задното отверстие, взе следващата спринцовка и свали капачката от иглата. Взе лявата си китка, вдигна я, закрепил безчувствените пръсти върху якето и ризата, като откри изходното отверстие, и я остави да виси така. После, за да не се измъчва повече с мисли за това, което предстоеше да направи, доближи върха на иглата на спринцовката до отверстието, пое си дълбоко въздух и заби иглата почти докрай. Необходимо му беше нечовешко самообладание и издръжливост, за да не изкрещи. Цялото му тяло изтръпна от болка. Дори го обзе страх, че може да изгуби съзнание.

Първоначалният шок от болката постепенно отшумя и Рап отново си пое въздух. После постави палец върху буталото на спринцовката и натисна. Първите няколко кубика прахообразен коагулант се смесиха с кръвта му. Издърпа спринцовката с около два сантиметра и половина и инжектира още коагулант в раната. Извърши процедурата още два пъти, докато не изпразни спринцовката. Изхвърли я и взе следващата, като също я заби в раната. Този път изпъшка и тихо изруга, докато инжектира специално медицинско лепило, за да спре кръвенето.

От всички страни се разнесоха полицейски сирени. Рап хвърли празната спринцовка в реката и се облегна назад. Не биваше да се задържа дълго тук. Взе последната спринцовка, която съдържаше широкоспектърен антибиотик. Поизправи се и намери място по тялото си, което не беше защитено от бронежилетката. Заби иглата през ризата си и не почувства почти нищо. Понеже нямаше как да вземе със себе си аптечката, а и беше направил това, което му позволяваха възможностите, той изхвърли всичко в мътните води на Сена.

Погледна пистолета си и се поколеба дали да не го хвърли и него, но размисли. Там, където отиваше, щеше да има достатъчно място, където да се отърве от оръжието. Рап взе беретата със здравата ръка и я прибра в кобура. Тогава чу гласове от дясната си страна. Знаеше горедолу каква е температурата на водата, скоростта на течението и приблизително колко време щеше да издържи.

Докато гласовете постепенно се усилваха, Рап се премести на ръба на платформата, хвана се за камъка с дясната ръка и тихо се пусна във водата. Гмурна се под повърхността и натежалите мокри дрехи го задърпаха към дъното. Беше обучен да не се поддава на паниката. Когато дрехите му се намокреха напълно, те нямаше да му пречат. Пет секунди по-късно той изскочи над водата, докато течението го носеше на запад. Пое си въздух и спокойно реагира на студа, като си каза, че това ще забави кръвотечението. Предстоеше му да поплува през сърцето на Париж и след няколко часа да излезе на сушата.

Обърна се по гръб и с леки тласъци на краката заплува на повърхността. Когато изплува изпод сянката на моста, той погледна към нощното небе и за миг се запита колко ли души бяха загинали в тази река — ако към броя на откритите във водите ѝ тела се прибавеше и неговото. При тази мисъл се усмихна. Винаги готов за поредното предизвикателство, Рап почувства как постепенно цялото му същество премина в режим „оцеляване“ и той си каза, че ще преживее тази нощ — така както беше сигурно, че на сутринта слънцето ще изгрее от изток. И тогава щеше да се заеме с търсенето на отговори. Нещо тази вечер се беше объркало ужасно много и той искаше да знае как врагът беше разбрал за него. Независимо какви щяха да са заповедите на Кенеди и на останалите, засега нямаше намерение да се връща в Щатите и да прекарва с часове в Лангли, легнал на кушетката в кабинета на психиатъра.

ШЕСТА ГЛАВА

Старши инспектор Франсин Невил от френската криминална полиция стоеше наред касапницата с чаша кафе в ръката. Ужасно много ѝ се искаше сега да има и една цигара. Подчинените ѝ оглеждаха местопрестъплението и взимаха проби с ръкавици и различни инструменти. Един фоторепортер стоеше до вратата и фотографираше стаята. Невил си каза, че е без грим и че с разрошената си коса в момента изглежда малко налудничаво. През годините беше присъствала на достатъчно огледи и знаеше, че това е най-малкият ѝ проблем. Ако това престъпление изобщо някога бъдеше разкрито и виновните бъдеха изправени пред съда, тя и екипът ѝ щяха да преглътнат нелицеприятните фотографии. В края на краищата недотам добрият им вид се дължеше най-вече на факта, че ги събудиха и спешно ги извикаха посред нощ.

Невил беше добра професионалистка. Тя се беше издигнала бързо в йерархията на Националната полиция, въпреки че беше жена и благодарение на това че беше жена. Политическият натиск вкара в системата ново поколение жени полицайки на ръководни постове и Невил си даваше сметка, че все още има достатъчно сексисти, които смятат, че единствената причина тя да се добере до чин на старши инспектор на трийсет и седем години — сравнително млада възраст — беше, че шефовете ѝ е трябвало да попълнят женската квота. Тя не обръщаше внимание на шушукането и отделяше цялото внимание на работата си. Утешаваше се, че мъжете, с които работи, знаят, че е способна и квалифицирана и че честно си е спечелила този пост. Но в нощи като тази тя си задаваше въпроса защо изобщо е избрала да стане полицай.

С намръщена физиономия продължи да оглежда сцената на престъплението. Един дебел мъж заедно със слаба жена поне два пъти по-млада от него лежаха мъртви, надупчени с куршуми, в леглото. Други четирима, съдейки по вида им от някаква военизирана група, също бяха мъртви на пода. Трупите бяха само с по един-два куршума

в тях. Отвън, в коридора, пред различни врати, имаше още двама убити. Невил предположи, че са гости на хотела, които са чули шума и когато са излезли да видят какво става, са били убити от ненормалните негодници, виновни за кръвопролитията. Малшанс беше имал и млад служител на хотела, който отговаряше за прането. Сега той също лежеше мъртъв в задния двор с пет дупки от куршуми в гърдите. Невил направи равносметката — общо девет трупа. През шестнайсетте години в полицията най-сериозното престъпление, разследвано от нея, беше убийството на трима души. И то беше резултат от любовен триъгълник, убийство и самоубийство. Макар и сензационен, случаят не беше много труден за разплитане. Съпругата изневерява на съпруга си, който убива нея и любовника ѝ, след което слага край и на собствения си живот. Не беше нито първото, нито последното такова убийство.

Тук сценарият беше напълно различен. Заради големия брой на жертвите тя се спря на две основни версии. Напоследък имаха сериозни проблеми с бандите от славяни, които бяха залели бедняшките предградия, след като Югославия се разпадна и там избухна гражданска война. А отскоро и руските банди бяха започнали да си извоюват територии във Франция. Както винаги тя щеше да приеме и всякакви други хипотези, но тези двете бяха най-вероятните за нея.

Наред с това не ѝ даваше мира мисълта за още две групи от хора — нейните шефове в щабквартирата на Националната полиция и групата на журналистите. Автоматична стрелба в петзвезден хотел в сърцето на Париж само по себе си вече беше достатъчно голяма сензация. Като се добавеха и деветте трупа, медийното шоу ѝ беше гарантирано. Щеше да се вдигне такъв шум, какъвто страната не беше виждала от аферата „Драйфус“. Началниците ѝ нямаше да се сдържат да не ѝ се месят в работата и тя вече знаеше как ще го направят. Малцина от тях щяха директно да я напътстват как да води разследването, докато повечето щяха да обядват с журналистите и да им снасят вътрешна информация за разследването.

Безпокойството ѝ постепенно взе връх и тя си даде сметка, че този случай може да обърка и дори да сложи край на кариерата ѝ. Вниманието ѝ се насочи към мъртвеца на леглото. Сцената беше подобна на тези от американските филми за мафията. Навсякъде бяха

пръснати пухени пера и разкъсани парчета плат, като голяма част от тях лежаха в локви кръв. Погледна четиримата типа на пода. Като нищо можеше да са сърби или хървати, а и бяха леко мургави. Невил беше изпратила един от подчинените си на рецепцията, за да разбере на чие име е била регистрирана стаята.

Чу дрезгав смях от коридора и миг по-късно на вратата застана непознат мъж, спря се и огледа труповете.

Ако на Невил ѝ трябваше потвърждение, че се е забъркала в големи неприятности, то това потвърждение сега стоеше на вратата. Беше се надявала никога повече през живота си да не се наложи да среща Пол Фурние. Четири години късметът беше на нейна страна, до тази нощ. Фурние работеше за ДЖСЕ — френската Генерална дирекция за външна сигурност. ДЖСЕ беше натоварена с външното разузнаване, като „външно“ тук беше ключовата дума. Обзе я неприятното предчувствие, че Фурние е дошъл заради мъжа на леглото. Докато погледът ѝ се стрелкаше ту към мъртвеца, ту към живия, тя стигна до извода, че с идването на офицера от разузнаването случаят току-що значително се е усложнил.

— Франсин — провикна се мъжът от другия край на стаята. — Радвам се да те видя след толкова време.

Невил въздъхна.

— Пол, какво те води насам?

— Нали знаеш как стоят нещата в Дирекцията. — Той се усмихна широко изпод прошарения си мустак. — Ние сме там, където Републиката има нужда от нас.

— Мислех, че специалността ви е да сваляте нестабилните правителства в Африка.

Фурние сърдечно се разсмя на шегата и предпазливо пристъпи, заобикаляйки труповете. Когато се приближи на една крачка от инспекторката, той разпери ръце, за да прегърне старата си приятелка. Невил потръпна при мисълта да се докосне до него. С намръщено лице вдигна ръка пред него, в знак, че иска да запази дистанция. Очевидно през годините той си беше останал все така дързък.

— Защо си дошъл?

Фурние първо се направи на обиден, после потупа джобовете на сивия си шлифер, очевидно търсейки нещо. Миг по-късно извади цигари и запалка. Запали една и предложи на Невил.

„Ама че е нахален“ — каза си тя. Когато се запозна с него преди девет години, беше пленена от неговата увереност, но в крайна сметка се оказа, че зад тази привидна увереност се крие един студен, пресметлив, егоистичен и манипулативен скапаняк. Невил успя да се удържи да не избухне и само поклати глава.

— Защо с теб винаги е толкова трудно? — попита го тя.

— Моля? — престори се той, че не я е разбрал.

Тя сви рамене.

— Зададох ти прост въпрос, но ти не искаш да отговориш.

Фурние се обиди още повече:

— Хайде стига, скъпа ми Франсин. Знам, че нещата между нас не се получиха, за което съжалявам, но това беше преди колко... десет години? Мисля, че трябва да проявим професионализъм и да загърбим враждата.

Тя остави без коментар факта, че той скъси периода с шест години, и вместо това в главата ѝ изникнаха хиляди обидни думи, с които искаше да нарече негодника. Всички те щяха да бъдат казани на място, щяха да са уместни и подходящи, но щеше да е грешка да ги изрече. Уместността и истината не значеха нищо за Фурние. За него те бяха само средства за достигане на целите и плановете му. Той щеше да преиначи ситуацията и да вземе ролята на жертва, независимо от собствените си грехове. Да спори с него означаваше да заиграе по свирката му.

— Пол, мисля, че се държа достатъчно професионално. Затова те попитах защо си дошъл. Този случай е мой и сцената на престъплението е моя. Независимо дали си от разузнаването или не, трябва да знам по какъв повод си тук.

— Права си — непринудено отвърна Фурние. Издиша облак дим и се обърна към леглото. — Имаш ли представа кой е този?

Невил изведнъж страшно много се ядоса на полицая, когото беше изпратила до рецепцията, за да получи отговор на същия този въпрос. Тя отговори:

— Не, не знам.

Фурние реагира с усмивка.

— Ами, чакай да видим тогава. — Той се обърна към трупите на пода и продължи: — Четирима мъже с автомати със заглушители, всичките мъртви. — Посочи към леглото и добави: — Възпълен мъж

на шейсет и няколко години и слаба млада жена, два пъти по-млада от него... най-вероятно проститутка.

Невил се престори на отегчена от описанието. Изводите бяха твърде очевидни. Тя се изкуши да му го каже, но си помисли, че колкото по-малко говори, толкова по-добре ще е за нея. Сега Фурние беше на сцената и той трябваше да изиграе малката си сценка, за да я унижи пред подчинените ѝ.

— Името му е? — настоя тя с равен тон.

— Сега ще стигнем и до него. — Фурние вдигна предупредително пръст. — Шест трупа. Доста мъртъвци за една вечер.

Невил не си направи труда да го поправи и да му каже за останалите три трупа. Тактиката, към която щеше да се придържа, беше да предоставя колкото се може по-малко информация, надявайки се шпионинът от кариерата да получи това, за което беше дошъл, и да си тръгне.

Фурние продължи да анализира очевидното, но наум си отбелязваше по-интересните детайли от сцената на престъплението. Имаше определени несъответствия, които Невил и екипът ѝ рано или късно щяха да забележат, но засега по нищо не личеше да са го сторили. Той се потопи в атмосферата на стаята. Разбитото огледало на кревата, надупчената стена и двата трупа на кревата, също надупчени с куршуми. На пода имаше разпръснати стотици гилзи от изстреляните патрони. Убиецът по чудо беше избягнал смъртта. Фурние погледна към най-близко лежащия до него труп на пода и си отбеляза прецизното положение на дупката в челото му. Неволно изпита респект към човека, който беше стрелял толкова точно, докато срещу него се беше изсипал дъжд от куршуми.

— Как е името му? — попита отново Невил.

Фурние се приближи до леглото. Погледна към дебелия мъж и наброи повече от дузина входни отвори по тялото му. После вниманието му беше привлечено от почти идеална точка точно над носа на министъра. По всяка вероятност беше причинена от убиеца. Фурние си пое дъх и посочи с цигарата към леглото.

— Това, мила моя, е Тарек-ал-Магариха.

Невил изчака продължението. Паузата стана твърде дълга и след като се умори да чака, тя попита:

— И кой е този Тарек ал-Магариха?

— Министърът на петрола на Либия. А тези мъже, предполагам, са, или по-точно бяха, негови бодигардове.

Невил затвори очи за миг и стисна юмруци. Да се избиват сръбски или руски гангстери беше едно. Не беше приятно, но в определена степен хората нямаха нищо против престъпниците да се избиват взаимно. Убийството на чужд дипломат обаче беше съвсем друго и предвещаваше големи неприятности. Още по-лошо беше убийството на либийски дипломат, а най-лошо беше, че застреляният беше петролният им министър. Невил не знаеше точните цифри, но беше сигурна, че Франция внасяше доста големи количества петрол от тази държава от другата страна на Средиземно море.

— Някакви предположения кой ги е убил? — изрече въпроса, преди да го е осъзнала, и веднага съжали за това, защото Фурние едва ли щеше да ѝ каже истината.

— За момента никакви, но ще се заемем с обичайните заподозрени.

— Обичайните заподозрени?

— Израелците... и още някои други. — Той знаеше много повече, отколкото казваше, но не възнамеряваше да споделя с полицайката, че Ал-Магариха има дълга кариера в жестоката разузнавателна служба на Либия — Мукхабарат ел-Джамахирия.

Невил изгледа Фурние с подозрение. Инстинктивно чувстваше, че шпионинът крие нещо от нея.

— И как разбра толкова бързо?

— Бързо?

— Че е бил убит.

Фурние ѝ се усмихна гордо.

— Имам си мои източници.

Невил се запита дали ДЖСЕ не беше поставило под наблюдение либиеца. Дори се поколеба дали да не попита Фурние, но размисли. Той никога не би ѝ дал откровен отговор. Тя щеше да предаде съмненията си на своите шефове и те на свой ред щяха да си ударят рогата с рицарите на плаща и кинжала от ДЖСЕ.

— Все още съм малко объркана и не разбирам защо дойде.

— Имаме мъртъв чуждестранен дипломат, скъпа. Мисля, че би трябвало да разбереш, че участието на Дирекцията е наложително.

Невил не реагира.

Фурние сви рамене.

— Е, моите началници искат да държа под око разследването ти, така че ще се виждаме и занапред.

Светлокафявите очи на Невил се спряха върху пепелта на върха на цигарата му, чиято дължина вече достигаше около три сантиметра.

— Това е сцена на местопрестъпление. Не ми пука какъв си и какви правомощия са ти дали, но ако тази пепел от цигарата падне на килима, ще наредя да ти сложат белезници и да те изкарат оттук.

— Извинявай — отвърна Фурние с широко отворени от изненада очи, сякаш едва сега беше осъзнал грешката си. Той постави длан под цигарата и отиде до балконската врата. Докато на небето пробиваха първите слънчеви лъчи, съзря дупките от куршуми в завесата. Прекрачи прага и излезе на балкона. Изтърси пепелта през балкона и проследи с поглед падането ѝ на тротоара. Долу бяха поставени полицейски барикади и тепърва започваха да се събират представителите на пресата и неколцина случайни минувачи. Скоро мълвата щеше да се разнесе и това място щеше да се превърне в истински панаир. Той погледна нагоре към покрива и му направи впечатление, че тайнственият ликвидатор беше прибрал въжето, преди полицията да го е открила. Фурние не знаеше до каква степен би могъл да помогне да се замътят водите, но беше уверен, че трябва да се махне оттук, преди да започнат да снимат камерите.

Той влезе обратно в стаята и започна да си проправя път покрай трупове.

— Ще държим връзка, Франсин. Ако ти потрябвам, знаеш къде да ме намериш.

Невил вдигна очи от гилзите, които оглеждаше. Почувства огромно облекчение, когато той излезе от стаята, но след няколко секунди я заизмъчва съмнението защо той си тръгна толкова бързо. Нещо не беше както трябва и в този миг тя получи окончателното потвърждение, че Пол Фурние щеше допълнително да усложни разплитането на и без това достатъчно сложния случай.

СЕДМА ГЛАВА

Лангли, Вирджиния

Томас Стансфийлд беше свикнал да работи в събота. Светът не излизаше специално в почивка заради директора на дирекция „Операции“ в ЦРУ и затова той беше принуден да работи по шест дни и половина седмично. Той обаче не беше свикнал да го буди държавният секретар в четири през нощта в събота. Въпреки това Стансфийлд запази спокойствие, когато държавният секретар му съобщи за смъртта на либийския дипломат в Париж. Също така съумя търпеливо да изслуша и посрещне нелепите обвинения, които бяха отправени към ръководената от него служба. Стансфийлд го увери, че ЦРУ няма нищо общо със случилото се в Париж, и преди да затвори, обеща на дипломат номер едно на Щатите, че до обяд ще разполага с конкретни отговори за инцидента.

В осем сутринта Стансфийлд беше извикан в Ситуационната зала в Белия дом заедно с повечето членове на Съвета за национална сигурност. Тъй като президентът беше заминал да играе голф в Мериленд, а вицепрезидентът също отсъстваше и не се знаеше къде е и кога ще се върне, съвещанието беше ръководено от държавния секретар Франклин Уилсън. След като в продължение на два часа се изказваха най-различни предположения и хипотези, бяха отправени гневни закани за оказване на по-голям натиск върху Израел, Стансфийлд накрая успя да се измъкне и да напусне срещата.

Наближаваше обяд, а Стансфийлд още не разполагаше с никакви факти. Въпросите се трупаха главоломно и той си даде сметка, че ако иска да се сдобие с отговорите, ще трябва да избяга от това събрание на властовия елит на Вашингтон и да проведе много по-важната за него среща с един от младшите оперативни офицери и с един от старите му колеги, на които беше наредено да го чакат в кабината му в Лангли.

Стансфийлд завари Айрини Кенеди седнала в малката приемна и ѝ махна да го последва в звукоизолирания кабинет. С типичното за

него хладнокръвие той ѝ направи знак да седне на едно от креслата срещу бюрото му и я попита:

— Къде е Стан?

Тя сви рамене. Дългата ѝ до раменете коса беше прибрана на опашка.

— Отиде някъде, каза, че трябвало да говори с някого.

Стансфийлд разкопча сивото си сако, свали го и го метна върху облегалката на коженото кресло. Ядоса се, че Стан Хърли броди без разрешение из сградата, но не го показва пред Кенеди. Дватамата с Хърли имаха дълга съвместна история и той познаваше до болка както способностите на ветерана, така и неговите слабости. Имаше доста основателни причини Стансфийлд да го уволни от Управлението преди няколко години и да продължи взаимоотношенията си с него като с частен специалист по сигурността. Главната сред тези причини беше, че Хърли беше пълен невежа във вътрешните игри и политики в Лангли. Беше като дете, което не може да се удържи да не докосне пейката, на която е поставен надпис „Прясна боя! Не докосвай!“. В подредените и предсказуеми кулоари на Лангли той беше като бомба със закъснител, която рано или късно щеше да избухне.

Стансфийлд погледна часовника си и реши да даде на Хърли още пет минути, преди да прати хората си да го търсят. После се върна към належачия проблем и попита:

— Твоят млад приятел... яви ли се?

Кенеди знаеше, че кабинетът на Стансфийлд се проверява за скрити микрофони всеки ден, но подобни разговори винаги леко я изнервяха.

— Не.

— И знаеш ли защо?

— Ще предпочета да не правим прибързани заключения, преди да сме си изяснили ситуацията по-добре.

Стансфийлд я погледна със сивите си очи, чакайки я да продължи. Този поглед беше познат на всички, които работеха с него. Той им плащаше за интелекта и за техните независими и обективни мнения, а не за това да бъдат прекалено предпазливи и да изчакват, докато очевидното не им стане известно.

— Знам, че е сравнително отскоро... но предполагам, че си му обяснила задължението му да се яви и да докладва.

— Обясних му и макар да е нов в сравнение с някои други служители тук, за една година той придоби повече реален полеви опит, отколкото десет други офицери взети заедно.

Стансфийлд я разбра накъде бие. Под полеви практически опит тя имаше предвид умения.

— Досега пропускаш ли е да се яви след операция?

Кенеди се замисли върху въпроса и тогава вратата се отвори, и в кабинета влезе Стан Хърли. Той беше със син костюм, бяла риза и без вратовръзка. Мустаците му бяха оформени добре, но очевидно тази сутрин беше пропуснал да се обръсне и имаше набола брада, която можеше да бъде използвана вместо шкурка. Стансфийлд, който познаваше грубата страна на Хърли по-добре от всички, беше изненадан, че приятелят му изобщо си беше направил труда да облече костюм.

— Извинете ме за закъснението — каза Хърли с басов тембър, резултат от години на пушене, пиене и крещене.

— Къде ходиш и какви ги вършиш? — попита го Стансфийлд.

— Само наминах да видя няколко стари приятели.

— Познавам ли ги?

Хърли се ухили и отвърна:

— Шефе, ти си имаш достатъчно работа, за да се притесняваш за това.

Стансфийлд си каза, че ще разбере по-късно с кого се е срещал Хърли. Сега трябваше да разберат какво се беше случило в Париж и дали и доколко операцията беше компрометирана. Без да сваля очи от Хърли, той попита:

— Да имаш някаква информация за станалото снощи?

— Девет трупа. Застреляли са либийски петролен министър и проститутка, плюс четирима души от охраната му.

Кенеди леко кимна. Тя вече знаеше това, което каза Хърли.

— Също така са били убити и трима невинни граждани. — Хърли се наведе напред и подпря лакти на коленете си, поглади мустаците си, след което подпря брадичката си с ръце. — Този либиец е бил доста жизнен и енергичен за възрастта си.

— Трима невинни? — Стансфийлд издаде изненадата си, като повдигна вежда. После се обърна към Кенеди: — Ти знаеше ли за това?

— Не — каза му истината тя.

— Двама гости на хотела — продължи Хърли, — в същия коридор, в който е била и стаята на Тарек. Освен тях някакво момче — прислужник в кухнята, застреляно в задния двор.

— Девет убити — повтори Стансфийлд, все още изненадан от броя.

— Точно така — потвърди спокойно Хърли, сякаш не ставаше дума за хора.

— Има ли вероятност сред мъртвите да е и човекът, когото търсим? — попита Стансфийлд.

— Не ми изглежда да е сред тях.

Кенеди се завъртя в стола си и се обърна към Хърли:

— Откъде получи тази информация?

— Чуй ме добре, госпожичке — сопна ѝ се той. — Не аз планирах толкова зле тази операция.

— Да чуем тогава — с враждебен тон реагира тя.

— Какво да чуем?

— Как великият Стан Хърли би планирал операцията.

— На първо място никога не бих го пратил сам.

— През последните девет месеца процедирахме именно така и резултатът беше доста добър... дяволски по-успешен отколкото твоите момчета бяха през последните няколко години.

— Можеш да ми четеш конско колкото си искаш, но аз те предупредих. Ти го разпусна прекалено много.

Стансфийлд не беше в настроение да слуша споровете им. Той се прокашля и попита:

— Кой е източникът ти?

— Не се тревожи за източника. Той е безупречен.

— Все пак искам да знам кой е.

Хърли направи кисела физиономия. Той познаваше Стансфийлд от три десетилетия и по силно извитата му дясна вежда веднага разбра, че няма да може да отклони въпроса.

— Редактор в един от най-големите им всекидневници. Тя казва, че събитието се е превърнало в новина номер едно за медиите.

Кенеди забеляза, че Хърли първоначално говори за източника в мъжки род, после стана „тя“. Този човек само мислеше как да те изпързала.

— Тази, за която си мисля, ли е?

Хърли знаеше колко е пунктуален приятелят му и беше откровен:

— Имаш предвид главната редакторка на „Монд“, с която преспах ли?

Стансфийлд кимна.

— Да, тя е.

— И как да сме сигурни, че нейните факти са точни? Да предположим, че е права за Тарек и проститутката. Ами за останалите седем трупа?

— Тя вече разполага с имената на всички убити. Полицията я е помолила да не ги разгласява докато не уведомят близките им. Обаче никое от имената, които тя ми даде, не фигурира в нашата база данни.

— Значи можем да допуснем, че още е жив — намеси се Кенеди с леко облекчение в гласа.

— И че здраво оплеска нещата? — възрази той.

— Това още не го знаем — реагира Кенеди, като думите ѝ бяха адресирани към Стансфийлд, а не към Хърли. Тя познаваше и двамата още от раждането си. Баща ѝ беше работил с тях в същата тази сграда, в която се намираха в момента. Тя беше може би единственият човек в Лангли под трийсет години, който имаше дързостта невинаги да е съгласен с тях. Стансфийлд ѝ се възхищаваше заради това ѝ качество, докато Хърли смяташе, че трябва да си държи устата затворена, докато не прослужи поне десет години в Управлението.

— Това, което знаем — каза Хърли, като постепенно повиши тон, — е, че убийството на невинни е абсолютно забранено и това е непоклатимо правило.

— Точно от теб ли го чувам? — попита Кенеди и вдигна очи към тавана.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Много добре знаеш.

— Не, не знам.

— Чичо Стан — продължи тя с хладен тон, — цялата ти кариера е преминала в нарушаване на правилата. Мисля си, че той те изважда от равновесие, защото непрекъснато ти напомня, че вече остаряваш и че те превъзхожда в много отношения, и е по-добър от теб дори когато си бил по-млад.

Стансфийлд знаеше, че изреченото е обида за приятеля му, както знаеше, че до голяма степен е и истина. Така или иначе, то беше

неуместно в момента. Трябваше да се съсредоточат върху проблема.

— Искам и двамата много добре да ме чуете. Не знаем какво се е случило там и както много добре знаем от горчив опит, е твърде опасно да се правят прибързани заключения.

— Ще ти кажа какво е опасно — прекъсна го Хърли, засегнат от коментарите на Кенеди. — Да свалиш каишката от едно необучено куче. Да го оставиш да тича накъдето си поиска, без да му даваш команди. Ето това е опасно. — Той се облегна назад и поклати глава. — Още от първия ден ви предупредих, че така ще стане.

Кенеди го удостои с леден поглед.

— Предполагам, че говориш за същото онова куче, което ти спаси неблагоприятния и твърдоглав задник в Бейрут?

Стансфийлд отчаяно искаше тези двамата да сключат някакво примирие, но според доктор Люис засега не се наблюдаваха такива признаци във взаимоотношенията им. Той ги слуша да се карат и спорят още половин минута, след което отново се намеси:

— Свършихте ли вече?... Някой от вас може ли изобщо да ми даде полезна информация?

— Тази сутрин изпратих мои хора там. С първия полет. Те ще започнат дадушат и да проучат инцидента.

— Добре. — Стансфийлд се обърна към Хърли: — Искам и ти да заминеш, и да се погрижиш да не се шуми за станалото. Да видиш какво точно се случва и да го доведеш.

— Това е мое задължение, сър — протестира Кенеди. — Аз съм негов пряк ръководител.

Той поклати глава.

— Ти имаш прекалено официален статут, а и не разполагаш с контактите на Стан. Освен това ми трябваш тук.

Кенеди се обърна към Хърли и леко присви очи, демонстрирайки недоверие:

— Кого си пратил сутринта?

— Двама от моите.

— Кого, Стан?

— Не се безпокой, аз знам как да контролирам хората си — отговори през зъби Хърли.

Кенеди го изгледа изпитателно и попита:

— Виктор ли изпрати?

— Какво значение има?

Тя отново се обърна към Стансфийлд:

— Ако сте чели досието на моя човек, ще знаете, че двамата имат вражда от миналото.

— Това беше отдавна. — Хърли поклати глава. — Писна ми да се съобразявам с всичко и с всички.

Кенеди продължи да гледа към Стансфийлд.

— Ако Виктор и неговите разбойници му се мярнат пред очите, нещата няма да свършат никак добре.

— Преиграваш — изръмжа Стан.

— Питайте Том — отвърна тя, имайки предвид доктор Люис. — Той ще ви даде обективна оценка.

Стансфийлд кимна.

— Ще го питам, но сега искам вие двамата да научите колкото се може повече какво точно се е случило снощи. — Той махна с ръка в знак, че срещата е приключила.

Кенеди стана.

— Разбирам, че ситуацията изглежда зле, сър, но все още не разполагаме с достатъчно информация.

— Съгласен съм, но и съдейки по това, което знаем, не изглежда никак добре... девет трупа, от които поне четири са на невинни граждани. — Стансфийлд поклати глава. — Това трябваше да е хирургически точна операция. Да ликвидира обекта и колкото се може по-малко от бодигардовете му. Точка. Без никакви случайни жертви. Правилата и инструкциите бяха пределно ясни.

— Знам, сър, но сигурно има някакво обяснение.

Доколкото Стансфийлд разбираше проблема, дори и да се намереше обяснение, то в момента беше почти безполезно. Но нямаше смисъл да си го изкарва на Кенеди. Той също беше дал съгласието си Рап да бъде изпратен сам, въпреки предупреждението на Стан Хърли.

— Всичко е възможно — отвърна той. — Но нашата работа е да търсим отговори и в момента на мен ми трябва точно това.

Хърли също стана.

— Спокойно, ще го намеря и ще го докарам тук.

— И без никакви каубойски номера, Стан. Искам го цял и невредим.

Хърли излезе, без да отговори. След няколко секунди и Кенеди тръгна към вратата.

Стансфийлд, зачел се в някакви документи, изрече мисълта си на глас:

— Може би сбъркахме в избора си с него.

Кенеди се спря рязко и бавно се обърна към човека, когото уважаваше най-много. Разочарованието, изписано на лицето ѝ, беше очевидно.

— Не вярвам в това, сър. Вие може и да мислехте... и все още да мислите така. Той се показва в най-добрата си светлина и надмина и най-смелите ни очаквания. А сега при най-малкото затруднение всички стоварвате вината върху него.

— Не съм казал подобно нещо. Просто очаквам от подчинените си да имат елементарна дисциплина и да докладват пред мен, когато се върнат от операция. Особено когато тази операция приключи зле. — Стансфийлд взе една папка от бюрото и добави: — И преди съм те поучавал... не оставяй чувствата да заслепят трезвата ти преценка. Дръж Стан под око и всичко ще се нареди. — Той отвори папката и отново направи знак, че срещата е приключила.

Възмущението на Кенеди взе връх:

— Може би трябва да проведете същия разговор и със Стан.

— Моля? — Погледна я с недоумение. Бащата на Кенеди някога беше колега на Стансфийлд и по-важното, добър приятел. Той загина трагично зад океана и поради това Стансфийлд винаги се беше държал бащински с Кенеди. Той съзнаваше, че се е превърнал в нещо като втори баща за нея, и беше доволен, но в същото време си даваше сметката, че понякога поведението му към нея беше твърде покровителствено. Може би заради това понякога си мислеше, че не е достатъчно способна и подходяща за поста.

— Съветвате ме да не позволявам емоциите да заслепят преценката ми... ами тогава какво ще кажете за Стан? Той има зъб на Мич още от самото начало. Мич дори му спаси живота, а този дърт пръч дори не благоволи да му каже едно „благодаря“.

Стансфийлд свали очилата си.

— Недостатъците на Стан са ми добре известни. И повярвай ми, двамата с него сме говорили за тях неведнъж.

— Проблемът, сър, е, че той вижда в Мич себе си на младини и се побърква от факта, че не може да го контролира.

Стансфийлд не можеше да го отрече. Доктор Люис беше намекнал за този проблем в няколко свои доклада. С благ тон реч:

— Айрини, ние се подготвяме за най-сложни ситуации като тази и най-вероятно нещата ще се успокоят и всичко ще бъде наред.

Тя поклати глава.

— Не мисля така.

— Знам, че не ти харесва стилът на работа на Стан, но той има доста богат опит в евакуацията и спасяването на агенти. Ако той е жив, Сам ще го доведе.

— Не, не мисля — отвърна замислено тя. — Ако искате да си го върнете, аз съм тази, която е в състояние да го доведе. Помнете думите ми, сър, това няма да свърши добре.

ОСМА ГЛАВА

Париж, Франция

Рап се носи по течението на реката в продължение на два часа. Сена се извиваше през центъра на Париж като гигантска змия и беше невъзможно да изчисли какво разстояние е преплувал, но предположи, че е около три километра и половина. С настъпването на изгрева той почувства и първите признаци на хипотермията. От една страна, хладната вода беше като благословия за него, защото благодарение на нея се забавяше кръвотечението и съответно щеше да спре кръвоизливът от раната, ако имаше такъв. Но Рап не искаше да бъде видян в реката, когато изгрее слънцето. Освен това се страхуваше, че може да изгуби съзнание, ако престои твърде дълго във водата. Реката направи голям S-образен завой и той видя индустриален двор с резервоари за гориво. По това време, в събота сутринта, едва ли щеше да има много работници, ако изобщо имаше хора. Той реши, че мястото е подходящо да излезе на брега.

Преплува разстоянието до дървения пристан и там откри изцапана с петрол метална стълба. Хвана се за нея, без да обръща внимание на плъховете, които чу изпод дъските на пристана. Лявата му ръка висеше неподвижно, макар че можеше да си движи пръстите и да ги свие в юмрук. С дясната ръка стисна металния лост и стъпи върху стъпалата. Той се изкачи по стълбата, докато главата му не се показа над земята. Дворът беше широк приблизително сто-двеста метра. В единия му край бяха паркирани мотокар, три камиона цистерни и един багер. Зад тях се виждаше стар тухлен склад, който се простираше по цялото протежение на двора. По периметъра имаше висока три метра ограда с бодлива тел. Цялата ограда беше покрита с бръшлянови дървета и лози.

Рап потърси с поглед някакво движение или нощна охрана, или дори по-лошо, куче пазач. Беретата със заглушител все още беше у него. Докато беше във водата, на всеки няколко минути се колебаеше дали да не я изхвърли на дъното. Нямаше да е никак добре за него, ако

го заловят, да намерят оръжието у него. Но пък оръжието със заглушител беше достатъчно ценно и не биваше да се захвърля с лека ръка. Предвид вероятността наоколо да броди и да дебне свирепо куче, беретата му вдъхна спокойствие и утеха. Рап се обърна и погледна към другия бряг на реката. Там също имаше складове и доколкото може да види, не се виждаше никаква светлина, нито се чуваше звук. Парижани не бяха известни с трудолюбието си и едва ли някой щеше да дойде толкова рано на работа, и то в почивен ден.

Раздвижи ръце и крака, за да възобнови кръвообращението, изкачи се на пристана и бавно започна да се придвижва към склада. Мобилизирал всичките си сили, изправен, той се насочи право към сградата. Пренебрегна пулсиращата болка в рамото и наостри очи и уши. Нямаше смисъл да пълзи или да се движи приведен на откритото пространство. Това само би предизвикало любопитството на някой случаен свидетел, който щеше да повика полицията.

Рап стигна до ъгъла на постройката и се подпря на стената. Погледна към реката и още веднъж огледа другия бряг. Доволен, че не забеляза никого, той продължи напред. Ако не намереше къде да се скрие на топло и да сложи нещо в устата си, скоро щеше да изгуби съзнание. Температурата на въздуха беше между плюс десет и петнайсет градуса. Не много студено, но след няколко часа в ледената вода силите му бяха на предела. Първите няколко врати бяха големи, предназначени за товарене на камиони. По-нататък обаче той откри нормална врата и провери рамката. По нея нямаше следи от кабели на алармена инсталация, а и самата врата изглеждаше достатъчно паянтова, и той можеше да я избие само с един ритник. Но Рап не искаше да вдига шум и затова извади ножа, пъкна острието в процепа между рамката и вратата и налучка мястото, където се намираще езикът на бравата и след като леко побутна вратата с рамо, я отвори.

Влезе вътре и затвори вратата. Не включи осветлението, а извади фенерчето писалка и отново огледа вратата за жици. Доволен, че не е задействал аларма, той насочи вниманието си към обширното пространство на склада вдясно от него. Из цялата сграда се носеше миризмата на гориво. Лъчът на фенерчето освети първата редица от подредени петролни варели. На седем-осем метра вляво от него забеляза друга врата. Рап отиде до нея и установи, че не е заключена. Влезе вътре и се озова в някакъв коридор. В коридора имаше пет врати

от лявата страна и само две от дясната. Първата врата вляво беше заключена, втората — също. За разлика от вратата отдясно. Рап отвори и видя пред себе си гардероб, тоалетна и два душа. Мисълта за един топъл душ предизвика усмивка у него и той неволно тръгна към едната от кабинките, но в последния момент се спря. Преди да се изкъпе, трябваше да провери цялата сграда.

Излезе от съблекалнята и провери останалите врати отляво. Всичките бяха заключени, но последната врата отдясно... нямаше изобщо врата. Там се помещаваше стаята за отдых на персонала. Рап огледа първо антрето, после продължи към стаята. Отвори хладилника и вътре откри стара и мухлясала храна. Хладилникът явно не беше почистван от години. Отвратен, затвори хладилника и се обърна към автомата за закуски. Тъкмо понечи да разбие стъклото, но се спря. По-добре беше да не оставя следи, че тук е влизал външен човек. Бръкна в джоба си, извади няколко мокри банкноти и ги пъхна в гнездото на автомата. След като си купи няколко шоколадчета, той се върна в съблекалнята, и затвори и заключи вратата. После отиде и застана с дрехите направо под душа, след което остави приятната водна струя да го стопли и да отмие мръсотията и калта от реката. Изяде блокчетата шоколад и бавно започна да сваля дрехите си.

На пръв поглед раната не беше сериозна. Изходното отверстие не беше по-голямо от монета — прозрачното лепило, което беше инжектирал в раната, се беше смесило с кръвта и беше образувало розова коричка, която приличаше на изгорена кожа. Кожата около раната беше посиняла. Като се замисли колко сериозни можеха да са пораженията, той си каза, че е имал невероятен късмет. Ако куршумът беше засегнал артерия, досега щеше да е мъртвец. Сигурно имаше някакъв вътрешен кръвоизлив, но той най-вероятно беше спрял от медикаментите, които беше инжектирал. Поразени бяха само меки тъкани и макар раната да не беше животозастрашаваща, го болеше ужасно. Болката обаче беше нещо, с което отдавна се беше научил да се справя.

Рап застана гол под душа и докато струята отмиваше миризмата на реката от кожата и косата му, той почувства нов прилив на енергия. Беше чисто гол, с изключение на водоустойчивия ръчен часовник на китката и резервния пистолет, закрепен в кобур на глезена. Бавното течение на реката му беше дало достатъчно време да размишлява

върху въпроса какво, по дяволите, се беше объркало в тази операция. Той все още нямаше ясен отговор. Как разузнавателният екип беше пропуснал да забележи петчленната охрана? Как той не ги беше видял? Рап беше наблюдавал Тарек да влиза и излиза от хотела в продължение на два дена и нито веднъж не видя да го придружава бодигард, още по-малко пет въоръжени до зъби мъже. Рап беше провел акцията като по учебник. Беше го открил, после го взе под наблюдение, отдалеч, без да се приближава. Търпеливо изчака да види дали някой друг не следи либиеца. Не забеляза да го следят, но въпреки това не го напускаше неприятното чувство, че нещо не е както трябва. Бавно и постепенно у него се зароди мисълта, че някой му беше организиран капан и той беше влязъл право в този капан. Беше съумял да се измъкне жив от хотелската стая въпреки куршумите. Като си помисли за това, по гърба го полазиха тръпки. Имаше късмет, че беше улучен само веднъж.

Рап стоя под водата още няколко минути, след което си каза, че е време да тръгва. Трябваше да си намери безопасно място, където да си почине и да помисли на спокойствие как да процедира оттук нататък. В квартал „Монпарнас“ имаше тайна квартира и по протокол той трябваше да отиде там, но всичко се беше променило. Познаваше ли достатъчно добре прекия си ръководител и останалите от екипа? На кого се подчиняваха и докладваха те и можеше ли да им има доверие? Докато не намереше отговори и обяснения, инстинктът му за самосъхранение му подсказваше да стори това, на което беше обучен — да действа сам и без знанието на никого, включително без знанието и на ЦРУ.

Той излезе изпод душа и се зае да проверява гардеробите. Всичките бяха заключени. Извади беретата и простреля бравата на първия. Ключалката се отвори, но вътре имаше само някакъв мръсен парцал. Простреля още две ключалки и откри само прилична хавлиена кърпа. Рап се избърса и продължи да търси чисти дрехи. Когато приключи с всичките гардероби, накрая разполагаше със сив работен комбинезон, работни обувки, износено синьо яке и черна плетена шапка.

Прибра всичките си оръжия и екипировка в новите си дрехи и отиде пак в стаята за отдых. След като я претърси, откри хартиена торба, в която сложи мокрите си дрехи, и кутия юфка полуфабрикат. Рап добави вода в юфката, сложи я в микровълновата фурна за

деветдесет секунди и после се нахвърли върху нея. След като прибра в хартиената торба мокрите дрехи и простреляните ключалки, той тръгна към изхода, чувствайки се много по-добре отколкото когато беше влязъл.

Огледа двора и с облекчение установи, че няма да му се наложи да се разправя с пазач. Само със заключена с верига и катинар ограда и бодлива тел. В сивата сутрешна светлина забеляза отделна врата за персонала. Провери я за кабели на аларма и излезе от сградата, като не забрави да затвори след себе си. Спокойно тръгна през двора, отиде до портала и простреля катинара с беретата. Прибра го в обемистия джоб на якето и излезе през портала. Пресече улицата и тръгна по тротоара на другата страна, в посока обратна на изгряващото слънце. Съзнанието му се върна към операцията и той за пореден път се запита колко добре познавате хората, с които работеше. Отговорът беше, че не ги познава достатъчно добре и че дори на неговата сравнително млада възраст на двайсет и пет години той можеше да различи кога има проблем в работата на групата. А в неговата група имаше сериозен проблем. В такъв случай отиването му в тайната квартира беше абсолютно изключено.

Три пресечки по-късно той тръгна по моста над реката. Беше в лошо настроение. По средата на моста започна незабелязано да изхвърля в реката простреляните ключалки. Не искаше да се разделя с беретата, но се налагаше. Оставаше му резервният пистолет на глезена, на който щеше да стане заглушителят. Но щеше да се лиши от пробивната сила на деветмилиметровата берета 92Ф.

С ръкавици на ръцете той извади пистолета от кобура, отвинти и прибра заглушителя в големия джоб на якето. С почти безполезната си лява ръка извади пълнителя и го метна от моста, след което започна да разглобява част по част оръжието и докато вървеше, хвърляше частите в реката. Когато стигна до другия бряг, се съсредоточи изцяло върху Айрини Кенеди — прекия си ръководител. По служебно задължение тя знаеше най-много за него и за мисията му. Рап получаваше заповедите си от нея. Ако някой имаше възможност да му устрои капан, то това беше Кенеди.

Колкото до протоколите и стандартните процедури, отказът да се докладва след края на операция се смяташе за грубо провинение. Във Вашингтон всички щяха да се изправят на нокти, ако не им се

обадеше, и то час по-скоро. Като се прибавеше и недотам хирургичната прецизност, с която беше изпълнена касапницата в хотела, някои хора в Лангли със сигурност щяха да са доста ядосани. Представяше си как Стан Хърли крещи и ругае. Чак сега си даде сметка как ситуацията можеше да доведе до тотален срив за него. Хърли щеше да стовари вината за провала върху него. Щеше да го обвини, че не е забелязал бодигардовете, и последниците щяха да са плачевни за Рап. Решението се появи много лесно. Раняването му беше достатъчно извинение и оправдание, че не се е обадил във Вашингтон, за да докладва. Но трябваше да предупреди още един човек. Рап не искаше да я разочарова и ако не ѝ се обадеше, щеше да се получи точно това. Тя се притесняваше за него и когато не беше на акция, а сега обстоятелствата бяха изключителни. Тя знаеше, че нещо се мъти, и затова предпочете да напусне Франция за известно време. Поради тази причина те се бяха уговорили да се срещнат в Брюксел в един на обяд същия ден. Ако Рап не дойде на срещата, тя щеше да стори нещо глупаво, като да се обади на Стан Хърли например. Никой не знаеше, че двамата имат връзка, и ако тя се обадеше на Хърли, онзи направо щеше да откачи.

Докато вървеше, нова болка прониза рамото му и се плъзна по ръката. Той спря, затаи дъх и с дясната ръка се хвана за един електрически стълб, за да събере сили. Въпреки хладното време по челото му избиха капки пот. Догади му се и за малко щеше да повърне. Минаха десет секунди, двацет, трийсет. Накрая болката намаля и се отдръпна подобно на морски отлив. Първо напусна пръстите, после бавно се оттегли нагоре по ръката. Рап си пое няколко глътки въздух и продължи да върви. Трябваше да намери първо аптека, после хотел. Имаше предвид няколко, от онези, където лесно можеше да се слее с туристите. Сетне трябваше да се обади на Грета. Нямахте да му е лесно сам да почисти раната. Тя не беше гнуслива и нямаше скрупули относно неговата професия. В интерес на истината, дори се възбуждаше от това. А и нямаше голям избор. Ако не отидеше на срещата, тя можеше да създаде доста сериозни проблеми. За целта първо трябваше да намери телефонен автомат и да ѝ позвъни. Ако имаше късмет, можеше дори да я свари, преди да е заминала за Женева. Освен това тя му липсваше — нещо, което не искаше да признава пред себе си. От последната им среща бяха минали само три

седмици и той вече броеше дните до срещата им в Белгия като някакъв влюбен до уши гимназист.

Рап се изсмия на себе си, докато вървеше по пустата улица. Пътят, който му предстоеше да измине, беше опасен и труден. Списъкът на фактите, които възнамеряваше да скрие от началниците си, ставаше все по-дълъг и това можеше да се използва като доказателство, че на него не може да му се има доверие. Той обаче не беше глупав и се досещаше, че не беше единственият, нарушил правилата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Вашингтон, Окръг Колумбия

Държавният секретар Франклин Уилсън носеше жълта плетена жилетка, а под нея — бяла риза. На седемдесет и една години, с оредяваща бяла коса, той беше олицетворение на стария мъдър държавник. Направил успешна адвокатска кариера, той беше служил в три правителства в Белия дом: първо като началник на кабинета, после като министър на отбраната и накрая като държавен секретар. Доходите му идваха главно от семейството на жена му — печеливша фирма за авточасти в Охайо. Репутацията обаче си беше само негова. Той беше завършил право в Харвард един от първите по успех и веднага след университета започна работа в престижна юридическа кантора във Вашингтон. В периодите между трите му политически длъжности той се връщаше на работа в кантората, където беше като пълноправен съдружник. Имаше всичко, за което можеше да мечтае човек с неговите способности и интереси. Той беше смятан за един от титаните в столицата — човек, еднакво уважаван и от двете партии, и от журналистите.

Въпреки всички тези постижения той беше в лошо настроение. Къщата беше почти пуста в този есенен съботен следобед. Уилсън беше наредил на прислугата да си вземе няколко часа почивка, за да може да проведе срещата в пълна секретност. Истинската причина да се чувства самотен обаче, беше загубата на четирийсет и седем годишната му съпруга — не физически, а духовно и психически. Само преди две години лекарите ѝ бяха поставили диагноза Алцхаймер и макар че всички в семейството се надяваха, че болестта няма да напредне толкова бързо, в действителност заболяването унищожаваше разсъдъка ѝ с доста бързи темпове. Само след година тя забрави децата и внуците си и едва си спомняше съпруга си. Шест месеца по-късно беше мъртва за света. Месец преди днешния ден Франклин Уилсън стори това, което се беше клел никога да не върши.

По настояване и съвети на приятелите, неговия персонал и децата му, той изпрати жена си в клиника, където щяха да се грижат за нея денонощно. Разбира се, Уилсън си имаше достатъчно основателно оправдание за постъпката, но чувството, че я е зарязал и изоставил, не го оставяше на мира и го измъчваше всеки ден. Тази красива пететажна къща в Джорджтаун, където бяха организирали толкова много партита, на които беше присъствал каймакът на Вашингтон, сега се беше превърнала в безмълвен мавзолей. Той отказа да я продаде, тъй като смяташе, че това ще е още едно предателство към страхотната жена, каквато беше жена му, преди да я порази коварната болест. Уилсън си даваше сметка, че е позагубил от концентрацията си, но професионалните му задължения и изисквания го държаха постоянно зает и, от друга страна, му даваха възможност поне временно да забрави нещастията си.

Когато на външната врата се позвъни, настроението му леко се приповдигна. Предстоеше му да се заеме с важна работа. Уилсън скочи от креслото, мина по мраморния под на фойето, отвори вратата и ентузиазирано поздрави госта си:

— Пол, благодаря ти, че се отзова толкова бързо.

Пол Кук, заместник-директорът на ЦРУ, също се усмихна и се здрависа с държавния секретар.

— Удоволствието е изцяло мое, господин секретар. Винаги съм искал да си намеря повод да се разходя из Джорджтаун в събота следобед.

— Много добре те разбирам. Казвай ми Франклин, когато сме в неофициална обстановка — отвърна Уилсън, затвори вратата и поведе госта си по коридора. — Точно затова и купих имението. Не мога да търпя предградията. Прекалено тихо е там. — Той отвори вратата и му посочи стълбите. — Обичаш ли да играеш бiliarд?

Кук вдигна рамене.

— Че кой възпитаник на Харвард не обича?

Уилсън го потупа по рамото.

— Браво на теб. Ти завърши през шейсет и пета, нали?

— Да.

Щом слязоха на долния етаж, Уилсън включи стереоуредбата и натисна няколко копчета зад бара.

В камината вече гореше огън, а по телевизията предаваха американски футбол. Уилсън не си направи труда да попита госта си какво предпочита за пиене. Извади две ниски и тумбести чаши и сложи по три кубчета лед във всяка. После ги напълни до средата с малцово уиски. Подаде едната чаша на Кук и каза:

— Дано да нямаш нищо против, че дойдохме тук. В тази стая съм монтирал някои устройства, благодарение на които можем да говорим и обсъждаме по-деликатни теми.

Тъй като работеше в ЦРУ, Кук много добре разбираше тази необходимост. Той се запита към кого се е обърнал Уилсън да монтира оборудването и кога е било монтирано то. Подслушващите устройства и излъчвателите на смущения непрекъснато се меняха и модернизираха.

Уилсън вдигна чашата си.

— За Харвард. За най-великия университет на света.

Кук се усмихна.

— За Харвард.

Докато удряше с щеката билиардните топки, Уилсън поде обикновен непринуден разговор. Така продължи до края на първата игра. След като размаза Кук и на втората игра, той смени темата с по-сериозна:

— Пол, може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Искам да си откровен с мен, Пол, като със събрат по университет. — Уилсън го погледна в очите и изчака Кук да осъзнае думите му. Намекът беше елементарен — и двамата сме джентълмени и затова не бива да се лъжем един друг.

Кук кимна и даде знак, че е разбрал.

— Имаш ли доверие на Томас Стансфийлд?

Кук тъкмо отпиваше от уискито, което беше добре, защото му помогна да скрие ехидната си усмивка. Той бързо отново си сложи маската на делови човек и отвърна:

— Интересен въпрос.

Уилсън знаеше, че ще трябва да му вади думите с ченгел от устата, и затова продължи:

— Виж, самият аз познавам Томас от близо трийсет години. По време на Студената война нямаше по-добър от него, но Студената

война отдавна свърши и се боя, че той изостава с адаптирането си към новите условия на международната сцена.

Кук се досещаше, че държавният секретар иска да се види с него по някаква конкретна причина, но не очакваше да е заради Томас Стансфийлд. Вместо да коментира, само кимна неопределено.

— Може ли да му се има доверие? — попита отново Уилсън.

Този път Кук открито се изсмя.

— Ако наистина го познавахте толкова добре, колкото твърдите, нямаше да ми задавате този въпрос. Томас Стансфийлд е роден да бъде шпионин и е най-потайният човек, когото съм срещал в живота си.

— Точно това имах предвид и аз.

Стъпвайки предпазливо като по минно поле, Кук добави:

— Това обаче не е в разрез с длъжностната характеристика за поста, който той заема.

— До известна степен да, но той не е господар на себе си и също се налага да се отчита и да докладва на други хора. — Уилсън погледна по-младия от него заместник-директор, за да провери по изражението му дали би могъл да има в негово лице съюзник. За момента нямаше признаци за подобно нещо. — Той никога не е бил добър в контролирането и ръководенето. Нещата при него съвсем се влошиха, след като се оваканти директорският пост.

Преди месец предишният директор на Управлението неочаквано беше подал оставка поради здравословни причини, а президентът още не беше избрал негов заместник. В момента Кук беше временно изпълняващ длъжността.

— Той е своенравен, обича сам да си управлява поверената му дирекция и се мръщи, когато някой дръзне да му се бърка в работата.

„Сега вече стигаме до същността“ — каза си Уилсън и отново наля уиски в чашите. Разговорът постепенно взимаше нужната посока. Първо щеше да засегне Стансфийлд, после да прескочи към клюките във Вашингтонските кулоари, да спомене някой смешен анекдот за него или за някоя закачка на президента с безнадеждния вицепрезидент. Но непрекъснато щеше да се връща на Стансфийлд. Чак към средата на петата игра на билиард и третото поред питие Уилсън видя удобна възможност:

— Пол, искам да ти доверя една тайна.

Кук се подпря на билиардната щека, разбирайки, че най-накрая стигнаха до истинския повод за тази среща.

— Добре — отговори.

— Ти си един от най-вероятните кандидати в списъка на президента за нов директор.

Това дойде изненадващо за Кук. Според негова информация президентът беше решил да вкара в Управлението външен човек.

— Сериозно ли?

— Да... и интересува ли те как се озова в този списък?

Кук кимна.

— Аз те предложих. Казах на президента, че на теб може да се има доверие и че ще можеш да се справиш с тази работа.

— Благодаря ви, сър.

Кук вдигна гарда и застана нащрек. Той почти не познаваше Уилсън. Ако този човек наистина го беше препоръчал за най-висшия пост в Лангли, то тогава със сигурност щеше да иска някаква услуга в замяна.

— Знаеш ли кой още е в списъка?

— Подочух някои имена — отговори искрено Кук. Във Вашингтон седмично се появяваха по няколко нови слуха за нови кандидати.

— Томас Стансфийлд е в списъка. — Уилсън поклати глава. — Една група от много влиятелни сенатори настояват и пробутват кандидатурата му. И настояват много.

Кук кимна. Стансфийлд имаше доста връзки и на всичкото отгоре знаеше всички тайни на политическия елит. Кук никога не би го признал открито, но винаги беше смятал заместник-директора на отдел „Операции“ като потенциален съперник и трудно за преодоляване препятствие.

— Точно сега най-малко ни трябва някой каубой от времето на Студената война да оглави Лангли — добави Уилсън. — Затова предложих твоята кандидатура. Ти познаваш добре организацията, издигнал си се от най-ниските стъпала в кариерата и вече имаш респекта на редовите служители и офицери. От теб искам само да ми кажеш ще можеш ли да се справиш със Стансфийлд.

Кук определено познаваше Управлението. Той работеше в ЦРУ от трийсет години. Беше прекарал дълъг период в администрацията и

знаеше как да ръководи персонала. Колкото до респекта на редовите служители, Уилсън малко преувеличаваше, но определено повечето от работещите в Лангли го уважаваха. Дали би могъл да се оправи с Томас Стансфийлд? Въпросът беше доста деликатен. Той не беше много сигурен дали изобщо щеше да се намери някой, способен да надхитри този човек. Стансфийлд имаше солидни контакти, а талантът му да предвижда събитията с три хода по-напред от опонентите, го правеше много опасен противник.

Дори руснаците изпитваха дълбок респект към него, което само по себе си беше достатъчно красноречив факт. Стансфийлд виждаше удобни възможности за действие и атака там, където другите виждаха само хаос и заплаха и неразрешими проблеми. Но Кук също разполагаше с някои изненади.

Той отпи голяма глътка от уискито и реши да върви докрай.

— Мога да се оправя с Томас. Няма да е лесно, но ще мога да го направя.

— Едно е да го укротиш, съвсем друго е да го държиш постоянно здраво за юздите. Искам от теб да държиш този човек под контрол. И да ми обещаеш, че ще го накараш да играе по правилата. Отдавна предупреждавам президента, че Стансфийлд е бомба със закъснител. Рано или късно някоя от неговите операции ще избухне като колосален скандал и той ще нанесе непоправими щети на репутацията на президента. Накрая всичко ще свърши с разпити пред комисията в Конгреса, които ще се проточат с години. Само по себе си е трудно да те изберат за президент, но много по-трудно е да те преизберат, още повече ако си се забъркал в политически скандал.

Кук кимна, защото беше очевиден на няколко съсипани политически кариери.

— Ясно ми е.

— Значи можем да разчитаме на теб?

Кук нямаше конкретен план, но все щеше да измисли нещо.

— Можете да разчитате на мен.

— Много добре. — Домакинът вдигна чашата и се чукна с Кук.
— Ще кажа на президента, че ти си нашият човек.

Кук отпи от уискито и в същото време се чудеше как така му беше поднесен постът директор на Централното разузнавателно управление. Цял живот беше мечтал за това.

— Първо трябва да решим един друг проблем — продължи Уилсън.

„Ето къде се криело разковничето“ — помисли си Кук.

— Онова, което се случи снощи в Париж...

— Да — отвърна Кук и прикри изненадата си от обрата, който внезапно беше взел разговорът.

— Президентът е бесен. Тази сутрин разговаря лично с министър-председателя на Израел. Те отричат да са замесени.

— Те винаги отричат, такава им е политиката.

— Е, да... но този път е по-различно. Има неща, които не мога да обсъждам свободно с теб, но повярвай ми, щом ти казвам, че президентът е убеден, че „Мосад“ нямат пръст в това, значи е така.

Кук не показва никаква емоция.

— Искане ми се да можеш да ти кажа и още, но не мога. Просто ще трябва да ми се довериш. Става ли?

Кук се поколеба, но искаше да разбере докъде ще стигне цялата тази работа.

— Ще ти се доверя, Франклин.

— Добре. — Уилсън взе щеката и я подпря на стената. — Тук обаче нещата са малко по-опасни и рисковани. — Тъй като не знаеше как точно да премине към следващата стъпка, направо изстреля: — Мисля, че Томас Стансфийлд има вина за провала.

— Разполагаш ли с доказателства?

— Нищо конкретно. Само някои откъслечни улики и информации. Въпросът е, че той от години се стреми да действа тайно от Конгреса и сега вече наистина сгази лука.

— Томас Стансфийлд не е лесен противник. Ако искаш от мен да го обуздая, трябва да ми дадеш нещо повече.

— Ще ти дам, но първо искам да направиш нещо друго — каза Уилсън и така отклони искането му. — Спомняш ли си онзи кучи син Стан Хърли?

Кук не би могъл и да го забрави, но демонстрира хладнокръвие:

— Познавам го.

— И аз така си мислех. Негодникът уж се пенсионира, но хора като него никога не зарязват стария си занаят. Те продължават да създават проблеми докато не пукнат.

Кук само отвърна:

— Много от нашите офицери се пенсионираат. Не всички от тях остават на активна служба като господин Хърли.

— Значи все пак си наясно с какво се занимава сега?

— Чувам само слухове.

— Е, знай тогава, че поне половината от тези слухове са верни. Този човек е за освидетелстване, параноик, шизофреник и садист.

— В добрите стари дни, в миналото е бил доста ефективен. Поне така казват.

— „В добрите стари дни“. Пак шпионски жаргон. Сега светът е коренно различен. Вече я няма Берлинската стена и не се налага да изпращаме наши шпиони, които да се борят с руските шпиони. Светът се променя, Пол. Залети сме от огромни потоци информация. Сега ни трябва повече интелигентен анализ и дипломация. Сърцата и умовете — ето това е ключът. Президентът иска да сложи в Лангли свой доверен човек. Човек, който не само ще съумее да обуздае Стансфийлд, но и ще се погрижи главорези като Стан Хърли наистина да излязат в пенсия. Ти ще можеш ли да го направиш?

Кук се развълнува от мисълта за новото предизвикателство. След като събра в себе си до последната капка цялата своя самоувереност, той отговори:

— Аз съм вашият човек.

— Така те искам. — Уилсън го потупа по гърба. — Разбери точно какво е станало снощи в Париж и гледай да не се разчуе. Докладвай само на мен. Не искаме ЦРУ да прехвърли кирливите си ризи на президента и да го компрометира.

— Няма ли да включим и ФБР? — попита Кук с престорена изненада.

— По-добре ще е, ако успеем да минем без тяхното участие. Ако се наложи да ги включим, президентът ще ни каже. — Домакинът пропусна да спомене, че независимо как щяха да се развият събитията, главното беше да предпази президента от скандал. Точно това правеше в момента. — Съсредоточи се върху Стансфийлд и Хърли. Разбери какво са намислили и ме информирай, за да предприемем съответните мерки срещу тях. После ще получиш едно от най-шеметните издигания в кариерата, които някога е виждал този град.

На лицето на Кук се появи широка усмивка. Тя не беше предизвикана от самоувереност или от мисълта, че скоро ще заеме

ъгловия кабинет на седмия етаж в Старата сграда в Лангли. Кук отдавна събираше информация и разполагаше с дебели досиета за Стансфийлд и за неговия стар приятел Стан Хърли.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Париж, Франция

Пол Фурние погледна към масивната базилика „Сакре Кьор“, която блестеше на хълма Монпарнас — изумителна смесица от древноримска и византийска архитектура. Църквата беше истинско произведение на изкуството, но тези, с които му предстоеше да се срещне, едва ли биха го оценили. Той дръпна силно от цигарата и хвърли фаса. Дори в този късен час туристите подобно на мравки се тълпяха нагоре към базиликата. Фурние беше дошъл с двама от хората си. Единият вече беше отишъл да провери дали някой не се крие в сенките, а другият вървеше двайсет крачки отзад.

Изминалият ден беше дълъг и труден, Фурние искаше отговори, макар и да се досещаше какво точно се беше случило. Заобиколи църквата, излезе откъм предната ѝ част и продължи по тротоара. Потокът от туристи постепенно оредяваше. Неговият човек му даде знак, че е чисто, и Фурние изкачи няколкото стъпала под една каменна козирка-арка и почука на вратата три пъти. Миг по-късно тежката врата беше отворена от стар и прегърбен свещеник с мътен поглед. Той мълчаливо се усмихна на офицера от разузнаването и с костеливата си ръка му направи знак да влезе, след което затвори и заключи вратата.

— Благодаря ви, монсиньор — каза почтително Фурние. — Как сте?

Свещеникът отвърна изтощено:

— Животът беше добър към мен, млади ми Пол, но се боя, че дните ми на този свят са към края си.

Фурние чуваше тези слова от пет години. Той не знаеше на колко точно години беше Де Фльори, но изглеждаше поне на деветдесет. Монсиньорът беше легенда в средите на разузнаването. Когато нацистите окупираха Париж през 1940 година, Де Фльори беше свещеник в известната църква, където беше гробът на Наполеон в Квартала на инвалидите, близо до Айфеловата кула. Църквата е била изградена през 1760 година по инициатива на Луи XIV в чест на

бездомните и ранени ветерани от неговата армия и, разбира се, в чест на самия Крал Слънце. В последвалите години районът около църквата и приюта за ветерани се превърнал в административен и команден център на френската военна машина и придобил още по-голяма слава, когато през 1840 година там бил погребан император Наполеон Бонапарт. Хитлер лично отишъл да посети църквата и да се преклони пред гроба на човека и военния стратег, към когото изпитвал огромно възхищение. По време на окупацията в околните сгради били разквартирувани немски военни. Много от тях били католици, а Де Фльори за щастие говорел перфектно немски. Немските войници се редели пред църквата, за да се изповядат веднъж седмично, и в същото време неволно разкривали важна информация. Но това било само началото. Де Фльори успял да влезе в обкръжението на високопоставени офицери от Вермахта, които командвали окупационните войски. Успял да си създаде образ на мразец евреите католик, който е предан само на папата и на Бог. Не знаел какво мисли Бог, но папата му заявил изрично, че Църквата ще остане неутрална в тази война. Де Фльори предавал ценна и жизненоважна информация на френската съпротива и след края на войната бил награден с Ордена на почетния легион лично от самия генерал Шарл дьо Гол.

Фурние се запозна с него чрез бившия си шеф. Запознанството беше придружено с уверението, че на отец Де Фльори може да се има пълно доверие по всички въпроси, засягащи сигурността на Републиката.

Фурние постави леко ръка на рамото на отца и каза:

— Но какъв славен живот само, а?

Де Фльори го погледна и на лицето му пробяга усмивка. Каза си: „Ако този младеж наистина знаеше...“, а на Фурние отвърна:

— Твоите гости са тук.

— Подранили са — отбеляза агентът, без да прикрива изненадата си. Самият той беше дошъл трийсет минути по-рано от уговореното.

— И са много изнервени. — Свещеникът беше забил поглед в каменния под. Леко влачейки краката си, докато вървеше, той добави: — И има какво още да се желае от обноските им.

Фурние реагира гневно. Старецът обаче недовиждаше и не го забеляза, а дори и да го забеляза, не го показа. Не му оставаше много време на тази земя, а всичките му връзки и познати в Дирекцията

отдавна не бяха сред живите. Фурние въздъхна. Всякакво вземане-даване с тези идиоти си беше истинско изпитание.

— Приемете моите извинения за тяхното поведение. Ще си поговоря с тях.

Старият свещеник се спря на върха на стълбището. Погледна надолу в мъждукащата светлина на криптата.

— Ти ме извини, но краката ми вече не ме слушат като преди, когато слизам по тези стълби. А скоро и аз ще намеря вечен покой тук долу.

Фурние леко се засмя на черния хумор на стареца.

— Разбирам ви, монсиньор. — Агентът пъкна един плик в ръката му. — Мнозина се възхищават на вашата предана служба на Републиката.

— Всеки от нас си изпълнява мисията. — Де Фльори взе парите и ги скри в расото си. Щеше да ги брои по-късно, когато останеше сам в стаята си.

Фурние тръгна надолу по стълбите. Въздухът стана тежък, примесен с миризмите на тамян и на разложени тела. Когато стигна долу, погледна пред себе си към криптата, с нейните сводове и ниши, които се разполагаха отстрани на всеки пет-шест метра. Фурние тръгна бързо напред, без да обръща внимание на останките на знаменитостите, погребани в тази прочута базилика. В дъното на коридора влезе в един малък параклис и видя трима души. Фурние прие ролята на хладнокръвния агент и се приближи към тях. Отдалеч забеляза бинтованото лице на Самир Фади.

— Защо ни накара да се срещнем на такова място?

— Сега какъв ти е проблемът, Самир? — Фурние познаваше този дегенерат от по-малко от месец и вече му беше писнало от него.

— Та това е скапана католическа църква. Храм, построен в чест на кръстоносците, които са избивали моите прадеди.

— Всъщност — обади се някой отстрани — тази красива църква е построена в чест на победата на французите във френско-пруската война от 1870 година. Трябва да четеш повече история, Самир. Коранът те прави много тесногърд и ограничен.

Фурние си отдъхна. Гласът принадлежеше на Макс Вега или поне това беше едно от многото му имена. Той знаеше още две други.

За разлика от повечето хора, с които си имаше работа, Макс беше интелигентен и имаше добри обноски.

— Не ми пука кога е била построена — озъби се отново Самир. — Тази църква е обида към моята вяра.

— По-важното в случая е — рече Макс спокойно, — че тук е безопасно за провеждането на подобна среща.

— На него му е удобно и комфортно да се среща тук. — Самир посочи с пръст французина. — Това място вони на смърт.

Макс се приближи все така спокойно.

— Самир, прояви малко уважение към приятеля си. Ако си забравил, да ти напомня, че християнството предшества нашата религия с шестстотин години. — Самир понечи да спори, но Макс му направи знак да мълчи. — Никога не съм чул Пол да се оплаква, когато го накара веднъж да се срещнем в един от нашите молитвени храмове.

— Това е друго. Ние не държим трупове в джамиите. — Самир се изплю на пода.

Фурние не беше от най-набожните католици, но дори на него му се сви стомахът от подобно неуважение и арогантност.

— Аз му осигурявам протекция, а ето как ми се отблагодарява — каза на Макс.

— Прав е — отбеляза с разочарование Макс. — А дали не си толкова ядосан, Самир, заради собствения ти провал?

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — Очите на Самир блеснаха от гняв.

— Според мен е съвсем очевидно — отвърна Фурние и скръсти ръце.

— Ти снощи не беше там, така че внимавай със заключенията.

— Заключения? Какво друго заключение да си извадя от убийството на девет души в сърцето на Париж? Ти дойде да убиеш един човек, издъни се и сега аз трябва да се оправям с девет трупа.

Самир пристъпи напред.

— Ще повтора само още веднъж. Ти не беше там, затова си мери думите и внимавай какъв тон ми държиш.

Агентът се изсмя.

— Ще ти държа какъвто тон искам, загубеняк такъв! Ти си тук благодарение на моята щедрост и великодушие. Поднесох ти този

убиец на тепсия, а ти оплеска нещата до такава степен, че после трябваше цял ден да почиствам бъркотията след теб!

— Моята бъркотия! — извика Самир. — А аз мисля, че ти нарочно ме прецака! Мисля, че играеш двойна игра. Продаваш и на нас, и на тях една и съща информация.

— Говори по-тихо, идиот — изсъска Фурние.

— Защо?... Да не би да те е страх от мъртвците?

— Не... Страх ме е, че някой от свещениците ще слезе да провери какво става и ще види един крещящ терорист в мазето на благословената църква.

Преди Самир да отговори, Макс се намеси и му махна с ръка да спре. После със сериозен тон го подкани:

— Самир, кажи на нашия приятел какво се обърка снощи.

— Ще му кажа аз какво се обърка снощи. — Той нервно пристъпи от единия на другия си крак. — Имаше засада. Убиецът знаеше за нас и ни дебнеше. Когато влязохме в стаята, той се беше скрил и застреля хората ми, преди още да открият огън по него.

Фурние поклати глава, без да вярва на нито една дума.

— Ти си лъжец, Самир.

— Как смееш!

— Тази сутрин бях там. Навсякъде имаше дупки от куршуми. Гилзи, пръснати из цялата стая. Видях и поне три празни пълнителя на пода до труповете на твоите хора. Не е имало засада... а са ви надхитрили.

— Имаше засада — възрази Самир с яростен поглед. — Виж ми лицето. Едва се спасих. Имам трески от дърво в бузата. За малко не ослепях.

— Е... вярно е, че се справяш много по-добре от хората си. Смятай, че си имал късмет.

Накрая в разговора се намеси и третият в помещението. Рафик Азис погледна в очите Фурние и го попита:

— Той откъде знаеше, че ще го нападнем?

Този въпрос притесни Фурние. Самир беше заслепен от вярата и яростта си фанатик, но с Азис работата не беше толкова проста. Той също беше ядосан, но беше и по-пресметлив. Фурние и преди си беше имал вземане-даване с убийци, а този човек имаше погледа на жесток убиец.

— Кой каза, че е знаел?

— Самир.

— Самир?

— Да, аз му вярвам.

Фурние отстъпи крачка назад и погледна към Макс.

— Знам само едно. На Самир беше дадена златна възможност, а той не успя да я използва. И освен че се издъни, успя да убие трима невинни граждани, докато бягаше от хотела. А сега иска да стовари цялата вина върху мен. — После, след като премести погледа си върху Самир, добави: — Аз не съм този, който трябва да се оправдава. Ти трябва да си доволен, че досега не съм наредил да те хвърлят в морето и да те удавят.

Самир извади пистолет и го насочи към него.

— Как смееш да ми говориш така!

В същото време Азис извади нож.

— Може би просто трябва да ти прережем гърлото и така да се отървем от предателя.

— Приберете оръжието! — изкомандва Макс.

Самир се подчини, но Азис продължи да стиска ножа, като с това демонстрира несъгласието си. След като изгледа Фурние заплашително, той каза:

— Или може би е по-добре отново да започнем да отвличаме вашите самолети и да взривяваме влаковете ви. Може би нашите братя мюсюлмани в Либия ще предпочетат да продават петрола си на друг съюзник, който ще цени повече приятелството с нас.

— А може би аз трябва да открия този убиец и да му предам цялата информация, с която разполагам, за вашата организация. Ще му дам всичките красиви фотографии, на които сте снимани вие, както и всичките ви самоличности. Сигурен съм, че той ще ми бъде много благодарен и съдейки по това, което се случи снощи, най-вероятно ще ви сложи най-отгоре в списъка за подлежащи на ликвидация.

— Ами тогава ние да вземем да предупредим началниците за двойната ти игра — отвърна на удара Самир.

— Самир, ти никога не си се отличавал с ума си. Моите началници знаят всичко за нашите взаимоотношения.

— А знаят ли за парите, които ти платихме? — попита Азис.

— Не знам за какво говориш — отвърна Фурние и леко се ухили.

Макс се покашля и отново взе думата:

— Стига с тези глупости. Стореното — сторено. Снощи наистина претърпахме провал. Сега трябва да решим какъв ще е следващият ни ход.

— Следващия ход? — повтори Фурние.

— Как да открием този човек?

— Нищо повече няма да правим. Вие двамата напускате Франция — Фурние посочи арабите, — и то час по-скоро. Трябва да намерите друг начин да го примамите в капана.

— Защо трябва да напускат? — попита Макс.

— Защото имаме девет трупа... един от които е на високопоставен дипломат. Всички сили на полицията, жандармерията и разузнаването ще бъдат хвърлени да разследват случая и да заловят виновниците, а в това време медиите ще отразяват разследването в подробности.

— Но журналистите пишат, че убийствата са дело на един-единствен убиец — възрази Макс.

— Благодарете на мен за това. Но рано или късно историята ще се размирише.

— Защо?

— Защото следователката по делото е много добра и през следващите четирийсет и осем часа със сигурност ще поиска да прегледа по-подробно балистичната експертиза от куршумите, с които са убити жертвите. Данните няма да съвпадат, а и тя вече забеляза някои несъответствия.

— Като например какви? — попита Макс.

— Четирима от вашите са били убити с много точни изстрели. Тарек, проститутката, гостите и служителят на хотела са разстреляни в гърдите с откоси от куршуми и после са довършени с контролни изстрели в главата. — Фурние сви рамене. — Прибрах някои улики от местопрестъплението, за да забавя разследването, но повярвайте ми, въпрос на време е следователката да се досети, че двама души са успели да се измъкнат живи от престрелката.

— Как? — попита Самир.

— Защото убиецът е професионалист, за разлика от вас. Той поразява целите си с малко на брой изстрели, докато ти и твоите хора стреляте по всичко, само не по този, когото искате да уцелите. Тя ще

види, че Тарек е улучен в главата с куршум с кух връх, също като куршумите, с които са убити твоите хора. Ще извади десетки и стотици парчета олово от стените и ще ги съпостави с парчетата от двамата гости на хотела и от убития в задния двор служител. Типът на боеприпасите ще съвпадне. После тя ще открие проследяващото оборудване, което ние монтирахме, и ще започне да души на места, където най-малко искам да души.

— На кого му пука? — отвърна пренебрежително Самир. — Ще я убием.

Фурние реши, че повече няма смисъл да излага аргументите си пред този идиот, и се обърна към Макс:

— Ако още веднъж подобно нещо му мине през ума, ще го убия.

— Ясно. — Вега рече на Самир: — Дръж си устата затворена, защото иначе аз собственоръчно ще ти видя сметката.

— Бъркотията е пълна — продължи французинът. — Либия вдигна вой до небесата, от ОПЕК са бесни и всички във френското правителство са възмутени от факта, че чуждо правителство стои зад касапницата в хотела. Изведнъж се намериха много хора, които се интересуват кой е загадъчният убиец и кой стои зад него.

— Значи те ще свършат работата вместо нас.

— И аз така се надявам. Този тип показва изключително майсторство, цар на измъкването. До този момент малцина знаеха за съществуването му.

— Сега вместо ние да се хабим, всички ще се втурнат да го търсят.

— Именно.

— А следователката? Няма ли да попречи на плановете ни?

Фурние цял ден се беше притеснявал за това, но нямаше да го каже на тези глупаци, особено след като те предложиха да я убият.

— Аз ще се погрижа да насоча вниманието ѝ върху чуждите разузнавателни служби. Засега е по-добре за нас в медиите да продължат да твърдят, че убиецът е един.

— Защо? — попита Азис.

Макс най-накрая разбра накъде бие агентът.

— Убиецът сега е проблем на други.

— Правилно... До този момент си имахме работа с призрак. Той убиваше само мишените си и само в краен случай бодигардовете.

Снощи нещата се промениха. Който и да стои зад него, този някой няма да е особено доволен след снощното фиаско.

— Мислиш, че ще искат да се отърват от него ли? — попита Макс.

— Ще видим. — Фурние се запита какво ли би направил той, ако беше на мястото на шефовете на убиеца. Ако някой от хората му създадеше подобна суматоха, със сигурност би прибягнал до подобна мярка. Сега обаче се нуждаеше от повече информация, за да прецени. Мисълта му се раздвои.

— В момента трябва само да залегнем на дъното и да дебнем кой ще изскочи.

— Изскочи? — попита Макс, тъй като не разбра какво имаше предвид офицерът от ДЖСЕ.

— Събития като това привличат шпионите като мухи на мед. Англичаните вече се обадиха. Либия без съмнение вече е пратила няколко атентатори натам. Израел и Щатите предложиха помощта си на Лондон. Ще е интересно да се види кой ще се появи в следващите няколко дни. Ние усилихме наблюдението по летищата и на сградите на посолствата. Ще видим кой ще дойде да души и с малко късмет този някой може да ни наведе на вярна следа.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Балтимор, Мериленд

Барът беше декориран в моряшки стил. Около широки дънери, представляващи докове на пристан, бяха намотани дебели въжета. Стените бяха украсени с рибарски мрежи и с различни риби, раци, буйове и морски сигнални флагове. Клиентите на заведението биваха посрещани на вратата от кукла на еднорък пират с кука вместо длан и с дълги увиснали мустаци. Стан Хърли не обърна много внимание на декора. Щом сервираха бърбън и нещо за мезе, му беше все тая как изглежда барът. Хърли обичаше да пие. И го беше правил на шест от седемте континента. Беше опитвал от най-хубавия алкохол, който може да се купи с пари, в едни от най-скъпите заведения по света. Беше се напивал и в абсолютни коптори в страни от Третия свят, дори беше повръщал неведнъж от фалшив бърбън, който имаше вкус на разремител за боя. „Колибата на рака“, разположена в Балтимор, на международното летище на Вашингтон, определено беше доста безвкусно място, но алкохолът поне беше истински, а в момента единствено това беше от значение за стария офицер от нелегалната служба на ЦРУ.

Тази работа с Рап съвсем му развали настроението — не че беше известен с ведрия си външен вид и поведение, но днес се чувстваше направо отвратително. Хърли беше намръщен и грубоват тип и той не го отричаше. Тази бъркотия в Париж обаче съвсем го изкара от кожата. Кафявата течност в чашата му помагаше, колкото и странно да беше, да се фокусира и както много пъти досега да намери изход от затрудненото положение. До известна степен винеше себе си за провала, но само задето не беше надал по-силен глас против решенията на някои директори в Лангли. Хърли не би си и помислил да вдигне ръка срещу Кенеди. Тя му беше като роднина и, разбира се, това беше част от проблема. Той беше оцелял след взрива, в който беше загинал бащата на Кенеди. Оттогава непрекъснато го измъчваше съвестта. Знаеше, че Стансфийлд изпитва подобни чувства, ако не и

по-силни от неговите, и това само влошаваше нещата. Не че Кенеди не беше способна и кадърна, но когато станеше дума да я контролират в работата ѝ, сърцата им се размекваха. И на Хърли му ставаше още по-трудно. Тази бъркотия беше нейна, а той не успя да я спре навреме. Трябваше още преди месеци да се намеси.

Той отпи от бърбъна си и си припомни как за първи път видя Рап. Интуицията не го беше подвела. Още тогава не го хареса и почувства, че не може да му има доверие. Направи всичко възможно да го изхвърли от програмата, но Рап се оказа по-корав, отколкото си мислеше. Малкият негодник ги водеше за носа, а Кенеди беше прекалено наивна, за да го забележи. Рап беше саможив и егоист. Армия от един човек, решен да избие всеки терорист, който му се изпречи пред очите.

На загрубялото лице на Хърли се изписа широка усмивка. Ако не друго, поне целите на Рап бяха смислени. Трябваше да му го признае. Но проблемът не беше в това. Хърли искаше да избива негодниците не по-малко от Рап, но нещата не бяха толкова прости. Тази професия беше деликатна и трудна и изискваше огромно търпение. Да, човек трябваше да има ум и кураж да убива, да си изцапа ръцете, но също така трябваше да има търпението на ловец. Ненапразно наричаха тази служба „нелегална“ и „тайна“. От ключово значение тук беше да действаш колкото се може по-незабележимо и безшумно. А Рап остави след себе си кървава диря от трупове из цялото Средиземноморие и привлече прекалено много внимание към работата на техния отдел. Само преди няколко месеца бяха водили спор по този въпрос. Хърли положи големи усилия да напие Рап, за да го накара да му се разкрие.

Разбра само, че Рап не го беше грижа дали лошите ще знаят, че той ги преследва. Дори така го искаше. Искеше жертвите му да не могат да спят спокойно през нощта. Искеше да се страхуват и да са нащрек, че някой ден някой ще ги нападне.

Хърли изригна като ураган. Пусна цяла гневна тирада срещу Рап, но той, изглежда, изобщо не се впечатли от думите. Когато Хърли поиска да му отговори нещо, той спокойно му обясни, че така възнамерявал да измами психологически противниците си. Не било достатъчно само да ги убие, искал да лежат през нощта с отворени очи и да се чудят кой е този загадъчен отмъстител. Искал по цял ден да се

озъртат, да претърсват щателно всяка кола, в която се движат, и всяко легло, в което спят. Искал да ги побърка.

Хърли си даваше сметка, че самият той не е цвете за мирисане, но сериозно се притесни, че Рап може съвсем да превърти. И тогава младежът продължи да излага пред него мотивите си. Хиляди хора по света нощем лежали будни и оплаквали смъртта на техните близки, загинали от ръцете на подобни страхливци и негодници. Рап искаше самите те да изпитат какво е страх. Искаше да ги остави насаме с техните мисли, да ги накара да преосмислят стореното от тях и да разберат, че то закономерно ще доведе до смъртта им.

Хърли много добре си спомняше как тогава го полазиха ледени тръпки по гърба. Спомняше си и как погледна Рап в очите и си каза, че наистина трябва да се страхува от този човек. А до този момент Стан Хърли не се беше страхувал от никого. Докато си наливаше бърбън в чашата, си спомни отново за онази вечер в Лондон и се запита защо още тогава не го беше спрял. Ако беше отишъл при психиатъра или при Стансфийлд, те сами щяха да изтеглят Рап. Но Хърли се блазнеше от мисълта да свали каишката и да насъска Рап срещу негодниците с болни мозъци. Америка беше станала твърде предпазлива и прекалено много се съобразяваше с останалите. Прекалено много пъти беше подлагала другата си буза, след като беше получавала шамар по едната. Имаше нещо дълбоко удовлетворително и вълнуващо в това да отстъпи и да остави Рап да вилнее. Сега обаче Хърли си даде сметка, че е направил грешка — ужасна грешка. Тази малка тиха операция в Париж се превърна в шумно фиаско и негово беше задължението да оправи бъркотията, преди ситуацията напълно да е излязла от контрол.

Той се вторачи в кехлибарената течност, сякаш беше магически огън, и си позволи да разсъждава върху варианта, който никак не му беше по сърце. Не за първи път щеше да се наложи да убие един от братята си по оръжие, но досега всички бяха предатели. Общо трима през всичките тези години. Дори окото му не беше мигнало, когато изпълни заповедта. Спомняше си всяко от убийствата, сякаш беше станало вчера. Първите двама застреля в главата, а третия почти обезглави с дълъг боен нож. Запита се дали ще трябва да убие и Рап. Досега този въпрос не беше обсъждан и ако зависеше от него, не беше и нужно да се обсъжда. Младежът или щеше да си прибере багажа и да

се яви във Вашингтон, както му беше наредено, или Хърли нямаше да има друг избор.

Проблемът беше, и Хърли го осъзнаваше, че Рап беше единак по природа. Малкият негодник беше неконтролируем, но невероятно умен и хитър. Майсторски беше манипулирал Кенеди. Провалът беше неин, но Хърли се укоряваше, че трябваше да бъде по-настоятелен. Сякаш те бяха двама родители, които непрекъснато имаха скандали, а Рап беше тяхното дете. Бяха се карали пред него и той видя възможност да ги настрои един срещу друг. Възползва се от това, за да постигне целите си, и сега идваха да плачат на рамото на Хърли да почисти оплесканото. Рап беше надменен, арогантен и неподдаващ се на укротяване див кон, но един въпрос все още оставаше без отговор — той ли беше предателят?

Хърли беше раздвоен по този въпрос. Надяваше се Рап да е предател, но и отчаяно искаше всичко да се уталожи. Всичко, което беше предвиждал, се сбъдна в Париж и сега на него му възлагаха задачата да поправи грешката. От месеци беше предупреждавал Стансфийлд и Кенеди, че дават на Рап прекалено много свобода на действие и рано или късно това ще доведе до голяма катастрофа. Те обаче не искаха да го слушат, само му сочеха добрите резултати на Рап, един вид, че целта оправдавала средствата. Хърли беше на друго мнение. В този занаят дисциплината беше много важна, а младокът изобщо не беше дисциплиниран. Той беше каубой, който непрекъснато импровизираше и почти никога не се придържаше към предварително разработения оперативен план.

Хърли отпи от бърбъна и същевременно вдиша през устата. Ужасно много искаше да запали една цигара или нещо по-твърдо. За съжаление през последните трийсет и няколко години, докато той беше бродил по света и беше избивал лошите, Америка се беше превърнала в нация от женчовци. Сега, ако му се допусшеше, трябваше да обиколи половината летище до специално оборудваната за целта стъклена зала, където пушачите бяха на показ подобно на някакви екзотични животни в клетка в зоологическа градина. Само веднъж беше влизал в подобна зала и беше останал шокиран от укорителните погледи, които „безгрешните“ минавачи хвърляха отвън. Закле се повече да не стъпи на подобно място.

— Скапани овце — измърмори Хърли. — Нищо не разбират и нямат представа какво става около тях.

— Моля? — обади се някакъв мъж, седнал вдясно от него.

Макар и да не му беше до това, Хърли се усмихна.

— Извинете, просто си говорех на глас. — Той заби поглед в чашата си, надявайки се непознатият да не се заяде с него.

Трябваше да събере екипа си и да отлитат. Ако се сбиеше сега с някой смотан бизнесмен, само щеше да усложни положението. За щастие непознатият го остави на мира и той отново се върна към мисълта за цигарите и как няма търпение да стигне до Франция. Каквото и да казваха за французите, те поне още разрешаваха да се пуши.

Откъм чакалнята с пътниците се появи огромен мъж и седна вляво от Хърли. Съзря Виктор още в отражението на огледалото на бара. Това не беше истинското му име, но всички го наричаха така. Истинското му име беше Чет Брамбъл и макар и да не беше от най-изтънчените типове, точно това харесваше у него Хърли. Ако във Франция бяха отишли двамата с Виктор, нямаше да се стигне до подобна катастрофа. Виктор знаеше как да изпълнява заповеди, а Стан едва ли щеше да пропусне да забележи бодигардовете. За стотен път, откакто разбра за провала, се запита как Рап можа да оплеска нещата толкова сериозно.

— Стив и Тод са тук — каза едрият мъж.

Хърли вдигна поглед към него. Външният вид на Виктор беше заплашителен, което беше както предимство, така и недостатък. Едрите хора бяха изключително полезни, когато трябваше да се свърши физическа изнурителна работа или пък да се подплаши някой. Но не бяха подходящи за нелегална дейност, защото привличаха твърде много внимание към себе си. В допълнение към едрото тяло, видът на Виктор плашеше хората. Агресията витаеше около него като неонов надпис. Ръстът му не беше чак толкова необичаен. Висок метър и деветдесет и тежащ малко повече от сто и двацет килограма. Това, което го отличаваше, бяха ръбестата му глава, дебелият врат и широките рамене. Широкият му като двукрилен гардероб гръден кош се съчетаваше със сравнително тясна талия и мощни мускули крака. А и размерът не беше единственият му проблем. Най-отличителната му черта бяха навъсените гъсти вежди, под които гледаха студени очи.

Мнозина не харесваха Виктор. Бяха го изхвърлили от армията, защото ударил офицер. Хърли сам беше служил в армията и не криеше, че според него голямата зелена машина беше твърде монолитна и закостеняла. Самият той нееднократно се беше сблъсквал с офицери, които обичаха да бият подчинените си, и затова беше склонен да си затвори очите пред провиненията на Виктор.

Освен това Хърли обичаше да води със себе си големия ротвайлер, за да държи враждебно настроените на дистанция. Той вдигна чашата си и повика бармана. Дребният човечец в пиратска риза се приближи. Хърли поръча още една чаша бърбън за себе си и бира за Виктор. Той не беше от онези прилежни академични плъхове с пагони, които трябваше да правят всичко по устав, нито пък беше от сухарите от ФБР. А пък и професията, която упражняваше, не се регулираше от устава. Тяхната работа беше да нарушават закона, без да ги хванат.

— Пътувам невъоръжен, да го вземат мътните.

Хърли се обърна към Виктор, който видимо беше развълнуван.

— Спокойно — скастри го той и през зъби добави: — Защо, по дяволите, си мислиш, че си изгубих толкова време с вас, да ви науча как да боравите с ръцете? Човек с твоята сила не се нуждае от оръжие.

— Освен ако не стрелят по мен. — Великанът се намръщи и смачка салфетката си.

— Когато летим с граждански самолет, всички ние се подчиняваме на едни правила — без оръжие.

— Защо не вземем някой от самолетите на Компанията?

Хърли не обичаше да се обяснява и оправдава пред подчинените си, но отговори на Виктор:

— Не искаме да се разчува за пристигането ни. Не се притеснявай... Уредил съм всичко. Агентите ще ни посрещнат и ще ти дадат колкото си поискаш оръжие.

Виктор отпи от бирата, прехапа долната си устна, след което тихо попита:

— Най-накрая ще ми позволиш ли да видя сметката на това лайно?

Хърли отпи от пълната си чаша и едновременно с това се замисли. Виктор не обичаше да говори със заобикалки.

— Не съм те взел заради красивата ти мутра — отговори му.

Доволен от отговора, гигантът се усмихна и отпи още по-голяма глътка.

Хърли видя колко доволно остана кучето му. Предателите, които той беше ликвидирал — беше ги убил, изпълнявайки заповеди. В това нямаше нищо приятно. Виктор обаче изглежда страшно много се радваше от перспективата да очисти колегата си. Стан знаеше, че между двамата нямаше любов, но тази вражда минаваше всякакви граници.

— Дано да не се стига дотам.

— Защо? — изръмжа другият. — Ти го мразиш не по-малко от мен.

— Какви чувства изпитвам към него не е твоя работа — сръза го Хърли. — Ще му дадем възможност да се предаде доброволно.

— А ако не го направи?

Възрастният мъж се вгледа продължително в питието си, след което на две големи глътки пресуши чашата. Остави я на бара и хвърли до нея няколко банкноти. Стана и отговори:

— Ако не го направи, няма да ни остави друга възможност.

Тръгна към изхода, докато Виктор още допиваше бирата си. Здравенякът вдигна ръка, за да прикрие изгрялата на лицето му широка усмивка. Той определено беше щастлив от възможността да сложи край на живота на Рап.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Париж, Франция

Монсиньор Де Фльори вървеше из коридорите на храма, влачейки краката си. Беше решил как ще постъпи още преди да пристигне Фурние. Тримата смугли посетители изглеждаха злокобно или поне двама от тях. Високият и добре облечен господин се държа вежливо и прилично, но другите двама бяха груби и недодялани. От тях лъхаше на насилие. Свещеникът беше помагал за провеждането на много подобни срещи и беше свикнал да си има работа с бодигардове. Тези двамата обаче не бяха охрана. В тях нямаше бдителност и поведение, характерни за телохранителите. Те по-скоро се интересуваха само от себе си.

Де Фльори беше вярващ човек, но вярваше в Бог, не в определени хора. Беше виждал с очите си на какво е способен един зъл човек и като духовен пастир негово призвание и дълг беше да опази паството си от вълците. Тези хора не бяха овце и определено нямаха добри намерения към Франция. Те бяха убийци. Той и преди се беше сблъсквал с подобни личности и можеше да ги познае по очите и по начина, по който се движеха.

Старият отец не знаеше какво е намислил сладкодумният Фурние, но възнамеряваше да разбере. Църквата беше затворена за поклонници и с изключение на двамата нощни пазачи, които обикаляха, Де Фльори беше сам в храма. Той вървеше сред сенките и малко преди амвона зави вдясно, мина отстрани, покрай по-малките олтари и накрая стигна до дървените изповедални. Внимателно отвори третата врата и влезе вътре. Нарочно не включи осветлението, а продължи да действа пипнешком в тъмното. След като седна на тапицирания стол, той наведе глава до дървената стена, точно над желязната решетка, която служеше за отдушник на параклиса в подземията. Де Фльори беше открил тази акустична особеност преди много години, докато беше изслушвал изповедите на хората. Веднъж долу се отслужваше частна меса и гласовете достигаха до него толкова

ясно, че му беше трудно да се концентрира върху казаното от изповядващия се от другата страна на паравана.

Де Фльори запази през годините контактите си с френското разузнаване, а пък и знаменитата църква „Сакре Кьор“, която всеки ден се пълнеше с тълпи от туристи, беше идеално място за тайни срещи на агентите и вербувалите ги оперативни офицери. Поради някаква причина Фурние много държеше да провежда срещите си в криптата и Де Фльори не му се противопостави, но не му и спомена, че разговорът им ще се чува от изповедалнята на горния етаж. Тайните бяха нещо, което свещениците често чуваха и ревниво пазеха. Но отецът не подслушваше само от удоволствие или любопитство. В този Фурние имаше нещо съмнително. То не беше нещо драстично, набиващо се на очи, но животът на Де Фльори беше минал в наблюдение на различни хора. Освен че този шпионин беше доста самовлюбен, в него имаше някаква особена гъвкавост и променливост, които свещеникът забеляза още от самото начало. Той беше актьор и майстор на манипулацията и според Де Фльори основният му движещ мотив беше потребността да захранва без прекъсване нарцисизма си.

За стария отец беше шокиращо, че ДЖСЕ не беше забелязало тези недостатъци на Фурние. Да поставиш някого с такъв характер да ръководи Отдела за специални действия беше доста опасна авантюра. Предишните срещи в криптата бяха предимно с двойни агенти, които работеха за чужди правителства, и макар Де Фльори да беше чул някои доста любопитни подробности през изминалите няколко години, в тях нямаше нищо, което той би сметнал за тежко престъпление към Републиката.

Тази вечер обаче имаше мрачното предчувствие, че интересите на Републиката щяха да бъдат сериозно накърнени.

Тревогата му нарасна, докато до него една по една започнаха да достигат думите от криптата. Значи посетителите бяха мюсюлмани, а тяхното неуважение и арогантност бяха обида за църквата. Преди свещеникът да е преодолял първоначалния си шок от скверните слова, изречени срещу неговата любима базилика, Фурние каза нещо, от което сърцето му едва не спря. По всяка вероятност говореха за кървавите убийства в хотела, новината за които беше завладяла цял Париж. Само след броени секунди отпадна всякакво съмнение. С всеки следващ миг безпокойството на Де Фльори се засилваше. Какво, по

дяволите, правеше Фурние в компанията на тези хора? Защо изобщо би ги подпомагал?

Заради парите, разбира се. И заради някакво споразумение, което ДЖСЕ беше сключило с тези зверове. Фаустовска сделка, сключена от лековерни и небрежни хора, които не познаваха уроците на историята. Де Фльори лично беше свидетел на последиците от подобни „примирия“. Обикновено по този път тръгваха онези, които бяха слаби духом и нямаха куража да се изправят и противопоставят на злото. Имаше много паралели и прилики между нацистите, комунистите и тези джихадисти. Всички те бяха социопати в душата си — обсебени от техните примитивни желаниа и неспособни да възприемат правдата или да изпитат състрадание или съчувствие към онези извън тяхното племе. Ако човек не беше един от тях, за тях той беше нисше създание и затова заслужаваше подобаващото му се според тях презрително отношение, дори и това да означаваше взривяването на пътнически самолети и автобуси, пълни с невинни граждани.

Де Фльори остана на мястото си, когато срещата свърши. Обикновено Фурние и гостите му сами си тръгваха от църквата, поотделно, през определени интервали от време и от различни изходи. Свещеникът седя неподвижно още дълго в тъмната изповедалня, размишлявайки върху чутото и върху това как да постъпи с информацията. Неговите контакти в правителството вече не бяха като едно време. Почти всичките му познати отдавна бяха или покойници, или в пенсия. А и той не беше сигурен дали може да повери на някого толкова ценна и важна информация. Винаги можеше да се обърне към пресата, но Де Фльори не изпитваше добри чувства към журналистите, а и не би дръзнал да огласи мръсните тайни на Републиката на челните страници на вестниците. Трябваше да намери друг начин.

Най-важно беше да остане бдителен. Човек като Фурние би направил всичко, за да опази фалшивата си репутация. Свещеникът се досещаше какво го чака, ако Фурние разбере. Старец като Де Фльори беше лесно да се задуши, докато спи, или пък да се бутне от стълбите. Във всички случаи щеше да го убие, и то по начин, който да изглежда като нещастен случай. От полицията дори нямаше да си направят труда да поискат извършването на аутопсия. Де Фльори стана и излезе от изповедалнята. Докато тихо вървеше към ректорията, го осени една мисъл — сети се за един човек, на когото беше помогнал преди много

време. Той беше чужденец, но доверен съюзник. И беше на пост, на който можеше да използва пълноценно информацията. Може би в негово лице Фурние и компанията му щяха да си намерят майстора, и то без да се разчува. Старият отец реши да преспи и на сутринта да се обърне за съвет и напътствие към Светия дух. И ако такава беше волята на Всевишния, той щеше да повика чужденеца.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Неделя сутринта беше известена от църковните камбани. Рап бавно отвори очи и провери тялото си за болки. С изненада установи, че състоянието на рамото му не се беше влошило. Стисна лявата си ръка в юмрук и усети пареща болка. Утеши се от факта, че беше малко по-добре от предния ден. Вдигна дясната си ръка изпод завивките и погледна часовника си. Девет часът и три минути. Беше спал почти дванайсет часа, и то след като предния следобед спа шест часа. Спомняше си как се беше събудил през нощта, за да отиде до тоалетната и да вземе болкоуспокояващо. Обърна глава към прозореца, през който проникват дневната светлина. Умът му вече премисляше събитията, довели го до този хотел, и единственият въпрос, на който още нямаше отговор — на кого можеше да се довери.

Желанието да избягаш е закономерна човешка реакция, но невинаги е най-мъдрият избор. Така си казваше той, докато пътуваше с метрото в ранното утро след клането в хотела. И сега отново си повтори същата мантра. Притежаваше необходимите умения да избяга, да изчезне, но какво щеше да прави през останалата част от живота си? Даваше си сметка, че през последната година коренно се е променил. Сетивата му бяха изострени като на животно. Вече не можеше просто така непринудено да влезе в стая. Винаги се взираше в лицата, в потенциалните заплахи и в изходите — оценяваше ги и ги категоризираше, като го правеше незабелязано, за да не привлича внимание. Всичко, което вършеше, се планираше до най-малката подробност. Как да надхитриш противника, когато залогът е живот или смърт? Всеки ход, всяка вероятна последица от този ход, трябваше да се анализират, да се претеглят рисковете и ползите, докато накрая не се стигнеше до варианта, който даваше най-добри шансове за успех.

След като напусна склада в ранни зори, последвалите му действия бяха продиктувани от основните му потребности. Покрив над главата, медицински грижи и храна бяха на първо място в списъка му и той трябваше да задоволи всички тези потребности, без да

предизвиква подозрение. Поривът да избяга обаче беше най-силен. Искаше му се да се качи още на първата станция на метрото, да отиде направо на Лионската гара, да си вземе раницата с неприкосновения запас от гардероба на гарата и да напусне страната. За три часа щеше да е в Швейцария. Щеше да изтича и да прегърне Грета и тогава най-вероятно Хърли веднага щеше да разбере за появата му. Първото правило винаги беше да избягаш от страната, в която си извършил престъплението, а Рап изрично беше инструктиран да изчезне веднага щом убие Тарек.

Устроената му засада и раняването му усложниха нещата, но той не беше склонен да се придържа към заповедите и по много други причини. Полицията със сигурност вече беше вдигната по тревога след престрелката в хотела. Щяха да засилят наблюдението в пристанищата и железопътните гари, а служителите на митническия и граничния контрол щяха щателно да проверяват всеки детайл. И макар и Рап да се съмняваше, че разполагат с описанието му, това не го успокояваше. Беше изгубил кръв и изпитваше болка. Можеше да си пробва късмета, но някой прекалено бдителен граничен служител можеше да го отведе в странична стая, където да го разпитат и претърсят. Щом сваляха ризата му, той нямаше как да отрече, че е прострелян.

Тъй като говореше перфектно френски, Рап се поколеба дали да не се притаи в Париж и да се слее с десетте милиона жители на града. Грета щеше да му купи някои необходими неща и да дойде при него. Вместо това обаче се качи на първата станция на метрото и след като се прехвърли веднъж на друг влак, се озова на петдесетина метра под земята и под Лионската гара. Движението беше слабо, но както и предполагаше, полицията беше необичайно бдителна. Рап, пъхнал ръце в джобовете на откраднатото яке, наведе брадичката си плътно до гърдите и сложи на лицето си маската на незаинтересованост, сякаш беше един от многото работници, тръгнал на работа. Автоматичните гардероби се намираха до тоалетните. Той си купи еспreso и кроасан от една будка и докато чакаше, провери дали полицията не го е забелязала. След като се увери, че не е предизвикал ничие подозрение, той продължи към гардеробите и до своята клетка, извади от нея раницата и влезе в една от кабинките в мъжката тоалетна.

Четири минути по-късно излезе оттам в джинси, кубинки, синя памучна блуза и бейзболна шапка с логото на канадски хokeен отбор.

Палестинският паспорт беше накъсан и хвърлен в тоалетната чиния. Работническите дрехи бяха натъпкани в кошчето за боклук. Резервният пистолет остана прикрепен в кобур към глезена му, но с изключение на оръжието той с нищо не се отличаваше от останалите туристи. Излезе от терминала на летището и се качи на първия чакащ автобус. Безразлично му беше къде ще го закара, стига да тръгне от летището колкото се може по-скоро. Няколко минути по-късно автобусът вече се движеше из центъра на Париж. Когато въздушните спирачки на машината изсъскаха пред сградата на чудноватата конструкция на центъра „Помпиду“, Рап слезе. Знаеше един хотел от веригата „Бест Уестърн“, който се намираше точно зад завоя.

Половин пресечка по-нататък видя телефонен автомат. Беше чисто нов и неръждаемата стомана още лъщеше. Беше на „Франс Телеком“ — най-новия национален телефонен оператор — и работеше с електронни карти, за да не привлича разни дегенерати, които разбиваха по-старите автомати, за да приберат монетите. Рап постави картата, взе слушалката и набра номера. Тя вдигна на третото позвъняване.

— Добро утро, фрау Грета — каза той на френски. — Как се чувствате?

— Чувствам се чудесно, особено след като сега чувам гласа ти — отвърна тя облекчено.

— Нямам търпение да те видя. Но има промяна в плановете.

Вероятността телефонът на Грета да се подслушва беше малка, но въпреки това Рап използва в разговора само многозначителни реплики и предварително уточнени кодове:

— Не мога да дойда сега. Шефът ми ми даде цял куп работа. Можеш ли ти да дойдеш?

— Да, разбира се — отвърна тя без колебание, с лека тревога в гласа.

— Можеш ли да дойдеш с колата? — Нямаше да е лошо да разполагат със собствен транспорт, ако се наложи да бягат. — Може утре да отидем на разходка извън града.

— Да, добре, ще дойда с колата. Всичко наред ли е?

Рап усещаше, че е притеснена.

— Всичко е наред, скъпа. Е, не е идеално, но ще се оправим. — Осъзна, че така нямаше да я успокои, затова добави: — Има само

няколко малки усложнения, това е. Като дойдеш, всичко ще е наред. Можеш ли да дойдеш утре сутринта?

— Не днес?

Рап имаше нужда да хапне нещо и да се наспи. Освен това се нуждаеше от тишина, за да обмисли на спокойствие създалата се ситуация.

— Боя се, че днес няма да мога. Трябва да свърша някои работи, но ти обещавам, че утре ще прекарам целия ден с теб.

— А останалите дни от седмицата?

— И останалите дни от седмицата — излъга Рап. После щеше да й обясни всичко и се надяваше тя да го разбере. — Трябва да затварям, скъпа. Какво ще кажеш да се срещнем утре сутринта в десет?

— Добре. Къде?... В апартаментата ли?

— Не, не в апартаментата — малко прибързано реагира Рап. — Ще ти изпратя информацията по електронната поща. — Почувства внезапен пристъп на болка в ръката и с дясната се хвана за телефонната будка. — Трябва да тръгвам, скъпа. Нямам търпение да те видя. — Рап за малко не прехапа езика си от болка, след като изрече последните думи.

— И аз много искам да те видя. Искаше ми се да е днес.

Той затвори очи и се подпря на автомата. Болката се засилваше, а Грета продължаваше да говори. Питаше го дали има някакъв проблем. Най-накрая успя да й отговори:

— Ще се оправя. — Тонът му беше рязък. — Трябва да затварям, скъпа. До утре. — Рап понечи да затвори телефона, когато чу как тя му каза, че го обича. За първи път му го признаваше и той не знаеше как да реагира. Затвори, като си даде сметка, че после ще трябва да обяснява защо не й е отговорил. Пулсиращата болка постепенно утихна. Рап извади картата, вдиша дълбоко няколко пъти и се изправи, за да продължи по тротоара.

Беше няколко минути след седем, когато влезе във фойето на хотела. Заговори на английски мъжа на рецепцията, който отвърна, че макар и в момента да няма свободни стаи, очаква до час да се освободи една. Рап представи канадския си паспорт и кредитна карта „Виза“ на името на Бил Джонсън. По съвет на един швейцарски банкер той се беше сдобил с паспорта и кредитната карта, без да уведоми за това началниците си в ЦРУ. С апетит изяде обилната закуска, постара се да

не обръща внимание на болката в рамото и прочете набързо вестниците, макар да знаеше, че убийствата са станали прекалено късно, за да влязат в сутрешните издания. Мъжът на рецепцията удържа на обещанието си и след около час се приближи до масата на Рап.

— Мосю Джонсън — обърна се той към него, — стаята ви е готова.

Само след минути Рап вече беше в стаята и седеше на леглото, вперил поглед в телевизора. Убийствата в хотела бяха новина номер едно по местните телевизионни канали. Би Би Си дори беше провело свое собствено разследване, но единственото ново за Рап беше броят на убитите. Първо си помисли, че информацията им е невярна. Той беше убил петима души — Тарек и четиримата му бодигардове. Предполагаше, че и проститутката е загинала. Това правеше общо шест човека. Кои бяха останалите трима?

Болката в рамото отново се засили. Рап изключи телевизора и излезе навън да си набави някои медикаменти. В аптеката си имаше широкоспектърен антибиотик и други лекарства, но му бяха необходими и други консумативи, за да почисти и превърже раната, а също така обезболяващи и тоалетни принадлежности. Наближаваше десет сутринта и туристите бяха излезли по улиците на града. Рап обиколи три различни аптеки в радиус от няколко пресечки, тъй като искаше да разпредели покупките си, за да не привлича внимание.

Всеки път, когато минаваше покрай телефонен автомат, той се въздържаше от изкушението да се обади на Кенеди. Още не можеше да реши дали да ѝ се довери. По-скоро беше склонен да го направи, но реалността на този странен занаят беше, че нямаше как да знае доколко искрени и добронамерени са колегите му към него. Всички бяха професионални лъжци. Рап мина покрай двойка младежи, които държаха карта на града и спореха. Поради някаква необяснима причина той се запита дали да не убие Кенеди. При положение, разбира се, че тя го е натопила. С Хърли щеше да е лесно, поне що се отнасяше до взимането на решението. Но с Кенеди беше друго, защото той я харесваше.

Болката от огнестрелната рана се засили и започваше да пречи на ясната му мисъл. Затова се върна в хотела и глътна няколко обезболяващи. Взе си душ, след което почисти раната и я превърза.

Болката се притъпи и той спусна завесите, легна си и се зави. Беше свикнал с болката, но сега беше по-различно от някакво си разтегнато сухожилие. Беше дълбока и засягаше нерви, които преди никое външно тяло не беше засягало. Дискомфортът правеше спането почти невъзможно, но след трийсет минути обезболяващото подейства напълно. Рап лежеше и гледаше в тавана, унасяйки се, докато в същото време се мъчеше да разбере откъде са се взели останалите три трупа. Дали не беше убил и петия в коридора? Дори и в този случай убитите ставаха седем, а не девет.

Сънят му беше неспокоен и странен. Бъркотия от знайни и незнайни лица. Когато се събуди по-късно през деня, той си поръча храна и отново пушна новините по телевизията. Не съобщаваха почти никаква информация, освен че четиримата убити са били от охраната на либийския петролен министър. Рап изсумтя. Ако тези мъже бяха бодигардове, защо тогава не придружаваха Тарек в пътуванията му из града? Отговорът беше очевиден. Те не бяха бодигардове, а група, изпратена да му устрои засада. А Тарек беше стръвта.

Рап отново се унесе и заспа, а съзнанието му се бореше с всичките евентуални последици от заключението, до което беше достигнал. Тарек доброволно ли се беше съгласил да участва в тази мисия, или го бяха предали братята му по вяра? Толкова ли беше станал незначим за собствената си организация, че го бяха пожертвали като примамка? Откъде знаеха, че той ще е следващата мишена на Рап? Последният въпрос не му даваше мира, защото подсказваше, че отговорът се криеше някъде отвъд океана.

Рап се огледа из стаята и си помисли за шепата хора, които знаеха за съществуването му. Екипът „Орион“ беше малобройно и секретно подразделение, което нарочно не беше официално подчинено на Лангли и чието основно предназначение беше ликвидирането на терористи. Защитната стена между групата и Лангли беше необходима по разбираеми причини — в ЦРУ работеха прекалено много бюрократи, много от които с дипломи по право и които не разбираха естеството на техния противник. Мъже и жени, които никога не бяха служили на бойното поле, мъже и жени, които нямаха никакво понятие от смъртоносните намерения и планове на врага и които съвсем искрено вярваха, че всички операции трябва да се провеждат със

знанието и одобрението на Конгреса, в рамките на законовите правомощия, все едно че се провежда полицейска акция.

Рап се надигна от леглото и стъпи на пода. Хвърли поглед към бинтованото рамо и с удовлетворение отбеляза, че нямаше кръв. Кенеди отново обсеби съзнанието му. Тя беше най-пряката връзка с него. Той виждаше в нея човек, искрено посветен на делото си, но тя не беше и отворена книга. На второ място беше Роб Ридли, който ръководеше разузнавателните екипи. Задачата на тези екипи беше да подпомагат Рап и да организират евакуацията му, ако той загази. Стан Хърли, непоправимият дърт задник, знаеше за буквално всеки детайл от операцията, както и Томас Стансфийлд, заместник-директорът на отдел „Операции“ в Лангли. Колко още имаше, Рап не знаеше. Кенеди твърдеше, че всичките хора се броят на пръстите на едната ръка, но не беше изключено да има и други посветени, за които Рап не знаеше. Наличието на „къртица“ в разузнавателна служба не беше изключено и тази мисъл още повече засили параноята му.

Досега не беше анализирал надълго и нашироко мотивите на човек, който би извършил предателство спрямо страната си. Омраза, завист, комплекса на мъченика или пък някой ревностен блюстител на буквата на закона, който вижда света в черно-бяло. Каквито и да бяха мотивите, за Рап те нямаха значение. Той беше напълно убеден и решен в едно — ако хване човека, който го беше предал, щеше да го удуши със собствените си ръце. Мисълта, че някой във Вашингтон, който седи и си клати краката в комфортния си кабинет, го е продал, го вбеси още повече. Големият въпрос беше кой е този някой. Рап не беше сигурен дали разполага с необходимите умения и средства, за да го разкрие.

Той седя така няколко минути, отново обзет от болка, анализирайки различните си възможности за действие. Една от тях все още си оставаше да изчезне, да се разтвори във въздуха. А и той можеше да го направи. Дали щяха да го търсят? Ако знаеха истината за случилото се, вероятно не, но не беше изключено и те като пресата да вярват, че той е убил проститутката и още трима цивилни. Това не му харесваше. Знаеше, че няма да издържи до края на живота си да се крие и да ги чака всеки момент да нахлуят в дома му. Нещо по-важно, той вярваше в мисията си и нямаше желание да я изоставя. Мисълта го

накара да се усмихне. Щеше да продължи мисията си, но по свой собствен начин. Хърли щеше да побеснее и да хукне по петите му.

Рап постепенно осъзна, че има само един успешен начин за действие. Трябваше първо да установи по собствена инициатива контакт с тях и да види как ще реагират. В края на краищата той, а не друг, имаше рана в рамото. Можеха да му се карат колкото си искат, че не е спазил процедурите и протокола, но той беше простреляният. Щеше да се обади на Кенеди. След ден — ден и половина. Тогава те щяха да са на нокти и ако наистина вярваха на журналистическите репортажи, имаше вероятност да са заповядали физическото му отстраняване. Тази вероятност му даде нова идея. В момента той беше буквално като игла в копа сено. Ако го търсеха, имаше само едно логично място, откъдето да започнат. Рап прецени рисковете да отиде там. После разтърка очи и се помъчи да избистри съзнанието си, въпреки че то беше замъглено от болкоуспокояващите. Предвид това, което му предстоеше да направи, сега имаше нужда от целия си умствен потенциал.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Рап стана, рамото веднага се обади. Той застина на място, разколебан дали да си легне отново, или да продължи напред. Болката обаче стихна по-скоро, отколкото предния ден. Или вече беше свикнал с нея, или състоянието му наистина се подобряваше. Той влезе в банята и погледна рамото си в огледалото. Не изглеждаше добре. Кожата беше станала пурпурна и извън превръзката. Засега обаче зачервеното не се разрастваше надолу по ръката, което той прие за добър знак. После си спомни, че дълго беше лежал по гръб и може би затова кожата му беше зачервена.

Застана с гръб към огледалото и изви врат колкото можа, за да го разгледа. Там вместо яркочервена кожата беше станала тъмнопурпурна и почти черна на няколко места. Рап трепна и се запита дали куршумът не беше засегнал латералната гръдна артерия. Веднага сметна тази мисъл за абсурдна и поклати глава. Ако тази дебела тръба, каквато представляваше артерията, беше засегната, кръвта му отдавна щеше да е изтекла и той щеше да е мъртъв. Освен това тази артерия беше разположена доста навътре в тялото. Когато предния ден превърза раната, мислено беше прокарал права между входното и изходното отвори. Траекторията на куршума минаваше встрани от снопа съдове, които снабдяваха с кръв лявата ръка. Вероятно бяха засегнати доста капилляри и мека тъкан. Сигурно вътрешните кръвоизливи бяха спрели. Поне така се надяваше.

Той погледна отражението си в огледалото. Нямахше смисъл да се самозалъгва. Тъмните очи, които го гледаха, бяха очи на убиец. Някъде в далечината чу църковни камбани. Веднага му хрумна да отиде на църковна служба, но после с тъга си напомни, че Бог едва ли би се зарадвал на присъствието му в храма. „Не убивай“ беше първата и най-важната Божия заповед. Рап усети, че върви по един от онези тъмни коридори на самовглъбението и самопознанието, които водеха до самосъжаление, съмнение и убийствена самокритика. След като беше изгубил своята любима и още трийсет и четирима състуденти от

университета в Сиракюз, загинали при атентата срещу самолета на „Панам“ над Локърби, имаше мигове, в които си позволяваше да броди из тези мрачни коридори. След доста пролети сълзи и време, прекарано в самосъжаление, постепенно осъзна, че може да се погуби, ако продължи да обитава тези коридори и не прояви воля да се измъкне оттам. Защото тези мрачни коридори на неговото съзнание бяха изпълнени с болка, слабост и въпроси без отговори.

Рап се усмихна на себе си и си припомни друг популярен библейски израз, който го беше извел от състоянието на самосъжаление — „Око за око, зъб за зъб“. Десетте божии заповеди бяха кратки и синтезирани насоки как човек да живее. Библията беше по-подробното наставление и беше пълна с примери на това как нечестивите трябва да бъдат наказани. Особено това го имаше в Стария завет. „Не убивай ближния си, ако той не е терорист... или предател... или изнасилвач... или педофил...“ Списъкът щеше да бъде доста дълъг.

В момента обаче Рап имаше много по-важни и по-належащи проблеми. Налагаше се да отложи за друг път този дебат за душевното си спасение. Сега трябваше да насочи цялото си внимание към това как щеше да реагира Кенеди, когато ѝ разкаже за случилото се. После щеше да направи проверка на колегите си, за да види на кого от тях може да се има вяра. И ако надушеше, че са злоупотребили с него, можеше да се наложи да изчезне за няколко месеца. Но веднага си даде сметка, че „изчезването“ не беше изход за него. Не можеше постоянно да се крие. По-скоро щеше да открие този, който го беше предал, и да го убие.

Някой почука на вратата и го извади от унеса му. Той бързо се протегна към пистолета със заглушител на нощното шкафче, но си спомни, че имаше среща с Грета. За всеки случай остави беретата на шкафчето и тръгна към вратата. Когато мярна отражението си в огледалото на стената, той се спря. Изглеждаше така, както се и чувстваше — като парцал. Гъстата му черна коса стърчеше на всички страни, брадата му беше набола, тъй като не се беше бръснал два дни. Но и това не беше най-лошото. По-големият проблем беше рамото му. Помисли си дали да не си облече тениската, но с нея щеше да го боли повече. А и щеше да му отнеме много време, а Грета не обичаше да чака. Дори щеше да е доста ядосана, задето той я беше накарал да чака

цял ден. Поклати глава, въздъхна и реши да ѝ се покаже така. Рано или късно тя щеше да разбере за раната.

Тихо се приближи до вратата, спря се на половин метър от нея и надникна през шпионката. В коридора стоеше Грета с цялото си скандинавско съвършенство и великолепие. Висока метър и шейсет и пет, със сини очи, високи скули и волева брадичка с малка трапчинка. Русата ѝ коса беше прибрана на опашка, както тя често обичаше да я носи. Рап също я харесваше така. Лекият грим и прическата подчертаваха перфектното ѝ лице. Откакто я познаваше от една година, Рап беше виждал как възрастни и зрели мъже, напълно непознати, до такава степен биват пленени от красотата на Грета, че се вторачват в нея и се блъскат в разни предмети, докато вървят. Тя буквално можеше да ти отнеме ума. В началото това го дразнеше, защото непрекъснато трябваше да гледа зяпнали мъже, когато бяха заедно с нея. По-късно обаче го прие като комплимент. Щом мъжете искаха да гледат, добре тогава. Много скоро разбра също, че Грета е способна сама да защити честта и достойнството си. Тя напълно пренебрегваше нахалните мъжки погледи, но от време на време избухваше като бомба, ако някой от мъжете ставаше твърде настойчив.

Все още застанала пред вратата, Грета се нацупи и отново почука. Търпението ѝ беше на изчерпване. Рап се наведе и извади гумената подпора, която беше поставил под вратата, сред което свали веригата. Когато отвори вратата, завъртя лявото си рамо така, че тя да не го види веднага. Също така скри ръката си с пистолета зад вратата. Усмихна се и я посрещна с думите:

— Извинявай, бях в банята.

Грета присви загрижено светлосините си очи.

— Не изглеждаш много добре.

— А ти както винаги изглеждаш великолепно. — Направи ѝ знак да влезе.

Тя хвана дръжката на куфара и го издърпа вътре. Рап затвори и отново сложи веригата, докато тя оглеждаше стаята. Приключи с огледа точно когато той постави подпората под вратата. Рап очакваше от нея да прояви характер и тя не го разочарова. Грета не беше от жените, които изпадат в паника и се разпищяват пред първия проблем. Тя забеляза белия бинт, стисна зъби, приближи се и протегна ръка. Нежните ѝ пръсти докоснаха кожата около превръзката и Рап

почувства сякаш през тялото му мина слаб електрически ток. Беше сторила същото на първата им среща и до ден-днешен този похват имаше въздействие върху него. Грета имаше най-меките и нежни женствени ръце и с едно докосване беше способна да накара коленете му да се подкосят. Тя застана от едната му страна, за да може да огледа добре гърба. Когато го видя, леко ахна от изненада и притеснение. Той трепна, но не от болка, а защото се страхуваше от въпросите ѝ. Тя обаче го изненада и само констатира:

— Ранен си.

Гърлото му внезапно пресъхна.

— Да — дрезгаво отвърна.

Тя прокара ръка по рамото му.

— И доколкото виждам, не те е преглеждал лекар.

Рап намръщено отговори:

— Не е добра идея.

— И предполагам няма да ми кажеш как се случи.

Той сви рамене.

— Може би по-късно.

Тя се намръщи и поклати глава.

Щом беше скръстила ръце, значи той щеше да си има сериозни неприятности. Затова добави:

— Първо трябва да събера повече информация. — После протегна към нея здравата си ръка, тази с пистолета, и я придърпа към себе си.

Тя постави длани и положи лице върху гърдите му.

— Радвам се, че дойде — каза той и я целуна по челото. Оръжието му пречеше и затова го метна на леглото.

— Боях се, че рано или късно ще се случи подобно нещо — тъжно изрече Грета.

Рап помълча и после отвърна:

— Да... и аз съзнавах риска, но все си мислех...

— Мислеше, че си недосегаем. Че винаги ти ще си този, който убиваш. Сега вече знаеш, че си смъртен като всички нас. Как се чувстваш?

— Аз и чувства... не ставай смешна.

— Не те съдя. Не знам точно с какво се занимаваш, но се досещам. Някога оплаквала ли съм се от това?

— Не.

— Именно. Аз не съм дошла да те променя. Уважавам те, но повече от всичко искам да те виждам жив.

— Значи ставаме двама с това желание.

— Е... тогава трябва да си по-предпазлив. Да се поучиш от грешките си.

Рап се замисли за хотелската стая, за петимата идиоти с автоматите и направи първата си грешка за тази сутрин.

— Мислиш, че е лесно да се занимавам с подобни гадости ли?

— Моля? — Тя се отдръпна от него.

Той осъзна грешката си.

— Извинявай, последните ми няколко дни бяха много напрегнати. Не мога да ти кажа какво точно се случи. Само ще спомена, че някои хора не си свършиха добре работата, в резултат на което ме простреляха.

— Стан?

Дядото на Грета беше много близък със Стан Хърли и Томас Стансфийлд. Той беше дискретен швейцарски банкер, което често помагаше на Рап в работата му. Той обаче не искаше да я забърква в тази история и затова скри от нея теориите си.

— Не съм сигурен, но едва ли е той — отвърна и в опит да смени темата, добави: — Доста добре реагира, като мъжко момиче.

— Какво имаш предвид?

— Мислех, че ще побеснеееш, като видиш раната.

— Не бих казала, че съм приятно развълнувана, но не виждам как ядът ми ще помогне... поне на този етап. По-късно ще имам достатъчно време да ти се карам. Сега обаче искам да огледам добре раната.

Рап се поколеба.

— Някога занимавала ли си се с нещо подобно?

— Минала съм курсове по оказване на първа помощ. Освен това баща ми е ловец и аз ловувам от малка, ако си забравил.

— Разбира се, че не съм забравил. Видях те как уби лос от осемстотин метра.

— Точно така. И не мисля, че бих се справила по-лошо от теб. — Посочи залепения накриво лейкопласт. — Имаш ли още превързочни материали?

— Да... в банята са.

— Добре... седни на леглото.

Рап се усмихна.

— По-спокойно, принцесо. Аз не съм някакво си парче месо. Може първо да ми вземеш нещо за закуска.

Тя не му обърна внимание и отиде направо в банята.

— Добре тогава, сам ще си поръчам закуска. Да поръчам ли и за теб?

— Не, благодаря. — Тя се върна от банята с найлонова торба и направи знак на Рап да седне на леглото. После остави превързочните материали и свали якето си. Нави ръкавите на пуловера си и отиде пак в банята, за да си измие ръцете.

Рап набра по телефона номера на румсървис и поръча закуска за двама. Ако Грета не изядеше нейната, той щеше да ѝ помогне. Когато приключи с поръчката по телефона, тя седна до него на леглото и се зае внимателно да отлепва лейкопласта от раната му. Рап понесе това леко, докато тя не свали марлята от рамото му. Върху раната се беше образувала коричка, която се отлепи заедно с марлята. Грета взе кърпа и леко избърса кожата около дупките от куршума. След това натопи памук в спирт и повтори действието. Рап стисна зъби.

— Как ти се струва? — попита я той.

— Още не знам — отговори тя. — Доста се е подула. Ти как се чувстваш?

— Не много зле.

Тя го сграбчи за брадичката и обърна лицето му към нейното.

— Не ме лъжи, сигурно много те боли.

— Не е приятно, но е къде-къде по-добре отколкото да съм мъртъв.

Тя огледа рамото му.

— Стреляли са по теб отзад.

— Да. Как позна?

— Раната на гърба ти е по-малка от тази отпред. Имал си късмет, че куршумът не е засегнал жизненоважни органи. Какъв калибър беше куршумът? Девет милиметра?

Рап остана изненадан.

— Мисля, че да. Как разбра?

— Казах ти, ловувам от малка. В моята страна почти всеки бива обучаван да стреля с пушка и пистолет. Дори момичетата. Виждала съм какви са пораженията от куршум. Ако беше прострелян с пушка, изходното отворстие щеше да е много по-голямо.

— Права си. Най-вероятно е девет милиметра.

Грета почисти раната, наложи чисти марли и бинтова рамото. Когато свърши, върна се в банята и си изми ръцете. На него не му убягна, че тя беше доста мълчалива през последните пет минути. Когато се върна, той разбра защо.

Грета застана срещу него, подпря се на стената, скръсти ръце и каза:

— Ти си участвал в касапницата в хотел „Ла Фльор“.

Рап остана безмълвен. Трябваше да се досети, но заради обезболяващите реакции му бяха забавени.

— Грета, знаеш, че не мога да говоря за работата си.

Тя извърна поглед и прехапа долната си устна.

— Загинали са невинни хора. Няколко гости на хотела и един прислужник, да не говорим за проститутката, петролния министър и цялата му охрана. — Тя насочи сините си очи към него. — Моля те, кажи ми, че не си бил там.

Той тъкмо обмисляше как да подходи, когато на вратата се почука. Един мъж каза, че носи закуската. Грета се разтревожи, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Рап взе пистолета и надърна през шпионката. Мъжът беше между двайсет и пет и трийсет години. Рап издърпа подпората изпод вратата, за да може сервитьорът да влезе, и застана до Грета. Полушепнешком ѝ каза:

— Не съм убил нито един невинен гражданин. Вестниците си измислят.

Целуна я по челото, отиде в банята и затвори вратата. Огледа се в огледалото, пое си дълбоко въздух и се замисли колко и до каква степен можеше да ѝ каже за случилото се в „Ла Фльор“.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Париж, Франция

Необичайно изглеждащата двойка вървеше по тротоара. Единият беше висок, над метър и деветдесет, със светла кожа и руса коса. Вторият беше среден на ръст и атлетично сложен. Гъстата му черна коса сякаш не беше ресана цяла седмица. Имаше брада, която се сливаше с космите на гърдите му, стърчащи от разтворената яка на тъмносинята му риза. Високият носеше джинси, кафяво поло, пуловер в подобен цвят и вълнено спортно яке с вдигната яка. Бежовият кашмирен шал, завързан на врата му, го предпазваше от студа. На Джоунс почти винаги му беше студено, докато приятелят му рядко носеше ръкавици, шапки и шалове дори и в най-лютите студове.

Днес не беше изключение. Бърнстайн вървеше с разтворено войнишко яке, полите на което плющяха. Той не носеше якето, за да го пази от студеното време, а защото в него се вместиха доста неща. Джобовете бяха абсолютна необходимост за неговата професия на фоторепортер. Той никога не се разделяше със своя фотоапарат, обикновено вярната му черна „Лайка М6“, която и сега висеше на врата му. Джобовете му винаги бяха пълни с резервни батерии, филми, обективи и всякакви други консумативи, включително пътни карти и различни видове документи за самоличност и пари в брой, скрити в тайните му джобове.

Двамата спряха на ъгъла на Рю Де Турнон и на Рю Де Вожирар. Люксембургският дворец се извисяваше от другата страна на улицата. Беше красива сграда от седемнайсети век, но в Париж беше пълно с подобни сгради и след като този град беше техен дом в продължение на шестнайсет години, двамата вече изобщо не се впечатляваха от изящната архитектура. Над града се бяха сгъстили сиви облаци. Джоунс погледна към мрачното небе и потрепери. Мислеше, че времето ще се оправи. Наведе брадичката си плътно към гърдите, пъкна ръце още по-дълбоко в джобовете и измърмори нещо под носа си.

— Носиш ли си дългото бельо? — попита го Бърнстайн и се ухили.

— Мамка му, умирам от студ.

Бърнстайн бавно обърна едрата си глава към приятеля си и отвърна:

— Дванайсет градуса над нулата е.

— Няма слънце, а вятърът се усилва. Студ.

Бърнстайн винаги се удивляваше как някой, израснал на север, в Минесота, може да се влияе толкова много от температурата. Той се усмихна и поклати глава.

— Знам какво си мислиш. Ако кача някой и друг килограм, няма да ми е толкова студено.

— Не... Не си мисля за това.

— А за какво?

Вместо да спори за нещо безсмислено, Бърнстайн отвърна:

— Мислех си, че съм развълнуван от това, което той иска да направим.

— А на мен ми се гади, но имаме ли избор?

— Не, нямаме избор, но въпреки това трябва да сме предпазливи.

— И помни... колкото и да се опитва да ни командва, това не означава, че трябва да изпълняваме всяка негова прищявка.

Бърнстайн се изсмя саркастично, изчака светофарът да светне зелено и тръгна да пресича. Когато Джоунс го настигна, той рече:

— Той държи всички карти. Той ни вербува, помогна ни да си стъпим на краката и много лесно може да сложи край на кариерите ни... или поне на твоята.

— Не си мисли, че няма да съсипе и твоята.

— Не казвам, че няма да опита, само казвам, че на никого не му пука кой съм аз. Ако моите фотографии са добри, медиите ще продължат да се редят на опашка да ги купуват, както и досега. Ти обаче си съвсем друго нещо.

Те пресякоха улицата и влязоха в парка, след което тръгнаха към източната страна на двореца.

— Напоследък много си мисля за това — каза Джоунс. — Не съм много убеден, че е способен на подобно нещо. Не мисля, че от Лангли биха се зараждали на подобно „осветяване“.

— Ти си мислиш, че той е от Лангли. Не, той отдавна не работи за Лангли. Той мрази Лангли. — Бърнстайн се отдели от приятеля си и позволи на един старец с бастун да мине между тях. — Грешката ти е, че очакваш от него да мисли като всички останали правителствени чиновници, с които си имаме работа. — Поклати голямата си глава. — Той не е като тях.

Лицето на Джоунс посърна.

— Прав си. Той с удоволствие би ни „осветил“ и би съсипал кариерите ни.

— Този договор за книгата, дето подписа... може да кажеш сбогом на аванса от сто хиляди долара.

По лицето на Джоунс се изписа гняв. Не беше честно. Той беше работил упорито, изпълнил и преизпълнил задълженията си по сделката, но те нямаше да го оставят лесно на мира. Колкото и неприятно да му беше да го признае, но Бърнстайн беше прав. Шестнайсет години кариера на известен журналист, първите десет от които в „Асошиейтед Прес“, а останалите шест като кореспондент на Си Би Ес в Близкия изток. Само да подшушнеха, че е шпионин на ЦРУ, и щеше да се превърне в нежелан и низвергнат парий. Щяха да го уволнят и той щеше да се прости с досегашния си начин на живот, с представителните разходи. Колегите му щяха да го подложат на унищожителна критика, а приятелите му щяха да го намразят. Макар че това можеше да му помогне да продава по-големи тиражи от книгата си. Времената се бяха променили въпреки това, което неговият вербуващ офицер непрекъснато му повтаряше.

Старият негодник много обичаше да му описва какво ще стане с него, ако го разкрият.

— Не можеш да позволиш подобна гадост да очерни живота ти — каза Бърнстайн в опита си да извади приятеля си от мрачните мисли. — Поне изслушай какво ще ти каже.

Докато вървяха по покритата с чакъл пътека, Бърнстайн се замисли за ролите, които двамата играеха. Джоунс беше ефирен талант — красиво лице с плътен глас и съчувстващи синьо-сиви очи. Красива коса, леко оредяла, за да му придаде вид на опитен и видял много човек, обиколил света и способен да различи доброто от злото. Несигурността за нещастие съпътстваше тази професия. Винаги се намираще някой по-млад и по-красив от него. Бърнстайн беше

натрапникът — той никога не се двоумеше, когато трябваше да се отиде някъде, дори и да имаше опасност да стрелят по него. И двамата имаха цял куп награди. Докато Бърнстайн беше неуморим и решителен, Джоунс беше предпазлив и мнителен. По-високият неведнъж беше спасявал живота и на двама им, като отказваше да отиде в някоя гореща точка. Той имаше изключителна интуиция за крайно критични ситуации и Бърнстайн с времето се беше научил да се вслушва в него.

Продължиха мълчаливо още сто метра, като подминаха Осмоъгълното езеро и се насочиха към онзи ъгъл на парка, в който младо и старо се събираше да играе и да погледа шах. Щом заобиколиха езерото, Джоунс ненадейно заяви:

— Имам лошо предчувствие.

Бърнстайн отдавна вече не му обръщаше внимание на подобни приказки. Той се покашля, огледа се и попита:

— Какво е то?

— Мисля, че е свързано с убийствата в хотела от предната вечер.

Бърнстайн направи няколко крачки замислен и отвърна:

— Няма смисъл да се тревожим за това, докато не чуем какво ще ни каже той.

— Не знам. Направо ще го пратя да върви по дяволите. До вечерта ще съм в Кайро и тогава ще ме цунат отзад. Пак ще мога да си напиша книгата и ще се оправя и без тези нещастници.

Бърнстайн знаеше, че приятелят му обича да драматизира и да отправя гръмки заплахи, когато е уплашен или ядосан.

— Задръж малко тази мисъл.

— О, повярвай ми... аз по-добре знам. Той крещи на мен, не на теб.

— Защото аз си държа езика зад зъбите. — Бърнстайн пхна ръце в джобовете. — А ти задаваш твърде много въпроси.

— Аз съм репортер и работата ми е да задавам въпроси. Много въпроси.

— Е, днес е по-добре да си починеш от работата. Само стой и го слушай.

Видяха открита маса, до която едни момчета играеха шах. Бърнстайн извади сгъваема шахматна дъска от якето си и два найлонови плика с ципове — в единия бяха белите фигури, а в другия

— черните. Извади по една бяла и една черна фигура, скри ги в юмруците си и даде на Джоунс да избере една от двете му ръце.

Минесотецът посочи дясната ръка и Бърнстайн трепна, когато му показа черния офицер.

— Страхотно, няма що. Ти си с белите. По-добре да се откажа още сега.

На Бърнстайн му писна да слуша оплаквания и затова подаде на Джоунс плика с белите фигури.

— Не ти искам подаянията.

— А аз не искам да ти слушам повече мрънкането... освен това и двамата знаем, че аз не се нуждая да съм на ход, за да спечеля.

— Гледай си работата.

— Не, благодаря. — Бърнстайн започна да реди в своето поле черните фигури.

Двамата толкова се бяха увлекли, че не забелязаха мъжа с шлифер цвят каки, седнал на съседната маса. Той носеше слънчеви очила и тънки кожени ръкавици. Непознатият извади вестник изпод мишницата си и го постави на масата. С гробовен глас, малко по-висок от шепот, той каза:

— Значи искаш да ме пратиш по дяволите? И да драснеш за Кайро?

Двамата пребледняха като мъртъвци. Бърнстайн погледна приятеля си така, сякаш искаше да потъне вдън земя. Бавно се обърнаха по посока на гласа и видяха мъжа, седнал на метър и половина от тях.

Стан Хърли смъкна очилата до носа си и погледна Джоунс право в очите.

— А какво ще кажеш да ти пръсна мозъка с куршум, за да сме квит?

Високият репортер седеше, зяпнал от изненада, прекалено шокиран, за да отговори. Устата му се раздвижи, но от нея не излязоха никакви думи. Тогавата започна да заеква, сякаш беше ученик от първи клас.

— Стига си мънкал! — заповяда му Хърли. — От колко време работя с вас двамата?

И отново Джоунс измърмори нещо.

Хърли, какъвто си беше нетърпелив, сам отговори на въпроса си:

— От седемнайсет шибани години. А вие, егоистични негодници, как искате да ми се отблагодарите? Измъкнах задниците ви от оная каша в Турция. Помогнах и на двама ви да си намерите работа и през годините ви финансирах твърде щедро, а вие ми се правите на някакви скапани жертви.

— Аз само...

— Млъкни! После ще говориш. Сега си мисля дали изобщо си заслужаваш риска. — Хърли се облегна назад и кръстоса крака. — Турция, експресния влак. Двама тъпи колежани, решили да прекарат нелегално в Щатите наркотици и там да ги продават на печалба. Говоря за едрите космати турски полицаи, които щяха да отнемат целомъдрието на американските студентчета по журналистика. Мислех си, че тази мила картинка се е запечатала достатъчно трайно в дървените ви глави. Поне така ми се стори, когато вие тогава затичахте към мен и разревани като бебета ми се примолихте да ви спася.

Бърнстайн погледна сериозно Хърли и отвърна:

— Не съм забравил, че ни спаси, и никога няма да го забравя.

— Не ти ме притесняваш, Дик, а красавецът до теб.

Джоунс се беше поокопитил и устата му вече не беше пресъхнала.

— Аз... Аз се извинявам. Не се чувствах добре и бях в лошо настроение.

— Настроение? — повтори с отвращение Хърли.

— Настроението няма нищо общо с това. Работата е сериозна и макар и да знам, че си мислиш, че си сключил сделка с дявола, трябва да приемеш факта, че след всичките тези години рамо до рамо до сърцатите ти и чувствителни колеги журналисти може и да си прихванал от комунистическата зараза. — Агентът се наведе към него. — Съединените американски щати не са врагът в тази война. ЦРУ не са лошите. Ако си отвориш очите и се огледаш хубаво, ще го видиш. Не сме идеални, но сме много по-добри от другия лагер. А сега... искам да чуя от теб, Брайън, какво беше толкова трудно във взаимоотношенията ни?

Джоунс заби поглед в шахматната дъска и се покашля.

— Ами малко неетично е за журналист да работи за човек като теб и за твоята организация. Много е стресиращо за мен. Ако се разчуе... — Той не довърши, само поклати глава.

— Неетично. — Хърли се изсмя. — Неетично е да се опиташ да прекараш незаконно наркотици от една държава в друга. Или да зарежем настрани глупостите и да си кажем истината? Това си е углавно престъпление, което се наказва с двайсет години турски затвор.

— Тогава бяхме млади и неразумни.

— А сега си стар, но пак неразумен. Какво ще кажеш за парите, които ти давах през годините? Да не би да си намалил етичното си време, като си раздал парите на Армията на спасението?

Джоунс поклати глава.

— Знаеш ли, Брайън, трябва да слезеш малко на земята. Ти не си единственият журналист, когото държа в джоба си, и не аз съм измислил тази практика. И преди теб е имало много твои колеги, и ще има предостатъчно и след теб. Трябва да започнеш да ме приемаш като твой кръстник. Мислиш ли, че щеше да спечелиш наградата „Мъроу“ преди три години, ако преди това не се бях погрижил да не те застрелят?

— Не — отвърна Бърнстайн, макар и въпросът да беше риторичен.

— Трябва да го слушаш повече — продължи Хърли и посочи Бърнстайн. — Твоят проблем, Брайън, е, че като цяло си добро момче, но си малко неуверен. Престани да се притесняваш какво мислят за теб колегите ти. Една малка част от тях може и да са ти приятели, но повечето, щом усетят, че падаш, ще ти се нахвърлят и веднага ще ти вземат работата. Ти склучи сделка с мен преди години и аз ти спасих задника. Никога не го забравяй. Ако погледнеш връзката ни отстрани, ще видиш, че взаимоотношенията бяха ползотворни и за двама ни. Ако не желаете да го видиш, тогава да приключим още сега. И повярвай ми, ще направя всичко възможно да те изхвърлят и да ти съсипя кариерата. Само след един месец ще те намерят обесен на гредите на онази твоя колиба в Тъндър Лейк. Ще си толкова надрусан с наркотици, че никой няма да се усъмни и за секунда, че си се самоубил.

— Как разбра, че имам къща в Тъндър Лейк? — попита го Джоунс изненадан.

Хърли поклати глава.

— За бога — каза и се обърна към Бърнстайн: — От днес ти ще си главният за двама ви. Имате петнайсет минути за подготовка. Ще се

появи един едър тип на име Виктор. Ако вие не сте на уреченото място, тогава взаимоотношенията ни ще приключат, което ще е доста глупаво от ваша страна, защото ще се превърнете в мои врагове и аз ще съм принуден да предприема определени мерки срещу вас... от онези мерки, към които веднъж пристъпи ли се, няма спиране.

— Не се тревожи за това — отговори бързо Бърнстайн.

— Добре. Предполагам сте запознати с касапницата от poprzedната нощ.

Джоунс погледна приятеля си с изражение от типа „Видя ли, аз ти казах, че е това“, после попита:

— В хотела на река Сена ли?

— Тъх... Вие вече започнахте ли да отразявате събитието?

— Кореспондентското бюро е възложило на някого.

Хърли се замисли.

— Може би трябва да проявите инициатива. Да започнете сами да ровите. Предполагам още имате връзки в полицията. — Той и сам имаше достатъчно контакти в Париж, но не искаше да си цапа ръцете. В момента цялата информация, с която разполагаше, се базираше само на слухове и клюки. Трябваша му солидни и конкретни факти, с каквито обикновено боравеше полицията.

Бърнстайн се почеса по брадата.

— Имаме някои доста добри източници, но тук е Париж, ако ме разбираш какво имам предвид?

Хърли го разбра и извади от джоба си дебел плик.

— Тук са десет хиляди франка. Ако ви потрябват още, обадете ми се.

— Разписки трябва ли? — попита Джоунс, който си беше възвърнал чувството за хумор.

— Заедно с отчетите за разходите, ако може в три екземпляра, моля. — Хърли извади две портативни устройства от джоба си. Подаде едното на Джоунс, другото — на Бърнстайн. — Това, господа, са най-новите модели мобилни телефони. СтарТАК на „Моторола“. Моят номер е запаметен в тях. Щом научите нещо, искам веднага да ми докладвате. — Даде им и по едно зарядно устройство. — Според нас французите още не разполагат с технологията да подслушват разговорите от мобилни телефони, но нека да бъдем предпазливи. Вие

самите сте провели достатъчно международни разговори и знаете как е в тази игра.

И двамата кимнаха. Така си беше, знаеха. Правителствата можеха да се отнесат доста грубо с чуждестранни репортери, които искат да разгласят пред света за злодеяния, извършени от правителствените сили. На Джоунс и Бърнстайн често се налагаше да си измислят специални кодове, за да предават информацията на продуцентите си в Ню Йорк.

— Също така — продължи Хърли — може да ми потрябвате за наблюдение.

Джоунс изпъшка, сякаш искаше да каже: „Хайде стига бе!“.

— Спокойно. Ще се погрижа да ви компенсират добре — добави Стан. — Ако ми донесете това, което ми трябва, ще си тръгнете с една шепа пари.

И след като Хърли се беше успокоил, Бърнстайн реши да не дава възможност на приятеля си отново да го ядоса.

— Благодаря, веднага ще се захванем — отговори той.

— Виктор е едър на ръст... не може да не го познаете. Правете каквото ви казва той и всичко ще е наред. — Хърли стана и постави ръка върху рамото на Джоунс. — Брайън, ти не си лош човек... само си малко наивен. Мислиш си, че си единственият честен човек в тази игра. — Поклати глава. — Повярвай ми, нещата са по-сложни, отколкото си мислиш.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Малки жълти флагчета бяха осеяли затревената площ от другата страна на улицата, срещу хотела. Старши инспектор Невил беше уведомена по телефона малко след десет часа сутринта. Тя вече си беше взела душ и си почиваше заедно със съпруга си и двете си деца. Беше се отказала да ходи на църква и затова неделя сутрин обикновено прекарваше на пода на малкия им апартамент. Двамата със съпруга ѝ се опитваха едновременно да четат вестници и да наглеждат децата, като им пускаха да гледат поредица от дразнещи телевизионни образователни предавания. Ако се вярваше на авторите, тези предавания щяха да направят от две и половина годишния Марк и деветмесечната Агата най-умните деца от тяхното поколение. Невил не вярваше много в това, но беше съгласна на всичко, само да стоят кротко за повече от десет минути. Когато ѝ се обадиха по телефона, тя си сложи бяла риза, черен панталон, черни обувки и сив шлифер. Тъй като знаеше, че камерите ще следят всяко нейно движение, дори се гримира набързо и се среса.

Есенното слънце стоеше ниско над Сена. Очите на Невил бяха скрити от възголеми слънчеви очила „Шанел“, които обхващаха близо една трета от лицето ѝ. Тя ги носеше, за да се пази както от яркото слънце, така и от нахалните погледи на репортерите.

Предстоеше ѝ пресконференция и тя не искаше да виждат изражението ѝ и емоциите по лицето ѝ. Тя застана по средата и огледа сцената. Репортерите отново бяха тук, нахални и дебели като конски мухи, викащи, задаващи въпроси и щракащи с фотоапаратите си. Способни да те извадят от равновесие, което беше характерно за тях. Освен медиите имаше и стотици, ако не и хиляди, любопитни зяпачи, които бяха привлечени от местопрестъплението.

Невил запази безпокойството си зад каменна маска. През годините се беше научила, че на мястото, където е извършено убийство, е най-добре да изглеждаш сериозен — дори и малко сърдит, но изобщо не е уместно да се смееш или, не дай си боже, да те хванат,

че си подхвърляш шеги с колегите. Течеше едва вторият ден от разследването, но то вече се превръщаше в истинска бъркотия. Тези малки жълти флагчета например бяха поставени едва тази сутрин. Целият район от реката до улицата беше ограден с жълта лента, който беше поставен под охраната на десет полицаи, които бдяха никой да не припарва. Невил си каза, че това е праросване на човешки ресурси, но началниците ѝ бяха настояли.

Проблемът беше, че не успяха да спрат тълпата още предния ден. Зяпачите бяха изпотъпкали мястото и с това евентуалните улики. Ако делото изобщо стигнеше до съда, събраните доказателства щяха да са безполезни. Тя обаче беше получила нещо много важно — нова следа.

Погледна към хотела и към балкона на стаята, в която беше застрелян Тарек. Наруга се наум, задето още след като я бяха повикали, не нареди да оградят по-широк периметър, но както беше казал шефът ѝ, дори само в хотела беше пълно с улики. Девет трупа, пръснати гилзи и куршуми навсякъде, и на всичкото отгоре откриха, че една от стаите на същия етаж е оборудвана с наблюдателна техника. Все още нямаха логично обяснение на кого му е притрябвало това. Никой от персонала на хотела не си спомняше либийският петролен министър да е водел със себе си охрана. Разполагаха със свидетелските показания на над петнайсет служители на хотела, които твърдяха, че Тарек е пристигнал, придружен само от един секретар. Този секретар сега не можеше и отказваше да коментира случая, скрит зад стените на либийското посолство.

Най-обезпокоителното за Невил беше, че ѝ бяха дали над трийсет полицаи и въпреки това тя беше разбрала за гилзите, намерени на тротоара и в канавката пред хотела, едва предната вечер. Пресата щеше да я изяде с парцалите. Тя се върна на местопрестъплението, огледа отново гилзите и се запита колко ли от тях бяха смачкани, подритвани или просто прибрани от неизвестни хора през деня. Всички гилзи бяха пръснати приблизително под балкона на стаята. Правилно бе да се предположи, че или някой е проникнал откъм балкона и е стрелял в стаята по Тарек, или някой е стрелял от балкона по някой друг или по нещо долу на улицата.

Тя се качи в хотелската стая, застана на балкона и погледна към вътрешността на стаята. Стената срещу нея беше цяла и невредима, за разлика от стената вдясно, която беше надупчена с куршуми. Обърна

се към реката, погледна към тротоара, където бяха открити част от гилзите, и си представи как стреля от тази позиция. След дълъг размисъл нареди на заместника си Мартин Симон да ограда мястото, да докара детектори за метал и да започнат да търсят деветмилиметрови куршуми.

Прибра се вкъщи, ядосана на самата себе си, защото беше направила този пропуск в разследването. Беше избрала да върви по пътя на най-логичната версия — един или няколко души бяха убили Тарек, проститутката, неговите вероятни бодигардове, двама от гостите на хотела и хотелския служител в задния двор. Не беше минал и един ден и цялата тази версия се разпадна на пух и прах. Либийците засега отказваха всякакъв коментар, като само твърдяха, че четиримата души били изпратени, за да охраняват министъра. Като полицейски служител Невил мразеше да я лъжат и като повечето ченгета веднага надушваше. Четиримата мъртви мъже не бяха бодигардове. Досега не беше чувала или виждала бодигардове да носят оръжие със заглушител.

Невил остави без внимание репортерите, които крещяха нещо към нея. Вместо това се загледа в жълтите флагчета, сякаш те щяха да ѝ подсказат как да разреши престъплението на века. Мартин Симон се приближи към нея и я повика по име. Когато Невил се обърна и видя развълнуваната му физиономия, разбра, че разследването е придобило нов обрат.

— Какво има?

— Да се поразходим малко. — Той хвърли поглед към хотела. — Искам да ти покажа нещо интересно.

Невил тръгна заедно с червенокосия Симон. Макар че беше с две години по-възрастен от нея, червената му коса и луничавото лице го правеха да изглежда с десет години по-млад. Когато се отдалечиха от тълпата журналисти и зяпачи, тя се обърна към него с думите:

— Само не ми казвай, че са открили още един труп.

Симон се засмя.

— Не, няма други трупове. Мисля, че и девет ни стигат.

— Тогава да не си разплел престъплението?

Симон поклати глава, докато влизаха във фойето на хотела.

— Не, но открих нещо, което ще те разстрои.

Тя свали слънчевите си очила и ги прибра в дамската си чантичка. Персоналът на хотела ги гледаше с разбираемо притеснение. Над половината от гостите бяха напуснали хотела, други спешно бяха отменили резервациите си. Невил им съчувстваше. Бяха преуморени от работа и от стрес, а неприятностите за тях тепърва започваха. Всеки един от тях без изключение, независимо дали е бил на работа в онази нощ или не, щеше да бъде разпитан от полицията поне още два пъти. Това се налагаше по две причини. Или някой от служителите беше видял нещо важно, без да го съзнава, или някой от тях беше съучастник на убиеца или убийците и му/им беше дал информация за движението и местонахождението на Тарек.

Качиха се в асансьора и когато вратите се затвориха, Симон каза:

— Снощи не можах да спя.

— Много кафе пиеш.

— Не започвай пак, шефке! Докато лежах буден и гледах петната от вода по тавана ми, се запитах защо някой ще стои на балкона и ще стреля по улицата и реката.

— И?

— Деветмилиметровите гилзи, които открихме на улицата, съвпадат с тези, пръснати из стаята на Тарек и из коридора, както и с тези, извадени от телата на убитите гости и служителя на хотела.

Асансьорът спря на последния етаж и вратите се отвориха. Невил слезе първа.

— Значи мислиш, че е стрелял един от либийските бодигардове.

— Може би... но в момента ми е по-интересно да разбера по кого са стреляли от балкона.

Невил леко се усмихна, което беше знак, че тя не разбира накъде бие заместникът ѝ.

Симон се спря в средата на коридора и направи с ръката жест, сякаш държеше оръжие.

— Ако аз стоя на балкона и стрелям по някого долу на улицата, защо ми е да стрелям по него и как този някой се е озовал там?

Невил рязко поклати глава, сякаш за да събере мислите си.

— Какво искаш да кажеш?

— Някой или някои са убили тези бодигардове, след което е трябвало да се измъкнат от хотела. Ние стигнахме до заключението, че

един и същ човек или хора са убили Тарек, проститутката, бодигардовете, след което са убили двамата отседнали и служителя.

— Да.

— Тогава кой е стрелял от балкона и по-важното е, по кого е стрелял?

Невил си представи позициите.

— Сега разбирам какво имаш предвид — каза тя.

Симон отвори една врата в дъното на коридора и пред тях се разкри стръмна метална стълба, водеща към покрива.

— Който и да е бил човекът на улицата, не той е убил служителя в задния двор. Няма логика да избягаш през задния вход, да заобиколиш и да се върнеш пред хотела, където има по-голяма вероятност да се натъкнеш на преследвачите си.

Симон се заизкачва по стълбата. Люкът, водещ към покрива, вече беше отворен.

Невил последва колегата си и когато се качи на покрива, видя, че там вече чакаха двама от най-добрите криминалисти.

— Значи лежа си аз — продължи Симон — и си мисля. Най-логичното обяснение е, че този господин Хикс е излязъл от стаята през балкона, а щом е излязъл през балкона, значи е имал въже. — Симон се спря до черната желязна тръба на комина и коленичи. — Виждаш ли това място? Там саждите са избърсани. — Той посочи мястото, без да го докосва.

Невил забеляза ясно различимата ивица върху тръбата и кимна. Симон се изправи и отиде до ръба на покрива, където един от криминалистите вземаше някакви мерки.

— Бернар, кажи ни какво откри.

Мъжът беше на петдесет и няколко години, много слаб. Той нагласи очилата си и отвърна:

— Открихме влакна ето тук — посочи каменния ръб на козирката.

— Какви влакна? — попита Симон.

— Не мога да определя със сигурност, докато не ги изследваме в лабораторията, но приличат на влакна от алпинистко въже.

Невил кимна, погледна отново към комина и после пак към мястото, посочено от Бернар. Забеляза известно протъркване върху камъка. Надникна от мястото и видя, че точно долу имаше балкон.

— Предполагам това долу е балконът на стаята на Тарек?

— Той е — отговори Симон.

Невил погледна отново към комина.

— Въже?

Симон кимна.

— И къде е това въже?

— Много добър въпрос. Всъщност аз си помислих дали някой не го е прибрал. Разбира се, никой не си призна. Но открих един полицаи, който беше дошъл на местопрестъплението един от първите. Та той ми каза, че определено е видял покрай стената да виси спуснатото въже.

— Сигурен ли е?

— Накарах го да ми покаже мястото, където според него е висяло въжетото. Той ми показа къде е паркирал колата си и ме отведе точно до мястото под нас.

Невил погледна към сградите отляво и отдясно. Височината беше различна, но самите сгради бяха прилепени една до друга.

— Значи според теб на покрива е имало съучастник и когато полицията е пристигнала, той е прибрал въжетото и е избягал.

Симон погледна към морето от жълти флагчета долу на улицата.

— Не съм сигурен. Има и друг вариант.

По изражението му Невил се досети, че е много притеснен за нещо.

— И какво те тревожи?

— По-лесно ще е да ти отговоря какво не ме тревожи.

— Изплюй камъчето.

— Мисля, че някой от нашите нарочно е премахнал въжетото.

— По дяволите. Тази работа все повече не ми харесва. Имаме ли списък на хората, които са били тук през последните трийсет часа?

— Работя по въпроса.

— А отседналите в хотела?

— Това беше другото, за което исках да говоря с теб. — Той отстъпи от ръба на покрива и Невил го последва. — За петима от гостите на хотела липсва информация.

— Какво имаш предвид под „липсва информация“?

— Регистрирали са се през седмицата и не се знае кога са напуснали. Багажът им е още в стаите им.

Тя развълнувано го сграбчи за ръката.

— Разполагаме ли с описанието им?

— Да — предпазливо отвърна Симон.

Невил веднага се сети за мъртвите бодигардове.

— Тъмна коса, мургава кожа... на около двайсетина години?

— Боя се, че да.

— Разговаря ли със служителите от рецепцията, които са ги регистрирали? Накара ли ги да опознаят телата?

— Още не съм. Разбрах се с тях да дойдат в моргата.

Невил кимна. Днес беше неделя, а и те още се мъчеха да осмислят новооткритите факти. Тя самата все още умуваше върху това как тези нови и странни парчета се вписваха в мозайката. Симон я сюрпризира още веднъж, като каза, че има и друга информация:

— Стаята, в която открихме наблюдателната техника...

— Да?

— Според данните в компютъра на хотела в стаята се е извършвал ремонт и официално никой не е отседнал в нея.

— Някой от персонала потвърди ли, че е била ремонтирана?

— Още не съм говорил с тях.

Невил се замисли. Липсващо вѐже, липсващи гости на хотела, които най-вероятно сега лежаха върху студени метални маси в моргата... странното поведение на либийското посолство, а сега и тази стая, пълна с наблюдателно оборудване.

— Криминалистите приключиха ли огледа на стаята с техниката?

— Да.

— Кажу ми, че искам да проверят за косми, които да съвпадат с тези на четиримата бодигардове в моргата. И поздравления за свършената работа, Мартин.

— Ти и сама щеше да се досетиш рано или късно — отвърна той.

— Може би щях... а може би нямаше. Да видим докъде ще ни отведат тези разкрития. И всичко да си остане между нас, докато не се потвърди версията. — Невил тръгна към стълбата.

— Къде отиваш?

— Помниш ли онзи тип от ДЖСЕ, който дойде снощи?

— Бившият ти приятел ли?

Прииска ѝ се да поспори доколко ѝ е бил приятел, но си каза, че не си струва. Затова само добави:

— Имам чувството, че той и неговите хора знаят много повече за случилото се тук, отколкото ни казват.

— Съгласен съм с теб. И затова мисля да дойда с теб.

— И сама мога да се оправя.

— Знам, че можеш — отговори Симон, докато слизаше по стълбите, — но е винаги по-добре да имаш под ръка още един чифт очи и уши, когато си имаш работа с патологичните лъжци от разузнаването.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Чет Брамбъл седеше отзад в микробуса и гледаше как мониторите се включват един по един. Снежинките върху малките петнайсетсантиметрови екрани се смениха с черно-бели изображения от вътрешността на апартамента. Сега разполагаха с картина и звук от конспиративната квартира. Видя как двамата му помощници се появяваха ту на един монитор, ту на друг. Нагласи микрофона и каза:

— Вие двамата загубеняци, докога ще се мотаете там?

— Още една минута — отговори единият от тях. — Трябва да отида по ако.

— Много смешно. — При други обстоятелства Чет би се разсмял на шегата, но не и днес. — Казах ви, че този тип е много мнителен и потаен. Размърдайте си задниците и излизайте оттам. Ако ви види, ще сте трупове, преди да съм ви се притекъл на помощ.

Двамата се заеха да събират инструментите и оборудването си и се насочиха към външната врата. Брамбъл се облегна назад, въздъхна и потърка лакътя си. Температурата постепенно падаше и той започна да усеща болката. Беше едър мъжага — почти метър и деветдесет, само мускули. Имаше широко чело, дебел врат и крака на щангист. Цялата му същност излъчваше агресия и въпреки това още не можеше да проумее как Рап го беше надвил преди година. По всички закони на логиката той трябваше да избърше тепиха с младия новобранец, но незнайно как малкият хитър негодник му беше приложил някаква невиджана до този момент от него хватка и две секунди по-късно ръката му изпука като суха клонка. Първо не разбра какво е станало, после го прониза ужасна болка, последвана от осъзнаването на факта, че ръката му е прегъната под необичаен ъгъл.

Чет Брамбъл беше син на фермер свинар от Джорджия. Имаше само един брат, Боб, който беше заседнал в тесния родилен канал на майка му, където беше останал близо час. Вместо да направи цезарово сечение, местният селски доктор беше дърпал и въртял с форцепса малкия Боб, докато не го извади от майчината утроба. В резултат на

това главата на Боб се деформира и той беше умствено изостанал. Беше с две години по-малък от Чет, но още на четири години той го достигна на ръст. Боб никога не се отделяше от по-големия си брат почти през цялото детство. Чет много го обичаше и ревностно го защитаваше от всякакви неприятели, независимо от възрастта им. Но когато достигна тийнейджърска възраст, постепенно го намрази.

Майка им прекарваше времето си в готвене, пазаруване, слушане на християнски радиостанции и четене на Библията. Баща им Джейкъб, или Джейк, както му викаха приятелите, беше едър мъж, пуритан и без абсолютно никакво чувство за хумор. Той възпитаваше строго двете момчета, но към Чет беше по-суров заради това, че той не беше бавноразвиващ се. Още щом проходиха, той ги взе да му помагат да храни прасетата и не след дълго те вече ринеха и изпражненията им. Толкова много изпражнения изрина тогава, че дори десетки години след това само от споменаването на тази дума ноздрите на Чет се изпълваха с ужасната воня.

Доколкото можеше да прецени, той не приличаше на майка си. Тя беше дребна и крехка, а братята ѝ, двамата — адвокати, а третият — застрахователен агент, бяха абсолютни женчовци и страхливци. Чет беше едър и силен като баща си, който на младини беше играл футбол в отбора на Университета на Джорджия. Имаше обаче една голяма разлика между бащата и сина. Докато Джейк приемаше стоически несгодите на живота и не се палеше лесно, Чет беше кибритлия и можеше да избухне и при най-малкия повод. С едно изключение — брат му Боб и постоянните му глупави въпроси, които сякаш нямаха край. Когато се отнасяше до него, Чет проявяваше търпението на Джейк. Но само дотам. Израсна побойник и продължи в същия дух до края на гимназията.

Не че Чет не можеше да се контролира. Той така искаше. Още в ранна възраст беше разбрал колко е хубаво да натупаш някого. Първият му истински бой беше във втори клас и като повечето сбивания на тази възраст всичко започна в училищния автобус. Двама петокласници, Тревър и Нейт, се заяждаха с Боб, който по това време още ходеше на детска градина. Освен че главата му имаше странна форма и че беше безкрайно наивен, Боб също така имаше забавяне в говора и двете момчета постоянно го имитираха. През първия ден Чет седеше на мястото си в автобуса и в него напираше гняв.

Притесняваше се, че ако изпълни това, което му е на ума, накрая баща му ще му хвърли един хубав пердах. През същата нощ той не можа да спи спокойно. Лежеше буден и размишляваше, а само на метър и нещо над него на двуетажното легло брат му шумно похъркваше. Чет си представи всички онези неща, които би сторил на Тревър и Нейт, ако отново посмеят да се присмеят на брат му. Реши, че няма да ги предупреждава. Интуитивно разбираше, че никакви предупреждения няма да имат ефект — че говоренето е безполезно и че той трябва да изпрати ясно послание към всеки, който изобщо си помисли да се заяжда с Боб.

На следващия ден Тревър и Нейт започнаха заяждането веднага щом се качиха в автобуса. Чет седеше до брат си, когато двамата нехранимайковци се настаниха на седалките зад тях и започнаха да имитират Боб, и да се хият като магарета. С всяка следваща минута гневът у Чет нарастваше. Той бавно стискаше и отпускаше юмруци и си представяше какво ще направи с тези двамата, когато слязат от автобуса.

Случи се на тротоара пред основното училище „Бенджамин Линкълн“. Двамата петокласници последваха Чет и Боб заедно с останалите ученици към входа на училището. Те продължиха да се подиграват на Боб, който, макар че беше доста по-малък от тях, беше висок колкото четвъртокласник. Чет беше най-едрият от втори клас и беше неимоверно силен благодарение на гените на баща си и на постоянното вдигане и носене на тежки товари във фермата. Но имаше и нещо друго: Чет беше бърз, светкавично бърз — качество, което дължеше на гоненето на прасетата. Без предупреждение той се извъртя назад, стиснал в ръка кутията си за сандвичи, и с всичка сила удари с нея Нейт Хъкстър в челюстта, като го събори на земята и го остави в несвяст.

Тревър се вцепени, щом видя какво се случи с приятеля му. Дори и в най-смелите си предположения не беше очаквал подобно нещо. Дори не успя да си плюе на петите. Малкото гнусно свинарско синче връхлетя върху му като ураган. Последваха юмруци и ритници и накрая Тревър Смит се озова на земята, свит на кълбо, до приятеля си, умолявайки нападателя да спре да го бие. Добре че беше учителят да го спаси, като буквално издърпа и вдигна Чет във въздуха.

Последвалите събития бяха доста интересни и Чет си извади поука за цял живот. Не му пукаше как щяха да го накажат. Побоят над онези двамата смотаняци си струваше. Досега той не беше имал проблеми с поведението си, но знаеше какво се случва с децата, които се бият в училище. Те отиваха в кабинета на директора и обикновено биваха наказвани, като ги караха да чистят след уроците. Това обаче беше леко наказание. Имаше предчувствието, че нямаше да се размине само с чистене. Сигурно щяха и да го набият, но той издържаше на болка. Каквото и да му направеха, то не можеше да се сравни с гнева на баща му. Точно това го притесняваше най-много — как щеше да реагира баща му. Но пък нали той беше заръчвал неведнъж да не позволява никой да обижда брат му. Чет знаеше само, че дори от мисълта да стои безучастно и да гледа как се подиграват с брат му, му се повдига. Той не би си го простил никога, ако не беше дал заслуженото на Тревър и Нейт. В този ден се случи още едно много важно нещо — Чет разбра, че изпитва удоволствие, докато пердаши здраво другите момчета.

Противно на очакванията му директорът не беше чак толкова ядосан. Очевидно имаше нещо необичайно в това второкласник да натупа двама петокласници. Чет научи на другия ден, че Тревър и Нейт далеч не бяха любимци на учителите. Оказа се, че от години са тероризирали и тормозили цялото училище и учителите с нетърпение чакаха кога ще завършат основното училище и ще се преместят в гимназията от другата страна на улицата. Другото, което тогава разбра, беше, че учителите не се отнасят добре към ученици, които се подиграват с умствено изостаналите си другарчета. Това, което Чет изобщо не очакваше, беше реакцията на родителите му. Баща му почти не продума, докато майка му побесня. Тя беше обсебена от факта, че Нейт Хъкстър бил син на свещеника в църквата. Според Чет това още повече оправдаваше боя, тъй като синът на един свещеник изобщо не би трябвало да се държи по този начин. Но не така смяташе Ема. За нея това беше срам за цялото семейство. Семейство Хъкстър били добри хора. Прабабата била основателка на Обединените дъщери на Конфедерацията, а дядото на Тревър Смит бил собственик на банката, която била техен кредитор и в полза на която била ипотекирана фермата.

На път за вкъщи Чет седя на задната седалка на колата на майка му — „Форд“ комби, и през цялото време слуша как тя крещи на баща му, че изобщо не разбирал от много неща. Когато накрая се прибраха, баща му го заведе в хамбара, където Чет очакваше да го накара да сваля панталона. Нищо подобно. Баща му постави голямата си длан на рамото му и го побутна към копата сено. Не си направи труда да му обясни значението на думи като „беден нещастник“ и „долен селянин“, с които майка му го засипа, докато пътуваха за дома им. Каза му само, че той ще се оправя после с майка му, и добави, че е горд с това, че Чет е защитил брат си и че на един син на свещеник не подобава да се държи така с деца като Боб. И щом не знаел, че не бива да се подиграва и да обижда по-слабите от него, си бил заслужил боя. Колкото до Смит и ипотеката върху фермата, нямало от какво да се притеснява. Бащата на Тревър навремето в гимназията играл футбол заедно с него. Бил добър човек и ако разберял как се е подигравал синът му на Боб, щял да му тегли още един пердах.

Чет не разбра много от казаното, но нещо в съзнанието му се промени. Той не сподели с баща, още по-малко с майка си. Беше изпитал силно наслаждение и удоволствие, докато биеше двете момчета. Това удоволствие не можеше да се сравни с нищо подобно, което беше изпитвал през живота си. Изпълваше се с приятно усещане само докато мислено се връщаше към сцената на сбиването, често се смееше и се усмихваше на себе си. Както често се случва по селата, бързо се разпространи мълвата, че Джейкъб Брамбъл, някогашната опора и надежда на отбора на „Булдозите от Джорджия“, имал седемгодишен син, който здравата ступал двама единайсетгодишни съученици. Настъпи известно затишие и двете момчета се отнасяха към него с подобаващ респект и уважение, тъй като не искаха отново някакъв психопат свинар да ги налага с кутия за сандвичи. Училищният треньор по борба обаче веднъж се отби да поприказва с баща му дали не може да насочат таланта на Чет в правилната посока.

Чет не знаеше, че баща му се притесняваше за сина си много преди да се случи сбиването пред училището. Беше усетил някаква особена вродена ярост и жестокост в него, докато го беше наблюдавал да се занимава с животните във фермата. Малкият Чет често риташе прасетата и ги плюеше, когато те се инатяха и не бяха послушни. Веднъж Джейк дори завари сина си, качил се на покрива на хамбара,

да хвърля котка. Бащата се надяваше, че това е временно и ще премине, но, от друга страна, видя в борбата начин да използва енергията му в нещо по-смислено.

В началото всичко вървеше добре. Чет се посвети на борбата с плам и ентузиазъм на християнски мисионер. На десет години той вече беше щатски шампион в своята категория. Продължи да печели титли, но в същото време започна да играе и американски футбол. Беше абсолютен звяр. Другите отбори се бояха да се сблъскат с него на игралното поле и когато топката беше в него, те често предпочитаха да се държат на разстояние от него и избягваха преките стълкновения. Когато премина в гимназията, тялото му беше станало само твърди мускули. Той влезе в училищните отбори и стана шампион и по двата спорта. Момчетата го обичаха, момчетата се страхуваха от него и за нещастие Боб се превръщаше във все по-голяма пречка и досада. Докато другите напредваха в живота, мозъкът на Боб сякаш беше заседнал в развитието си някъде на умственото ниво между трети и четвърти клас. Когато Чет беше в първи курс в университета, веднъж играеха мач с техните отдавнашни съперници. Един от играчите от другия отбор започна да се подиграва на брата на Чет, като го нарече дебил. Чет, който вече беше известен с това, че играеше „мръсно“, реагира решително. Няколко игри по-късно отборът премина в атака. Щом съдията изсвири началото на играта, Чет се прицели в дебелака от противниковия отбор и заби шлема си в коляното му. Кракът на нещастника изпука и се прегъна под прав ъгъл.

Чет беше изключително горд със себе си. И до днес неволно се усмихваше, като си спомнеше за дебелия тлъст глупак, който лежеше на игрището като пълен слабак и женчо. На следващата година, в същия спорт, братът на дебелия глупак му го върна, като пукна коляното на Чет. По онова време всеки университет се бореше да привлече Чет в отбора си. Оценките му не бяха високи и перспективата да влезе в колеж само за да играе футбол му се струваше загуба на време. Той прекара шест месеца в гипс и още шест месеца се въргала в леглото и трупаше обида и гняв, сърдит, че съдбата се беше разпоредила така несправедливо с живота му.

Баща му добре си представяше какво щеше да стане със сина му, ако останеше в свинефермата до края на живота си. Затова го закара в пункта за набиране на служба в армията. Джейк Брамбъл вече имаше

до себе си една свадлива и недоволна жена, която все пропускаше да отбележи факта, че фермата е доста доходоносен бизнес. Но тя не можеше да се примири със срама, че се е омъжила за свинар. Джейк нямаше намерение да гледа как синът му си пропилява младините, изпълнен със самосъжаление какъв е можел да стане.

И така, на осемнайсет години Чет постъпи в армията. Две години по-късно стана рейнджър и три години по-късно беше приет в отряда на най-добрите командоси — „Делта Форс“. По време на кариерата му имаше и известни спънки и неприятности, главно сбивания в баровете или строги забележки на офицери, които не оценяваха саркастичното чувство за хумор на Чет и го обвиняваха в неуважение към повисшестоящите чиновци. По всичко личеше, че склонността на Чет към пиенето, сбиванията и неуважението му към по-старшите от него офицери рано или късно ще му навлече сериозни неприятности.

Така и стана, докато беше в свободното си от службата време, в една гореща августовска вечер на едно парти във Файетвил, Северна Каролина. Заведението имаше ресторантска част с маси за хранене от едната страна и голяма зала с дансинг от другата, където по цяла нощ се лееше кънтри музика и южняшки рок. Оскъдно облечени момичета със завързани тениски и къси шорти сервираха леденостудена наливна бира, която не беше и много скъпа. През уикендите заведението беше претъпкано с военни, някои дошли с униформите си, но повечето цивилни. Чет и другарите му от „Делта“ никога не ходеха униформени на бар и когато група униформени офицери с дамите си влязоха в заведението, той не устоя на изкушението. Всичко се разви бързо. Той извика някакви обиди по техен адрес, които обаче малко или много бяха заглушени от силната музика. Офицерите надушваха от километър момчетата от „Делта“ — повечето бяха с дълги коси, бради, мустаци и мускулести. Ситуацията взе решителен обрат, когато Чет поиска да танцува с жената на един лейтенант, която беше много красива.

Лейтенантът, значително по-дребен от Чет, прие това като обида. Чет го бутна и преди страстите да са се успокоили, един полковник с пагони и с отличителни знаци на пехотинец ветеран и парашутист, с две пурпурни сърца и гърди, окичени с лентички, се намеси в спора. Останалите от „Делта“ имаха благоразумието да се оттеглят, но Чет беше твърде сърдит и пиан, за да осъзнае, че щеше да пресече

Рубикон, да прекрачи граница, която никой човек под пагон никога не прекрочваше. Полковникът информира Чет, че неговият командир му е стар приятел и че ако той не се отдръпне, полковникът ще отиде на масата при командира му, ще си поприказва и Чет ще съжелява, че го е срещнал, и следващия път едва ли ще вдигне ръка срещу офицер. Чет пиянски кимна и сякаш няколко секунди обмисля предложението на полковника. После му каза да върви на майната си. Полковникът беше трезвен и се приготви за бой. Обърна се към останалите от „Делта“ и им даде съвет да си приберат приятелчето веднага, преди да го е пратил в карцера.

И точно в този момент пияният Чет нанесе ляво кроше, което обаче се плъзна по темето на полковника. Онзи реагира с два светкавични удара — единият в слабините, другият в слънчевия сплит. Чет падна на колене и полковникът му нанесе саблен удар с длан по врата, в резултат на което Чет изпадна в нокаут.

На следващия ден се събуди на бетонния под, а вратът толкова силно го болеше, че не можеше да вдигне глава и да огледа къде се намира. След около минута разбра, че се намира в карцера във Форт Браг. Чу гласове, единият от които му беше познат. Беше на неговия командващ офицер. Постепенно си припомни събитията от предната вечер. Даде си сметка, че е изправен пред много сериозен проблем. Чу друг глас, който като че принадлежеше на наперения полковник от бара. Чет се обърна по гръб, за да ги види по-добре, и забеляза, че е повръщал върху себе си.

— Ти решаващ, Майк — каза неговият командир. — Аз няма да възразя, ако поискаш военен съд за този глупак.

Полковникът беше облечен в зелената си бойна униформа, панталоните му затъкнати в лъскави парашутистки кубинки. Беше изпъчил гърди, сякаш беше на парад в стойка „свободно“.

— Изкушавам се. Как, по дяволите, може някой толкова глупав да стигне до „Делта“? — попита той офицера от елитния специален отряд. — Когато служехме заедно с теб, проверявах и умствения им багаж.

— Е, да, за съжаление не ги тестваме как се държат, когато са пияни.

— Може би трябва да започнете да го правите.

Командирът се обърна към вратата и каза на някого:

— Стан, за какво ти е такъв малоумник?

Чет положи усилие, за да се извърти и види с кого говореше командирът му. На вратата стоеше мъж със сив костюм. Косата му беше подстригана късо като на военен, но в начина, по който стоеше, имаше някаква волност и непринуденост.

Непознатият изгледа продължително Чет и отговори:

— Спомням си как и аз на младини на няколко пъти изпитвах желание да фрасна офицер. Дори веднъж го направих. Но не съм много сигурен, защото бях мъртвопиян.

Полковникът, който беше набил Чет, поклати глава от отвращение.

— Не искам изобщо да си цапам ръцете с тоя боклук... А и на твоите момчета от „Делта“, Джим, ще им дойде в повече още един публичен скандал.

Командващият офицер въздъхна облекчено. Приятелят му беше абсолютно прав. Най-добре беше да прехвърли този задник направо на Хърли.

— Стан, той е твой.

Стан Хърли поглади мустаците си и кимна, сякаш беше очаквал такъв развой.

— Беше ми приятно да работя с вас, господа.

— Моля, пак заповядай. — Двата офицери тръгнаха по коридора, доволни, че са се отървали от проблема.

— Стани — нареди му Хърли.

— Кой пък си ти? — измърмори Чет.

Хърли се ухили. С този, изглежда, подходът щеше да е твърд.

— Кой съм аз не ти влиза в работата. Това, което трябва да знаеш, е, че току-що те отървах да не прекараш пет години в затвора в Лийвънуърт. А сега вдигай задника си и да вървим, Виктор.

— Аз не се казвам Виктор.

— Вече се казваш. Да вървим.

Това беше преди три години. В началото Чет не знаеше точно каква ще е неговата нова професия. Благодарен беше, че са го избавили от затвора, но не беше и много щастлив, че вече не е в групата на най-елитните командоси в света. Имаше някакво предчувствие обаче, че е попаднал на идеалното за него място, при перфектния учител. Никакви

козирувания повече, никакви устави и правила и най-хубавото беше, че от него се искаше да убива.

Брамбъл погледна над мониторите, към фотографиите, които беше залепил с тиксо върху стената на микробуса. Бяха общо пет. Първата беше черно-бял портрет в анфас. Тя караше Брамбъл да мрази Рап още повече. Този човек беше със сурови черти, но мъжествен и красив. Докато на Брамбъл му се налагаше да гони и преследва жените, при Рап те идваха охотно по собствено желание. И в допълнение към цялата тази обида глупакът постоянно отрязваше дамите. „Мразя те, арогантен и надменен нещастник!“

Брамбъл се запита откъде ли Хърли се беше сдобил с тази фотография. В тази професия офицерите не обичаха много да се снимат и особено пък да позират за снимка по такъв начин. Другите четири фотографии бяха направени тайно при наблюдение. Едната от тях беше направена точно на тази улица и точно пред сградата, в която се намираше конспиративната квартира. И отново Брамбъл сериозно се замисли как и при какви обстоятелства беше направена. Вероятно Хърли или пък онази пачавра Кенеди бяха наредили Рап да бъде поставен под наблюдение. „Не — каза си той, — тя прекалено много го обича, за да даде подобна заповед. Той е нейният любимец и тя никога не би го поставила под наблюдение.“

Значи беше Хърли. Той беше голям хитрец. Понякога Брамбъл си мислеше, че този корав кучи син мрази Рап почти колкото и той него. „Иска от мен да го убия — каза си. — Иска от мен да го отърва от този проблем и аз ще съм щастлив да се подчиня.“

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Александрия, Вирджиния

Айрини Кенеди седеше в хола в къщата си в Стария град. Съпругът ѝ беше излязъл да тренира за поредния маратон, докато тя в момента беше стигнала до средата на втория вестник и третата си чаша чай от сутринта. Бракът ѝ можеше да е по-добър, но също така можеше да е и по-лош. При тях нямаше крещене или насилие, но имаше охлажняване и мълчаливо съгласие, че те вече не се обичат така страстно, както преди една година.

Кенеди беше погълната от работата си, а той беше вгълбен в самия себе си. Тя не можеше да реши да го търпи ли, или да се откаже. Разводът беше една трудна и продължителна съдебна битка и освен това тя не беше от онези, които лесно се отказват от важните неща в живота.

Самата тя доста се самообвиняваше, че не полага достатъчно усилия да заздравя връзката им, но заради работата си нямаше много време за това. И както беше разбрала през годините, съпругът ѝ едва ли щеше да вложи същото старание. Като цяло той беше едно глезено и егоистично момче, което не искаше да порасне. Тя се беше примирила с тези му качества още когато се запознаха — когато нещата между двамата още вървяха лесно. Той беше привлечен от факта, че тя работи в ЦРУ, а тя беше привлечена от красотата му и от способността му да я разсмива. Той беше преподавател в колеж с много гъвкаво работно време, което беше плюс за нея. Преди да се оженят и дори в първите години от брака им, Кенеди не виждаше негативите. После започнаха оплакванията. Карл все не беше доволен от нещо. Обикновено искрата пламваше от някой разговор по време на парти или на среща с някой негов колега. На Кенеди тези разговори ѝ се струваха напълно нормални — двама възрастни и зрели хора открито изразяват несъгласието си. Но когато се приберяха у дома, Карл започваше безкрайна тирада, продължаваща с часове, как този някой бил груб и невъзпитан. Колко обидно се държал и как той можел

да изтърпи много неща, но не и нахални и груби хора. Кенеди не можеше да го разбере. Тя работеше в среда, където да защитиш позицията си беше въпрос на оцеляване. Всеки ден трябваше да проявява твърдост и често началниците ѝ казваха, че е сгрещила или че не е права за нещо. При това положение тя нямаше време да се цупи. Накрая започна да вижда в него един крайно неуверен човек, който не можеше да понесе мисълта да го унижат, най-малкото интелектуално. Каза си, че сигурно затова преподава философия на студентите първокурсници. Тази работа му даваше възможност да се прави на бог пред група хлапета, които току-що са се откъснали от родителите си и не биха дръзнали да опонират на начетения им преподавател.

Когато за нея се откри тази му грозна страна, тя инстинктивно се отдръпна и той инстинктивно видя в отдръпването ѝ акт на предателство. Така стояха в момента нещата в тяхното мирно съпружеско съжителство. Затова в неделя сутрин той ходеше да тича, а тя разполагаше с така дефицитното за нея свободно време. Неделята също така беше единственият ден в седмицата, в който от нея не се искаше да работи. Макар че ако възникнеше някоя кризисна ситуация, нямаше значение кой ден от седмицата е, тя трябваше да е на линия. Което обаче ни най-малко не торможеше Кенеди. Работата ѝ беше интересна, изпълнена с предизвикателства, възходи и падения и в крайна сметка жизненоважна за сигурността на страната. Това, което ѝ даваха неделите, ако разбира се врагът кротуваше, беше определено уединение. Даваха ѝ време, необходимо да пресее и осмисли различните информации, с които се сблъскваше през седмицата — всички онези операции и нужди на хората ѝ, както и операциите, които се провеждаха срещу страната ѝ. Тя се нуждаеше поне от един ден в седмицата да се откъсне от всичко това и да се опита да погледне на нещата в перспектива.

В момента Кенеди го правеше подсъзнателно, докато четеше страниците за изкуство на „Таймс“, когато телефонът звънна. Тя се подразни. Беше едва девет сутринта, което за неделя си беше доста ранен час. Остави чая си и отиде в кухнята да вдигне слушалката на апарата, монтиран на стената. Погледна таблото на телефона, за да види от кой номер е обаждането. Когато видя, леко се напрегна. Звъняха от чужбина. Кенеди вече беше прослужала два пъти телефонния секретар, след като стана от сън, и цяла сутрин си

задаваше въпроса дали Рап не е допълзлял смъртно ранен до някоя канавка в Париж и не е умрял там. Което, макар и много да го обичаше, нямаше да е най-лошият сценарий за Управлението.

Директното обаждане до дома ѝ беше грубо нарушение на правилата, но пък Рап досега беше показал, че не си пада много по правила. Любопитството взе връх и тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Добро утро.

Нямаше грешка. Гласът беше на Рап. Кенеди почервеня от гняв заради неговата пълна небрежност и немарливост.

— Много добре знаеш, че тази линия не е защитена — каза тя, без да може да прикрие раздражението си.

От другата страна се чу дълбока въздишка и тогава...

— Чуй ме внимателно. — Гласът му беше твърд и непреклонен. — И пет пари не давам за това. Ако питаш мен, никоя линия не е абсолютно защитена срещу подслушване.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си умна, сама ще се досетиш.

— Не съм в настроение да си играя игрички с теб — отвърна тя в опита си да наложи контрол върху ситуацията. — Загазил си. Някои хора си мислят, че си се издънил много сериозно, и понеже не се обади да докладваш, се съмняват дали още може да ти се има доверие.

— Страшно се радвам, че твоите бюрократи вече са разгадали всичко, и то от шест хиляди километра. Дори и сега чувам как чичо ти мрънка и сочи обвинително с пръст към мен, макар че и най-малка представа си няма какво се случи в действителност и какво се обърка.

— Виж... то се вижда и с просто око. Кашата е огромна и тази каша е твоя.

— Дяволски си права. Единственият проблем е, че никой от вас няма представа какво се случи.

— Няма как да знаеш за нещо, след като подчиненият ти не се обажда да докладва.

— Е... докато ти си пиеш чая с мляко или каквото там имаш в чашата, подчиненият ти се носеше по течението на реката с дупка от куршум в рамото.

Кенеди отвори широко очи от изненада. В съзнанието ѝ изплуваха два образа. Единият беше на ранения Рап, плуващ в мътните

води на Сена. Другият беше на огромната пещера под сградата на Агенцията за национална сигурност в Мериленд, където се помещаваха мощните суперкомпютри „Крей“, които със сигурност сега записваха и после щяха да обработят разговора им. Сварена неподготвена за информацията, която ѝ съобщи Рап, тя отвърна:

— Извинявай, не знаех. Чуй ме, мога да стигна в офиса до двайсет минути. Ще ме потърсиш ли там?

Той се изсмя.

— Май не разбираш проблема. Бяха ми устроили клопка.

— Клопка? — Тя се намръщи.

— Дебнеха ме в засада. Твоят разузнавателен екип не ги видя и аз не ги видях. Знаеха, че ще отида. Едва се измъкнах жив от там.

Кенеди остана шокирана от чутото.

— Не проумявам как е могло да се случи подобно нещо.

— Така си и мислех, че ще кажеш. Нека ти кажа без увъртане. При теб има изтичане на информация. Не знам точно от кого, но или някой е проникнал в малобройната ни група, или имаме предател в нашите редици. И тъй като стреляха по мен, ще ме извините, че не ви казвам всичко, докато не заловите „къртицата“.

Кенеди zakрачи напред-назад из кухнята, докато се опитваше да схване какво ставаше в момента. В съзнанието ѝ закономерно изплуваха десетина тревожни въпроса, но в момента водеше разговор по проклетия домашен телефон и не можеше да рискува да зададе тези въпроси сега. Хвърли поглед към часовника на микровълновата фурна и се запита дали не би могла да хване първия полет за Париж.

— Ще дойда при теб.

— И как да съм сигурен, че мога да ти се доверя?

Кенеди се помъчи да измисли убедителен отговор. Спомни си как го беше вербувала и как тя беше единствената, която го защитаваше от самото начало. Единствената, която напълно беше осъзнала неговия талант и потенциал. И тогава реши да се постави на негово място. Самата тя беше участвала в истински операции нееднократно, но никога не беше изпадала в толкова стресова ситуация. Чувството за изолация сигурно беше огромно. Припомни си какво я беше предупредил за Рап доктор Люис. Те го бяха създали и ако той се обърнеше срещу тях... При тази мисъл тя потрепери.

— Много добре знаеш, че на мен можеш да се довериш.

— В момента не съм в настроение да вярвам на никого.

— Досега винаги съм ти пазела гърба и съм те защитавала — с умоляващ тон отвърна тя. — Дори вчера се спречкахме заради теб — добави, имайки предвид спора в кабинета на Стансфийлд. — И точно както предположи, чичо ми стовари цялата вина върху теб.

— Ах, колко ужасно!

Кенеди понечи да добави нещо, но си замълча. Трябваше на всяка цена да се срещне със Стансфийлд и да му разкаже за Рап.

— Виж, трябва да спрем разговора дотук. Тръгвам към теб. Провери безопасния канал за връзка. До един час ще имам повече информация.

— И кой ти каза, че искам да дойда с теб? Като знам как действа чичо ти, сигурно ще прекарам месец в някое тясно помещение, прикован с белезници към радиатора.

Кенеди трепна. Той беше напълно прав. Поемайки голям риск, тя му каза:

— Искам от теб да се пазиш и да внимаваш. Провери безопасния канал и... още нещо... той вчера изпрати хора да те търсят.

— Кои? — попита Рап с явно подозрение.

След известно колебание Кенеди отговори:

— Виктор, твоят стар приятел, е един от тях. Скарах се с него за това.

Тази новина беше посрещната с мълчание. Кенеди си представи как Рап в момента кипва от гняв и налива масло в огъня на старата си омраза към Виктор.

— Следят апартамента. Не отивай там — продължи тя. — Аз ще дойда да те взема веднага щом мога. Провери канала и не прави нищо глупаво.

— Ще си помисля. — След дълга пауза той добави: — На срещата имаше петима души. Погрижих се за четирима от тях. Един остана... този, който ме одраска. Разбираш ли какво ти казвам?

Кенеди сбърчи вежди, докато се опитваше да схване смисъла на думите му.

— Не, не те разбирам.

— Придържах се към плана. Не съм правил нищо непозволено.

— Добре — отвърна тя, все още в неведение на това, за което той намекваше.

— Не само аз се измъкнах оттам. Петият човек беше шеф на останалите трима. Излязох през прозореца.

— Не съм сигурна, че те разбирам...

— Досети се. Трябва да затворям.

Връзката прекъсна и Кенеди бавно постави слушалката на мястото ѝ. Повтори целия разговор в главата си, питайки се дали АНС или ФБР биха могли да използват срещу нея някоя част или думи от разговора. Всичко беше доста двусмислено, но можеше и да е достатъчно, за да събуди подозрението им. Тя наруга Рап, задето ѝ се беше обадил вкъщи, и после се замисли върху казаното от него. Че е попаднал в капан. Подсъзнателно тръгна към дрешника. Трябваше незабавно да съобщи на Стансфийлд. Взе си палтото и ключовете за колата. Дано Стансфийлд да споделяше нейната гледна точка. Защото в противен случай тя се молеше доктор Люис да не е бил прав. Последното, което сега ѝ трябваше, беше побеснелият от ярост Рап, жадуващ за разплата.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Париж, Франция

Черното рено седан имаше затъмнени стъкла, което не позволяваше да се види кой пътува отзад. Колата беше паркирана пред луксозния хотел „Балзак“, само на няколко пресечки от Триумфалната арка. Понеже заемаше две паркоместа, един полицай помоли да я преместят, но получи категоричен отказ от шофьора, който седеше зад бронираните стъкла. Шофьорът се легитимира и показа значка, с която на мига отпрати полицая. Също така носеше пистолет в кобур на бедрото. Човекът на седалката до него имаше служебна значка от същата организация, също беше въоръжен и в жабката държеше в готовност картечен пистолет „Узи“. Колата беше допълнително оборудвана с тънък слой кевлар между вътрешността и външната рамка на каросерията. Мъжът на задната седалка беше обиколил света и неведнъж беше срещал въоръжени мъже в коли, затова се отнасяше много сериозно към този аспект от личната си охрана.

Когато Фурние беше по-млад, той също ходеше въоръжен. Това беше част от професията му, а и жените се възбуждаха от студената стомана на бедрото му. През кариерата си беше убил трима души — всичките бяха екзекутирани в упор. Шефовете му бяха наредили да ги ликвидира и той беше изпълнил заповедите им безпрекословно. Наказаните бяха нехранимайковци и подлеци. Единият от тях беше предател, който продаваше държавни тайни. Другият беше агент, който им създаде проблеми в Алжир. Третата беше една сирийка. Така и не му обясниха защо се наложи да я убие. Тя и останалите двама понякога го посещаваха и му се явяваха в сънищата. Беше ослепително красива, на около трийсет и пет години, със съвършено овално лице, с черна коса и черни очи. Екзекуцията беше извършена в един парижки хотел. Тя ядеше закуската си, облечена в бял хавлиен халат. Когато Фурние влезе в стаята, тя само кимна, остави чашата си с кафе на масата, разпусна дългата си черна коса и го погледна спокойно в очите. Той извади пистолета със заглушител, но тя не показа никакъв страх.

Напротив, дори се усмихна. Другите двама беше застрелял в главите, но поради някаква причина не можеше да събере куража да стреля по божественото лице пред него. Затова смъкна цевта няколко сантиметра по-надолу и вкара три куршума в лявата ѝ гърда.

Дните на приключения и стрелби за него отдавна бяха отминали, Фурние имаше достъп до буквално всякакви видове огнестрелно оръжие, но беше стигнал до извода, че ходенето въоръжен е само допълнителен проблем. Оръжията бяха големи и неудобни, разваляха линията на костюмите му. Фурние харчеше доста пари за костюми и не искаше някакъв си пистолет да развали усилията му. Той беше стилиен мъж. Освен това вече не беше на фронтната линия. Сега той заповядваше на другите да убиват. Спокойно можеше да остави оръжието и охраната на своите доверени бодигардове.

Пиер Мерме отметна от челото си кичур от рядката си кестенява коса, отвори една папка и извади от нея няколко фотографии.

— „Мосад“... Името му е Ефрам Бентов. Тази сутрин пристигна, придружен от поне още двама души. Преминаха митническия контрол поотделно, използваха различен транспорт за града и всичките накрая като по чудо се озоваха в израелското посолство.

Фурние свъси вежди и взе фотографиите.

— Не са много умни.

— Съгласен съм.

— Като броим и тези от вчера, общият брой на вероятните агенти на „Мосад“ става шест.

— Това са само тези, за които знаем.

— А онези тримата, които пристигнаха със самолет вчера... те още ли се спотайват в хотела на Риволи? — попита Фурние.

— Да.

Фурние взе другите фотографии.

— Имат ли оръжие?

— Не забелязахме, но е разумно да предположим, че имат.

Фурние кимна.

— Искаш ли да ги извикаме за разпит?

— Още не. Искам първо да разбера какво са намислили.

Мерме сви устни скептично. Фурние добре познаваше този израз.

— Не си ли съгласен?

— Тримата в хотела нямат дипломатически паспорти. Можем да ускорим нещата. Ако те държат оръжие в стаята или в себе си, можем да ги задържим за неопределен срок и да ги разпитваме колкото си поискаме.

— Можем, но моят колега от Тел Авив Бен Фридман — Биг, ще плени няколко от нашите в Израел и ще направи абсолютно същото с тях. И какво ще постигнем тогава?

— Предвид произшествието в хотела, смятам, че имаме солидни основания да постъпим така.

— Така е, но Бен Фридман е мечка, която не бих искал да дразня. Мерме понесе отказа спокойно.

— Силите ни са прекалено разпръснати. Шестима души следят руснаците, осем следят британците и десет — американците.

Фурние се досещаше какво си мисли колегата му. Ако тази операция продължеше още дълго, щеше да се наложи да задействат още хора и да поискат още пари, а това означаваше по-голям интерес от страна на правителството към техните дела.

— Разбирам добре притеснението ти. Ако до утре нищо не се случи, ще преценим наново... може би дори ще помолим любезно част от тези хора да напуснат страната, за да не си пилеем ресурсите по тях.

— И със сигурност сме пропуснали поне още няколко.

Фурние си мислеше същото, но разполагаше с информация, която не желаше да споделя с Мерме.

— Да изчакаме още един ден и после ще можем отново да се съсредоточим върху евреите, британците и американците. Имаш ли за мен други интересни новини, свързани с нашите американски приятели?

— Да — отговори Мерме, който за малко да забрави, че трябва да провери и съгласува самоличността на един човек. — Тримата, които се появиха вчера... още седят натъпкани в микробуса на Чаплен. Днес следобед цъфна още един. — Той намери нужната му фотография и я показа на шефа си.

Фурние не повярва на очите си.

— Боже мой!

— Какво?

— Не какво, а кой. — Той поклати глава. — Отдавна не бях го виждал. — Погледна през прозореца и си спомни за една от най-

първите си задачи в Югоизточни Азия. — Той е много опасен.

— Кой е той.

— Стан Хърли. От ЦРУ. Или по-точно, беше от ЦРУ. Чух, че се е пенсиониран преди няколко години.

— Млад ми се вижда за пенсионер.

Фурние кимна.

— Хърли е като акула. Такива като него цял живот са правили само едно. Те не се пенсионираат... просто умират някой ден. Трябваше да се досетя по-рано.

— Предполагам, че се е занимавал с мръсни операции.

— Да. — Фурние поклати глава, когато си спомни как веднъж пред очите му Хърли беше отрязал ушите на един във Виетнам. А беше чувал през годините не една и две истории за подвизите му в Съветския съюз. — Той беше много добър в занаята. Говореше се, че направо изкарвал от кожата им руснаците.

— И какво прави в нашия хубав град?

— Много добър въпрос. Твоите хора проследиха ли го?

— Не... не знаехме кой е и решихме да насочим наблюдението върху микробуса.

Давайки си сметка колко са ограничени ресурсите им, Фурние не можеше да се сърди или да се скара на подчинения си.

— Кажете на нашите да проверят базата данни от митническия контрол. Да търсят името Стан Хърли и другите му псевдоними, които са изброени в неговото досие. Когато пак попадне в полезрението ни, искам да го проследите. Трябва да знам всеки негов ход.

— Сигурно се налага да са доста предпазливи с него.

— Много уместно казано, Пиер. Този човек е много агресивен и не се колебае да използва сила.

— Обаче е наш съюзник, нали?

При тази мисъл Фурние се усмихна. Взаимоотношенията на Франция със Съединените щати бяха сложни.

— По принцип, да, но ние няма как да знаем за кого работи в момента. — Истината беше, че той не вярваше на никого, но ако беше изразил мнението си, то щеше да се стори твърде параноично на Мерме. — Не можем да се уповаваме само на предположението си, че още работи за ЦРУ. Уведоми ме, щом го откриете. — Посегна към

дръжката на вратата, останал с впечатлението, че срещата им е приключила.

— Има още две неща. Твоят приятел, Испанеца.

Фурние се спря. Беше паркирал пред хотел „Балзак“, защото имаше среща с Макс Вега.

— Да?

— Ами... неговият приятел не е напуснал страната.

Този Самир, какъв идиот! Фурние толкова го ненавиждаше, че не си направи труда да скрие раздражението си:

— Сигурен ли си?

Колегата му кимна.

— В момента е в хотелската стая на Вега.

Фурние изруга. Тези тъпи фундаменталисти щяха да бъдат повече проблем, отколкото полза.

Мерме забеляза реакцията на шефа си и предложи:

— Мога да наредя да го депортират насила, ако искаш.

Фурние рязко поклати глава.

— По-добре да не привличаме повече внимание към тези глупаци. — Можеше обаче да заповяда да го убият, ако този арабин продължаваше да му лази по нервите. — Какво е второто нещо?

— Твоята стара приятелка, старши инспектор Невил.

Фурние отново се усмихна при спомена за бурния секс, който бяха правили двамата с нея.

— Да?

— По нейно нареждане екип от криминалисти работи цяла сутрин на покрива на хотела.

— Няма какво да открие там. Ти нали се погрижи за проблема?

— Прибрах въжето, но несъмнено там са останали други улики.

Шефът сви рамене. Проблемът така или иначе не можеше да се избегне. Рано или късно Невил щеше да сравни балистичните експертизи и да види, че нещо не съвпада. Либийците засега спазваха обещанието си, но това положение нямаше да продължи вечно. Невил щеше да се досети, че „бодигардовете“ изобщо не са били бодигардове. Оставаше само въпросът какви доказателства щеше да събере тя в подкрепа на подозренията си. Мястото на престъплението беше пълна бъркотия, а и двамата с Мерме бяха направили достатъчно,

за да объркат и усложнят още повече разплитането на случая. Фурние се обърна към най-доверения си помощник и отговори:

— На твое място не бих се притеснявал за нея. Тя няма да стигне далеч в разгадаването на случая.

— Е, тя те потърси. Освен това ми докладваха, че изведнъж се е заела да съставя списък на всеки, който е присъствал на местопрестъплението сутринта след престрелката. Особено е проявила интерес към мъж с пясъчноруса коса, който е бил заедно с теб. — Мерме имаше предвид себе си. — Как да действам?

— Покрий се и не вдигай много шум. Аз сам ще се оправя с нея.

— Добре.

Фурние отново посегна към вратата, когато Мерме го попита:

— Нещо друго?

С единия крак вече стъпил на асфалта, той отново се обърна към помощника си:

— Да. Намери ми господин Стан Хърли. Много бих искал да си поговоря с него.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Големите градове по цял свят имаха сходно градоустройство. Имаше банкови и финансови центрове, бизнес райони, райони с магазини и молове, където можеше да се купи почти всичко, музеи и концертни зали, а под тях — подземни релсови линии и пътни артерии, които свързваха сърцето на града с крайните му предградия. Имаше паркове и квартали, в които живееха супербогатите, мизерни квартали и квартали за средната класа. В по-скъпите квартали имаше скъпи ресторанти, бижутерски магазини, галерии и бутици, в които се продаваха най-скъпите марки дрехи. За бедните квартали бяха характерни зложните къщи, мръсните ресторанти, които плащаха подкупи на санитарните инспектори, за да не ги затворят, заведенията за хазарт, публичните домове, обменните бюра с решетки на прозорците и, разбира се, наркочилърите.

Париж не правеше разлика. С изключение може би на факта, че парижани толкова много обичаха изкуството, поради което броят на музеите беше по-голям отколкото в повечето други градове. Макар и Рап да беше уверен, че може да се оправи във всеки един квартал, без значение колко опасен е той, сега беше по-добре да не усложнява положението си. Това, което търсеше, можеше да се намери в по-закътаните места на всеки парижки квартал. Можеше да се качи на метрото и да отиде в някое от бедняшките предградия, но един закоравял престъпник щеше да задава твърде много въпроси и можеше да извика бандата си, което на свой ред щеше да усложни нещата. На Рап не му трябваше истински разбойник, а някой, който да се съгласи да спечели малко пари. Париж беше пълен със самотни изгубени души — мъже и жени, жертви на пристрастеността си към хероина, към дрогата, „кафявото“ или както там го наричаха в днешно време.

През последната година успя да опознае Града на любовта в най-интимни подробности. Париж беше негова оперативна база и в свободното си от работа време — алибито му беше, че работи за голяма американска софтуерна компания — имаше възможност да

изучи и да наблюдава града. Между тайните операции той се връщаше в апартамента си в Монпарнас и водеше живота на нормален човек, което не беше лесно, ако си свикнал непрекъснато да си нащрек. Той беше много предпазлив и бдителен, но за да се оцелее в този занаят, беше необходима още по-голяма бдителност. За целта трябваше добре да познава средата, в която действа.

Най-лесно това можеше да стане, като излиза сутрин да тича или като наблюдава внимателно ставащото около него, докато се храни в някое от околните бистра. Нямаше по-подходящ начин да наблюдаваш поведението и навиците на хората от това да седнеш в някое кафене с чашка кафе в едната ръка и книга в другата, или в зависимост от часа, може би с чаша вино и цигара. Той винаги търсеше в тълпата лице, което беше забелязал няколко пъти. Някой, който беше нов в квартала и който може би проявяваше нещо повече от обикновен интерес към неговата персона и към неговите дела. Голяма част от времето си прекарваше във физически упражнения. Тичаше почти всеки ден, като маршрутът му винаги беше различен, но обикновено крайната точка беше край реката, където не се налагаше да се съобразява с колите и светофарите.

Рап често минаваше през Латинския квартал, дом на едни от най-значимите френски институции, като Сорбоната и Колеж дьо Франс. От двете страни на тесните улички на квартала бяха наредени кафенета и книжарници, предназначени да задоволяват потребностите на духовния елит на Франция — поети, писатели, учени теоретици и философи, тук получаваха уважение и респект, на каквито не биха се радвали в никой друг град. Тези полубогове на парижката култура имаха и някои други нужди, за които обществото беше свикнало да си затваря очите. За да подхранват постоянно гения си и за да се освободят от оковите на земното и тривиалното, мнозина от тях се нуждаеха от помощта на халюциногенни препарати. Рап не се интересуваеше от тези хора. Прекалено стари и прекалено мъдри бяха за това, което той беше намислил. Кварталът също така се населяваше и от хиляди студенти, както и от една друга прослойка младежи, които имаха нужда от наркотици не за друго, а само за да забавят прехода си от детството към зрелия живот. Наркотиците имаха мощен ефект върху някои хора. Те създаваха зависимост и бяха скъпи. През годините този суров парадокс беше принудил безброй грешни души да продават

телата си и да правят секс за пари, да извършват най-различни престъпления, като се започне от безобидни като кражбата и се свърши със сериозни като убийство, само и само да си осигурят жадуваната доза. Колкото по-дълъг беше интервалът между отделните дози, толкова по-бързо ги напускаше логиката и рационалното мислене.

Рап търсеше точно такава отчаяна душа и когато излезе от станцията на метрото „Сен Мишел“ с черни слънчеви очила, облечен с шлифер до под колената, с вдигната яка и наведена глава.

— Защо не искаш да ми кажеш какво си намислил? — попита го Грета.

Беше ярък слънчев ден и по тротоара се движеха много местни граждани и туристи. Американците и канадците лесно се различаваха по техните дебели якета, раници, големи дупета и камери в ръцете им. Азиатците се движеха в групи, бяха по-дребни и имаха по-скъпи камери, които висяха на вратовете им. Руснаците и източноевропейците добавяха допълнителен колорит към пъстрата смесица. Жените обикновено бяха с премного грим по лицата, с изрусени коси, но с тъмни корени. Мъжете им носеха по себе си твърде много бижута, бяха с анцузи или най-малкото спортни якета и преголеми слънчеви очила, сякаш бяха имитатори на Елвис. Британците, германците и другите европейци бяха по-трудни за различаване, но не и за Рап.

Той прегърна Грета през талията. С нейната красота и руса коса тя силно се открояваше в тълпата.

— Нали ти казах, че брюнетките ме възбуждат.

— Като сексфетиш.

— Нещо такова.

Грета му се изплези и се нацупи.

— Ако продължаваш да ми правиш физиономии, можем да се откажем от перуката и да ти вържем косата на плитки.

Тя го удари леко по гърдите и се опита да се изскубне, но Рап я държеше здраво.

— Вече ти обясних, ако искаш довечера да дойдеш с мен, ще трябва да си сложиш перука.

— Никой не ме познава.

Вече го бяха обсъдили в хотела.

— Сигурно, но Стан те познава и ще е нащрек, когато пристигнат.

— Не разбирам защо просто не отидеш при него. Той е добър човек, ще те изслуша.

— И после ще ме затвори, и ще ме държи в преса цял месец.

— В преса? — попита озадачено Грета.

— Ще ми вземе часовника и всичките ми дрехи и ще ме натика в много тъмна стая. Там ще си играе с мозъка ми колкото си поиска, докато не му кажа истината.

— Не ти вярвам. Познавам го от малка.

— Стан има и друга страна. Много тъмна страна. — Тя изглежда не искаше да повярва на думите му. — Грета, знаеш каква ни е работата.

— Да, знам — шпиони сте.

„Вярно е, повече или по-малко“ — каза си Рап.

— А шпионите убиват хора. Ние лъжем и мамим, заговорничим, за да получим необходимото. Слагаме си всякакви маски и играем всякакви роли, за да не може добри хора като теб да видят жестокия и грозен човек зад маската.

— Искаш да кажеш, че и ние с теб сме такива ли?

— Не. — Той изпъшка. — Искам да ти кажа какъв е Стан... и може би и аз ще стана като него някой ден, но определено не го искам.

— Но ти добър лъжец ли си?

— Не и като Стан Хърли, но когато съм на акция, правя всичко възможно, за да изпълня задачата си.

— А когато се отнася за мен?

Рап постави ръце на раменете ѝ.

— Ако не те обичах, нямаше да ти се обадя. Щях да те оставя да отидеш в Брюксел, аз нямаше да дойда на срещата и ти щеше да се побъркаш от притеснение. Но аз ти се обадох. Ти пристигна в Париж и сутринта ти разказах неща, заради които могат да ме убият. Но въпреки това ти още се съмняваш в мен. Грета, моля те да не споделяш тази информация с дядо си или с когото и да е друг. Харесвам дядо ти. Знам какво е правил през Втората световна война и после, когато руснаците започнаха да показват имперските си амбиции. Ако той разбере, че съм те забъркал в това, не се и съмнявам, че ще вдигне телефона, ще се обади на когото трябва и ще го помоли да му направи

услуга. После ще трябва да се озъртам до края на живота си. Рано или късно някой ще ме свари, докато спя, и ще ми пръсне главата с куршум.

— Дядо ми никога не би постъпил така.

— Дядо ти е много сериозен човек и ще възприеме като предателство факта, че внучката му се е влюбила в човек като мен. Той ще иска да те защити и най-добрият начин да го направи ще е да нареди да ме ликвидират.

— Не го вярвам.

— Не знам какво друго да ти кажа. Можеш да си тръгнеш, ако поискаш, Грета. Няма да споря с теб за всяко нещо.

— Не ме ли искаш при теб?

— Не съм казал това. Не изопачавай думите ми. Искан да те видя и да те помоля за помощта ти, но не можем вечно да спорим. Аз съм добър в моята професия, въпреки случилото се онази вечер. — Беше й разказал всичко — за мнимите бодигардове, за заниманията на Тарек, преди да стане министър, и за мнението му, че това е бил добре замислен капан.

— Фактът, че още си жив, е доказателство, че си добър в професията си.

— Благодаря ти. А сега ще престанеш ли с въпросите и ще отидеш ли да си купиш перука?

Тя кимна, хвана го през кръста и зарови лице в гърдите му. Прегърна го силно, без да каже нищо. Рап я целуна по главата и добави:

— След няколко часа ще те чакам в хотела.

Грета кимна.

— Не може ли да се срещнем направо тук, а не в хотела?

— Ето пак оспорваш действията ми. Казах ти, че не знам колко време ще се забавя. Затова е по-добре да се срещнем в хотела. — По физиономията й разбра, че е притеснена. — Не се безпокой, скъпа, нищо няма да ми се случи.

Тя се надигна на пръсти и го целуна по устните.

— Обичам те.

Рап въздъхна дълбоко.

— И аз те обичам. Сега иди за перуката. — Той я завъртя, потупа я закачливо по гърба и я изпрати. На всеки няколко метра тя се

обръщаше да види дали той още е там. Рап не мърдаше от мястото си и чакаше, иначе беше много вероятно тя да тръгне след него. Когато Грета вече беше на разстояние две пресечки от него, той пое по пътя си. Тръгна към реката, после зави обратно. Ке дьо Монтебело беше препълнен с туристи и парижани. Виждаше се катедралата „Нотр Дам дьо Пари“, разположена на остров в средата на Сена.

Туристите на този бряг на реката спираха уличното движение, като фотографираха знаменитата катедрала. Рап продължи напред с наведена глава, и като другите парижани на тротоара заобиколи туристите, без да забавя ход. Крайната му цел беше едно място, покрай което беше минавал десетки пъти. Място, където се събираха видимо изнервени и отчаяни хора, дошли да търсят наркотик и отново да се озоват в тяхната нирвана. Рап зави вдясно, по Рю Дю Пти Пон. Две пресечки по-нататък той стоеше пред католическата църква „Сен Севрин“. Това беше другата характерна черта на Париж. За разлика от Берлин или Лондон тук деветдесет на сто от църквите бяха католически, по което французите приличаха на италианците и испанците. Протестантската Реформация така и не беше успяла да пусне корени в тази част на Европа.

Малцина бяха туристите, които фотографираха църквата. Тя имаше богата история и беше идеален пример за готическа архитектура, но не можеше да се състезава с „Нотр Дам“, която беше само на един хвърлей място на север оттук. Рап забеляза трима просяци. Бяха застанали на идеалните места — единият точно пред църквата, и по още един на всеки от ъглите. Възможно беше да работят заедно, но по-скоро беше обратното. По-важното беше, че и по тримата имаше признаци, че употребяват наркотици. Очите им бяха хлътнали, с тъмни кръгове под тях. И тримата леко трепереха. Рап си избра едно от кафенетата от другата страна на улицата и седна на масичка на тротоара с добър изглед към църквата. Поръча си на перфектен френски кафе и сандвич. Когато сервитьорката се върна с поръчката, той я помоли да му донесе пресата и секунди по-късно тя се върна с три вестника.

Рап се престори, че чете вестниците, докато изучаваше лицата на клиентите от съседните кафенета и се мъчеше да не обръща внимание на болката в рамото. Когато донесоха сандвича му, той вече беше подбрал двама кандидати. Единият от просяците пред църквата беше

събрал достатъчно пари от просия, за да си купи дозата. Той се насочи право към кафенето, в което беше седнал Рап, към един млад мъж през четири маси от него. Разкри и втори пласьор от другата страна на улицата, седнал в друго кафене. Вторият просяк отиде при него. В продължение на час Рап наблюдава и изучава мъжете и жените, които се отбиваха при пласьорите. Отработените движения на дланта, с която си разменяха разни неща под масата, докато с другата ръка жестикулираха, за да отвлекат вниманието — всичко това беше част от наркокултурата. Наркодилърът от другата страна на улицата беше твърде нисък и дебел за целите на Рап, но този през няколко маси от неговата беше по-подходящ. Рап проследи с поглед няколко размени на пари и дрога, плати сметката си и си взе кафето. Доближи се до мъжа с усмивка на лице и му посочи свободния стол до него.

Мъжът беше висок около метър и осемдесет, с черна коса и двудневна набола черна брада. Носеше слънчеви очила, тъмнозелено брезентово яке, джинси и кафяви ботуши. Той с жест покани Рап да седне.

Рап седна и постави кафето си на масата.

— Говорите ли английски? — спокойно попита той.

— Да — отвърна мъжът, без да подозира нищо.

— Добре. — Рап въздъхна притеснено и се огледа наоколо.

Мъжът се усмихна. Той винаги продаваше на чужденците с надценка.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Надявам се. — Рап потри длани в джинсите си и продължи с преструвките.

Мъжът започна много тихо да изброява с какви наркотици разполага, както и цените, на които се продаваха.

Рап поклати глава.

— Не съм наркоман — отвърна и само предизвика нова усмивка у пласьора. Отрицанието беше неотменна част от този бизнес.

— Разбира се. Тогава какво мога да направя за вас?

— Имам предложение как да спечелите малко пари.

— И в какво се състои това предложение?

— Състои се в това да дам ключа от един апартамент и цифровата комбинация за сейфа.

Мъжът дръпна от цигарата си и отново се усмихна.

— Какво има в сейфа?

— Пари.

— Колко?

— Много.

Французинът наклони глава на едната страна, после на другата, сякаш пресмяташе наум.

— „Много“ е относително понятие. Това, което е много за теб, може да не е за мен.

— Поне двайсет хиляди... и скъпоценности, които струват повече от тази сума.

Пласьорът изгаси цигарата си в пепелника.

— Защо точно аз?

Рап притеснено примигна с очи и отвърна:

— Защото съм американец и не познавам никого в Париж, който би се съгласил да отиде в апартамента на тази кучка и да ми върне това, което си е мое.

— Парите твои ли са? — попита французинът скептично.

— Да... спечелих ги. Имахме уговорка. Тя трябваше да ми плати, но сега иска да ме изиграе.

— Каква беше уговорката ви?

— Това не е толкова важно. — Рап се озърна, сякаш тя всеки момент щеше да се появи отнякъде. — Кучката се отнасяше с мен като с роб. Прибра паспорта и парите ми в сейфа и сега не иска да ми ги връща.

— Защо не отидеш сам и не си вземеш твоето от сейфа?

— Тя не подозира, че знам комбинацията, а и... — Рап нарочно не довърши изречението, преструвайки се, че е прекалено смутен и объркан, за да продължи.

— И какво?

— Тя е приятелка с родителите ми. Добри приятели са. Ако те разберат, че съм спал с нея, ще побеснеят.

Французинът си запали нова цигара и издиша облак дим.

— Чакай малко да се разберем. Защо точно аз? Как ме намери?

— Аз не съм наркоман — отвърна с отбранителен тон. — Тоест... не съм пристрастен. От време на време употребявам, но не съм пристрастен. Приятели от университета ми казаха. Всеки знае, че

тук можеш да си купиш дрога. Ти и дебелият от другата страна на улицата. — Той кимна с глава към другия пласьор.

Французинът се ухили и разкри остриите си кучешки зъби.

— И защо си мислиш, че ще се съглася да ти помогна и да крада от тази жена?

— Защото продаваш наркотици. Вече си нарушил закона, и то за много по-големи и рисковани престъпления. Ето какво ти предлагам. Тази кучка е богата. Няма да я заболи много. Довечера ще отидем на изложба в една художествена галерия. Ще останем там най-малко два часа. Ще ти дам ключа, кода за алармата и кода за сейфа. Не ми пука какво ще вземеш. Искам си само парите и паспорта.

— Каза, че има много бижута.

— Да.

— Бижутата няма да е лесно да се пласират.

— Като казвам бижута, имам предвид диаманти... прибрани в малки торбички. Не знам колко струват, но със сигурност не е малко.

Мъжът кимна и се замисли върху предложението.

— Ако се съглася, ще взема половината пари и всичките скъпоценности.

— Мамка му! — Рап едва не скочи от стола. — Защо всички искате да ме минете?

— Не желая да те минавам, само искам да си струва усилията ми.

Мич си пое въздух и привидно се успокои.

— Петдесет на петдесет. Щом ти искаш половината пари, аз ще взема половината от диамантите.

— Не става. Аз поемам целия риск.

— Ако аз не ти дам информация и ключа, няма да получиш нищо. Освен това получаваш половината от доста голяма сума, а трябва само да влезеш, да вземеш нещата и да си излезеш.

— Откъде да знам, че няма да ме натопиш?

Рап поклати глава, сякаш мисълта беше напълно абсурдна.

— Какво... мислиш, че работя с полицията ли? Че те вече са започнали да използват американци? Ако искаха да те спипат, те щяха да те приберат направо тук, на улицата. Аз само си искам парите и паспорта... и част от диамантите.

Мъжът се умълча и се загледа замислено в далечината. След дълга пауза попита:

— А ти как ще си сигурен, че няма да те изиграя?

— Много лесно. Всички наоколо те познават. Ако утре не дойдеш на срещата с нещата, ще те издам на ченгетата. Те знаят как и къде да те намерят.

— Но ти ще си съучастник.

— Ще се престоря на тъп американец и ще им кажа, че си ме надрусал и че съм изгубил съзнание. Събудил съм се и съм видял, че портфейлът ми го няма. Имал съм в себе си ключ и кодовете, написани на лист хартия в портфейла ми. — Рап махна с ръка. — Но виж, няма да задълбаваме чак толкова. Там има достатъчно, за да стигне и за двама ни. Няма да ставаме алчни. Довечера ти направи каквото трябва и след два дни ще се срещнем пак тук, и двамата ще сме много доволни от живота.

Люк Оклер беше, меко казано, заинтригуван от предложението. Той учеше икономика с прекъсвания вече пет години в Колеж дьо Франс. Оценките му бяха повече от незадоволителни и той се беше хванал с продажбата на наркотици, за да може да си плаща иначе непосилните за него такси за обучението. Защо досега никога не беше потърсил нормална и прилична работа, беше въпрос, който и сам не желаше да си задава. В действителност той си беше мързелив и по всяка вероятност щеше да си остане мързелив до края на дните си. Ако имаше начин да избегне гърбенето и работата, той би се възползвал. Този американец очевидно беше отчаян. Какво толкова можеше да се случи? Да го хванат в апартамента? Но той щеше да има в себе си ключ. Щеше да каже на полицията, че американецът го е поканил. А от другата страна на везната бяха парите и диамантите. По всичко личеше, че са доста диаманти. Като нищо щеше да спечели над двайсет хиляди само за няколко часа риск. Той обичаше подобни печалби. Оклер бавно кимна.

— Добре... но ако довечера надуша, че нещо не е наред, ще си плюя на петите.

— Става.

— Как да ти викам?

— Франк... Франк Харис. — Рап се досети, че наркопласборът ще погледне името в паспорта и беше добре да е същото. Съмняваше се, че този ще успее да мине дори през входната врата. Ако го спряха и се отнесяха любезно с него, значи на Кенеди и евентуално на Хърли

можеше да се има доверие. Ако го сграбчеха, нахлузеха торба на главата му и го натикаха в багажника на кола, тогава проблемите щяха да са много по-сериозни.

— А аз как да те наричам?

— Викай ми Люк.

— Добре. — Рап му подаде лист хартия, на който бяха написани името и адресът на едно кафене. — Знаеш ли къде е?

Люк кимна.

— Добре. Тогава до довечера в седем. Само на няколко пресечки от апартамента е. Ще ти дам ключа, кодовете и ще ти обясня къде се намира сейфът.

Оклер кимна.

— И отново те предупреждавам: ако надуша неприятности, изчезвам.

— Разбрах. — Двамата си стиснаха ръце. — Ще се видим довечера — каза Рап, стана и си тръгна.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лангли, Вирджиния

Томас Стансфийлд седеше зад бюрото си. Носеше панталон цвят каки и синя риза. Това беше неговата неделна униформа. Преди да дойде в офиса беше ходил на църква с жена си и с някои от децата и внуците си. Сега си мислеше как ще се върне у дома, в къщата на брега на река Потомак, ще хапне печени яйца и ще има време да се позанимава с внуците Моли, Бърт и малкия Томас. Моли беше на четири и Стансфийлд вече виждаше в нея голям потенциал за развитие. Всъщност тя беше единствената в къщата, която си позволяваше да го командва, което доста забавляваше синовете и дъщерите му. Самият той много се радваше на самоувереността и напереността, които демонстрираше дребосъчето. По-малкият ѝ брат Бърт не правеше почти нищо друго, освен да тича из къщата и да се блъска в разни предмети, а Томас Младши беше само на три месеца. Стансфийлд не проявяваше голям интерес към бебетата, докато не се научеха да говорят. Жена му беше на друго мнение. И така, всеки от двамата си имаше свои любимци и като цяло беше голяма веселба.

Порасналите му синове и дъщери бяха изненадани от благия му характер, понеже не го бяха виждали много през по-голямата част от детството си. Разбира се, тогава времената бяха различни и родителите не присъстваха толкова често в живота на децата си. Напоследък се бяха разразили разгорещени спорове по този повод на масата и Стансфийлд обикновено позволяваше на децата си да вземат думата и да отправят критичните си стрели към него. Те знаеха къде и какво работи. Бяха достатъчно умни сами да се досетят за липсващите парчета от мозайката и да си направят съответните изводи. Бяха расли в различни страни и за тях не беше тайна работодателят на баща им, но той никога не говореше с тях за това. Беше непоклатимо правило, стриктно спазвано от него през цялата му кариера в разузнаването.

Стансфийлд беше от онези бащи, които показваха недоволството или неодобрението пред децата си само с няколко добре подбрани

думи и най-много с разочарован поглед. Той никога не повишаваше тон и след като те навършиха пет години, той никога не вдигна ръка срещу тях. В действителност жена му се беше справила прекрасно с възпитанието им. А и децата си бяха умни по природа. Всички завършиха колеж, трима от тях продължиха в университет. Никой от тях нямаше проблеми с алкохола или с наркотиците и само един се беше развел. Като цяло не беше никак зле и Стансфийлд обичаше тихо да им напомня този факт, когато те недоволстваха, че прекарвал повече време с внуците, отколкото навремето с тях. Също така обичаше да им изтъква аргумента, че още не се знае какви родители ще излязат те. Той имаше неприятното предчувствие, че цялото това глезене и възпитание без лишения щеше да се върне и да удари като бумеранг по следващото поколение, но това не беше проблем на сегашните родители и дядовци. Неговата задача и привилегия беше да се радва на внуците и да ги глези.

Погледна златния си таймекс. Кенеди закъсняваше, което не беше нормално. Още повече че не друг, а самата тя беше поискала незабавна среща с него. Когато Стансфийлд излезе от църквата, по изражението на неговия бодигард се досети, че наистина поводът е сериозен. Каза на жена си и на децата си да тръгнат за вкъщи, а той ще гледа да се прибере колкото се може по-скоро. Беше свикнал с подобни прекъсвания и не се дразнеше много от тях, но беше гладен и много искаше да отдели малко време да си почине и да се отпусне. Погледна през прозореца към върховете на дървета. Беше красив есенен следобед и Моли много щеше да се зарадва на една разходка в гората, върху пъстрия килим от листа. Тъкмо мислеше да звънне на Кенеди, когато на вратата се почука.

Той по навик затвори папката на бюрото си и скри секретната телеграма, изпратена само преди час от шефа на резидентурата в Тайланд.

— Влез — извика заради звуковата изолация на помещението.

Вратата се отвори и изненадващо за Стансфийлд в кабинета му влезе човек номер две в Лангли — Пол Кук, заместник-директорът на Централното разузнавателно управление.

— Пол, не очаквах да те видя днес. Влез. — Стансфийлд стана и го покани с жест да седне на канапето или на креслата до прозореца.

— Извинявай, че те прекъсвам — каза Кук и затвори вратата. Той също носеше синя риза и панталон в цвят каки, върху които беше облякъл синьо спортно сако. — Как си?

Въпреки че кабинетите им бяха само през няколко врати, двамата не си говореха много. Стансфийлд не беше от приказливите, а и работата му изискваше да си държи езика зад зъбите. Като ръководител на всички оперативни офицери и разузнавачи той се доверяваше на много малко хора.

Предишният директор на разузнаването беше имал огромна вяра на Стансфийлд и му позволяваше често да взима собствени решения, а когато трябваше и той да даде одобрението си, никога не се съветваше със заместник-директора. Работата на Кук беше да упражнява надзор върху ежедневната работа на Управлението и на неговите десет хиляди служители. Стансфийлд отговаряше за своя по-малък, но значително по-важен ресор „Операции“, като същото се отнасяше и за Марвин Ленд, заместник-директора, отговарящ за отдел „Разузнаване“. Сега директорският пост беше овакантен. Стансфийлд и Ленд се занимаваха с делата на техните отдели и чакаха да бъде назначен нов директор. Досега Кук се придържаше към това негласно статукво.

— Благодаря, добре — отвърна Стансфийлд.

— Мислех, че имаш правило никога да не идваш в неделя.

Той се усмихна.

— Знаеш как е... само защото е неделя, не значи, че противникът ще си вземе почивен ден.

— Много вярно казано. — Кук седна на едно от сивите кресла.

Стансфийлд се настани до него на канапето.

— С какво мога да ти помогна?

Кук подпря с длани брадичката си, докато умуваше откъде да започне. След известна пауза вдиша рязко и отговори:

— Тази работа в Париж... доста обърка нещата.

Стансфийлд кимна. Той не беше от разговорливите и нямаше намерение да обсъжда вече известното на всички. Минаха няколко дълги секунди, преди другият да продължи:

— Вчера имах странна среща. — Погледна през прозореца, отново разколебан как да продължи.

Стансфийлд само леко кимна, което беше знак, че може да продължи. Ако другият искаше да каже нещо, то трябваше да го

направи без чужда помощ.

— Франклин Уилсън ме помоли да се отбия у тях.

Често превъзбуденият и изнервен държавен секретар беше подел някаква негова реформация, след като здравословното състояние на жена му се влоши. Доколкото на Стансфийлд му беше известно, Кук и Уилсън се познаваха бегло. Да помоли Кук за среща в дома му наистина беше странно.

— В събота следобед?

— Да, и аз си помислих същото. — Кук се престори, че и той е бил изненадан. — Уилсън е много ядосан за случилото се в Париж.

— Много хора са ядосани по същата причина. И защо нашият държавен секретар е толкова разстроен?

— Защото мисли, че не си искрен с него. — Той изгледа изпитателно Стансфийлд, търсейки и най-малката следа на притеснение, но старият гранитен кучи син само леко трепна. — Това не те ли безпокои?

— Пол, отдавна съм разбрал, че не мога да контролирам това, което хората в този град говорят или вършат. Франклин Уилсън е много своенравен човек и откакто откриха болестта на жена му, се държи все по-странно. Ако ми е толкова ядосан, да ми звънне по телефона и да ми го каже лично.

Кук кръстоса крака, после пак ги върна в предишното положение. Трябваше да предаде на Уилсън думите на Стансфийлд, може би дори малко да преиграе. Щом онзи имаше зъб на Стансфийлд, той щеше да поиска да го удуши, след като чуеше това.

— Ситуацията е по-сложна, отколкото си мислиш — каза Кук, покашля се и добави: — Той смята, че си виновен за онази вечер.

— Онази вечер, тоест...

— В Париж.

Стансфийлд го погледна спокойно, без да промълви дума.

— Няма ли да кажеш нещо в своя защита?

— Предпочитам да не отговарям на абсурдни обвинения.

— Е, аз само те предупреждавам. Президентът се вслушва в неговото мнение и на всичкото отгоре той смята, че стоиш зад убийството на либийския петролен министър.

— И как е стигнал до това заключение?

— Не ми каза.

— Интересно.

— Само това ли ще отговориш? — Кук не прикри разочарованието си. — Обвинението е много сериозно. Няма ли да отречеш?

Стансфийлд го изгледа продължително. Усети нещо, което не му хареса. Кук го изпробваше и той имаше неприятното усещане, че действа по поръчение на Уилсън. Предвид овакантия кабинет на директора кой знае какви налудничави кариеристки мисли минаваха през главите на хората. Кук нямаше необходимите аналитични способности, за да оглави Лангли, но със сигурност би могъл да се съюзи с Уилсън, за да се изкачи на поста.

— Пол, трябва да напомниш на държавния секретар, че всички играем за един отбор и че трябва хубаво да помисли, преди да отправя абсурдни обвинения, които могат да застрашат националната сигурност и външната политика на тази страна.

— Значи нямаш нищо общо с инцидента във Франция?

Кук още не го знаеше, но Стансфийлд си направи изводите. Фронтвата линия беше прекарана. Всеки служител, който беше достатъчно глупав, за да бъде куриер на Държавния департамент, представляваше опасност. Погледна Кук в очите и отвърна:

— Нямам нищо общо с това. Сега доволен ли си?

Той прие отговора, макар и да беше лъжа.

— Е, добре. — Удари се по коленете и стана. — Утре сутринта заминавам за Париж. Ще се опитам да изгледа нещата.

— Какво точно ще изглаждаш?

— Извинявай, неправилно се изразих. Искам да уверя съюзниците ни, че нямаме нищо общо със случилото се. — Отиде до вратата и се спря. — Ако искаш да дойдеш с мен, заповядай.

Стансфийлд кимна.

— Ще си помисля. Ще трябва да довърша някои задачи, но пътуването може би ще си струва усилията. Отдавна не съм бил на гости на приятелите ни от ДЖСЕ.

— Добре тогава. — Кук излезе от кабинета и затвори вратата след себе си. На лицето му изгря доволна усмивка.

Стансфийлд седя неподвижно около минута, премисляйки различните варианти. Откъдето и да го погледнеше, положението никак не му харесваше. Силата на стария рицар на плаща и кинжала

беше в умението му да анализира фактите и личностната мотивация и да прогнозира какви цели преследва даденият човек. Кук определено беше намислил нещо. Стансфийлд си каза, че може и да го е подценил. Намръщи се и реши, че ще трябва да се действа бързо. Изброи наум списъка с най-доверените си разузнавачи, на които можеше да се опре. Те нямаха лични досиета, защото всички бяха излезли в пенсия, но все още бяха извънредно полезни. Той се спря на един от тях и се запита дали първо не трябва да го обсъди с Марвин Ленд. Стансфийлд и Ленд изпитваха дълбок професионален респект един към друг, тъй като рамо до рамо се бяха сражавали на невидимия фронт още срещу Съветския съюз. Дали Кук вече не се беше опитал да манипулира Ленд? Това би било доста интересен, но глупав ход.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Париж, Франция

Беше неделя следобед и ресторантът на хотел „Балзак“ беше пълен. В заведението винаги имаше много клиенти, тъй като се намираще на удобно място и беше идеално за срещи на туристи, дипломати и представители на висшата класа. В Париж имаше само няколко хотела, предназначени за свръхбогатите, и този беше един от тях. Управителят на ресторанта беше платен сътрудник на Фурние, както и няколко от по-старшите сервитьори. При особени случаи Фурние прибягваше до хитрината да преоблече няколко от своите подчинени в униформите на сервитьорите, за да могат да подслушват по време на вечеря определени високопоставени обекти. Не и днес обаче. Шефът на Службата за действия на ДЖСЕ беше наредил на хората си да проверят за подслушвателни устройства ъгловата маса и периметъра около нея. Един от хората му стоеше на метър и половина от тях и ги скриваше с тялото си от останалата част от ресторанта. Той беше обучен да открива микрофони с насочено действие и на всяка половин минута леко се преместваше в полукръг, за да блокира вероятните подслушвачи.

Фурние имаше солиден бюджет за служебни разходи точно поради тази причина. От него се искаше да поддържа контакти с необходимите хора и с много редки изключения тези хора имаха доста скъпи вкусове. Швейцария беше известна с банковите си услуги, а Париж беше градът, в който бизнесмени от цял свят сключваха крупни сделки. Той нямаше проблем да се срещне с Макс Вега на публично място. Всъщност дори беше добре да легитимира деловите им взаимоотношения. Промисленият шпионаж беше приоритет в работата на Фурние и още по-добре, ако успееше да се сдобие с информация за чуждестранни компании, които правеха бизнес с Франция или които бяха конкуренти на френски компании.

Вега беше в борда на директорите на един от най-големите испански телекомуникационни гиганти. Смятаха го за изгряващата

звезда на преживяващия бум пазар на мобилните телефони. Вега имаше малко противоречива съдба. Майка му беше испанка, а баща му — заможен саудитски шейх. Майка му не беше приела добре факта, че бащата си беше взел втора съпруга. Остана с него още около година и когато шейхът се ожени за съпруга номер три, седемнайсетгодишна йеменка, испанската гордост и достойнство взеха връх. Испанката напусна саудитеца заедно със сина си и се върна да живее в Мадрид. После законно промени името на малкия Омар на Макс Вега, като го кръсти на баща си, който още от самото начало се беше противил на брака ѝ със саудитеца. Две години по-късно, на десет години, Макс беше изпратен в частно училище пансион в Швейцария и на осемнайсет постъпи да следва в Лондон Скул ъф Икъномикс. Когато завърши, набързо смени четири инвестиционни и консултантски фирми, като в същото време се представи отлично и натрупа солиден капитал.

Фурние не следеше внимателно какво говори Вега по мобилния си телефон. От ДЖСЕ се бяха опитали да установят на колко възлиза състоянието на трийсет и осем годишния бизнесмен, но се оказа трудно. Собственото му богатство като нищо стигаше до двайсет милиона, но най-добрият финансов анализатор на Фурние смяташе, че Вега получава средства и от баща си, който беше известен с радикалните си ислямистки възгледи. Двайсет милиона беше добра сума за повечето хора, но Вега водеше разточителен живот. Официално той беше талантлив икономист с добро състояние, но в действителност баща му беше платил, за да го изберат в съвета на директорите на „Телефоника“. Фурние се досещаше какво е накарало Вега да поднови взаимоотношенията си със саудитския си баща. Но го глождеше и любопитството. Сигурен беше, че психолозите от ДЖСЕ, единият от които беше ревностен привърженик на теорията на Карл Юнг, а другият — на Зигмунд Фройд, с часове биха му разяснявали, че причината за постъпката на Вега се корени в колективното подсъзнание или в неговото незадоволено его и неоформено самосъзнание, самоидентификация, както и с някаква фиксидея, залегнала в подсъзнанието му още от дете. Фурние се отегчаваше от подобни теории. Него не го интересуваше толкова защо хората стават такива, колкото просто кои са тези хора. Той не се занимаваше с

промяната на личности, а с извличане на ценна информация от тези хора и със склоняването им да работят за благо на Републиката.

Ако питаша Фурние, всички радикални ислямисти бяха душевно нестабилни. Но това, което още се мъчеше да разбере, беше на какъв етап Вега е тръгнал по пътя на религията и какви цели преследва. Привидно изглеждаше като класическия елегантен европейски бизнесмен, но разузнавачът се боеше, че под костюма за пет хиляди долара, ушит на Севил Роу, се криеше фундаменталист, който можеше да му създаде доста големи проблеми. Фурние не обичаше да бъде в неведение и да не разполага с достатъчно информация за някого или за нещо. Обикновено той беше този, който мамеше и лъжеше, пренареждаше по свое усмотрение колодата с карти и правеше сценария така, че резултатът винаги да е в негова полза. Не можеше да се отърси от неприятното чувство, че Вега го манипулира. Сделката, която сключи с него, щеше да му излезе през носа, ако не вземеше нещата под контрол, и то час по-скоро.

Такива мисли занимаваха Фурние, докато отпиваше от втората си чаша шираз и погледна Вега в черните му очи. Лесно беше да предпочетеш Вега, когато го сравниш с двамата дебили Рафик и Самир. Фурние още беше ядосан, че Самир се беше издънил толкова лошо. Беше дал на глупаците всичко, което му бяха поискали, а и Тарек — този алчен идиот — беше идеалната примамка. От гледна точка на ДЖСЕ щеше да убие два заека с един изстрел. Щеше да се отърве от Тарек и в същото време радикалите щяха да му обещаят, че техните атентатори камикадзета няма да безпокоят Франция. Шефовете му щяха да го разберат и да го похвалят за проявената инициатива. Колкото до парите, той вече беше прехвърлил сумата от една швейцарска банка в друга. Нямахше да могат да проследят движението на финансите. А и за разлика от останалите разузнавателни служби в ДЖСЕ не бяха много придилични към пенсионните сметки на служителите си. Щом интересите на Републиката бяха запазени, значи и вълкът беше сит, и агнето цяло.

Що се отнасяше до тайнствения убиец, Фурние още нямаше категорично мнение. Беше чел списъка с ликвидирани от него лица и за никого от тях той и колегите му по борбата с тероризма не бяха пролели сълзи. Но макар и да не изпитваше любов към ислямистите, той беше длъжен да опази Франция от възмездието на

фундаменталистите. Това означаваше да защити Франция както отвън, така и отвътре. Ако Вега и хората му желаеха смъртта на този убиец, това не засягаше Франция. Но за беда убиецът не беше мъртъв. Всичко завърши с грандиозен провал. Фурние беше използвал връзките и източниците си на информация, за да разбере, че либийският петролен министър е в списъка за ликвидация. После им помогна да устроят засадата. Първоначално, когато разбра, че убиецът е очистил не само Тарек, но и четирима от хората на Самир, Фурние изпадна в паника. Уплаши се, че ликвидаторът е дяволски добър. Но с времето се оказа, че причината за провала е съвсем друга. Самир беше идиот, а значи и ликвидаторът не беше чак толкова добър.

Той отпи от виното и се запита къде ли беше сега убиецът. Почти сигурно беше избягал от Франция. Фурние беше сигурен, че неговата роля в касапницата в хотела никога няма да излезе на бял свят. Но първо трябваше да заличи и малкото оставени следи. Щом Вега приключеше с разговора по телефона, той щеше да му постави ребром условията си. И щеше да внесе някои промени в сделката им.

Вега най-накрая затвори телефона и го остави на масата.

— Извинявай, но разговорът беше важен за мен.

Французинът отвърна:

— Макс, за мен беше удоволствие да работим заедно.

— За мен също. — Вега се усмихна и вдигна чашата си с перие.

Любезността изчезна от лицето на Фурние.

— Обаче не ми беше приятно да работя с двамата ти помощници.

Събеседникът му отново се усмихна, сякаш ставаше дума за някаква дреболия.

— Малко са грубовати и неошлайфани.

— Това е меко казано. — Фурние остави чашата си на масата. — В момента в твоята стая ли са?

Вега имаше чувството, че французинът вече знае отговора на въпроса, но не желаше да изглежда твърде сговорчив.

— Не ми е разрешено да ти кажа.

Фурние изсумтя.

— Не ти е разрешено. Не се занасяй с мен, Макс. След всичко, което се случи онази нощ, гостоприемството ми взе да се изчерпва. Имах към вас само една молба — Самир да напусне незабавно страната.

Вега кимна.

— Ако искаш да продължим взаимоотношенията ни, трябва да си наясно с някои неща. Когато ти кажа, че искам да се направи нещо, и то незабавно, значи наистина трябва да се направи.

— Разбирам те, но има известни усложнения.

— Единственото усложнение според мен е, че Самир още е във Франция. Полицията разшири разследването. Само въпрос на време е да разберат кой е бил петият човек. Самир се превърна в проблем. Не мога да стоя и да гледам как спокойно се разхожда. Знае прекалено много.

— Мисля, че тревогите ти са неоправдани. Самир е лоялен. Нищо няма да излезе от това.

— Самир е лоялен към теб и към твоята организация, но не и към мен. Той дори ме заплаши. — Фурние поклати глава, за да изрази престоленото си възмущение. Той оглавяваше Службата за действия на ДЖСЕ, а някакъв си нищо и никакъв арабин сипеше закани към него, и то в собствената му страна. А сега Вега искаше да изкара всичко като дреболия. Цялата нелепост на ситуацията го подтикна да вземе прибързано решение: — Макс, мисля, че не ме приемаш достатъчно сериозно. Вече започвам да губя вяра в теб и в хората ти...

— Но?

— Няма „но“. Моите хора заплашиха ли те?

— Не.

— Дори не смеят да разговарят с теб. Ти обаче позволи на този некадърен и некомпетентен Самир да ме заплашва. Не злоупотребявай с доброто ми възпитание и не си мисли, че търпението ми е безгранично. Съгласих се да работя с теб, защото беше в интерес и на двама ни. Сега обаче си мисля, че сътрудничеството ми с теб далеч не е в интерес на Франция.

— Не е така...

— Не ме прекъсвай — продължи с леден тон Фурние. — Ти ми харесваш, Макс, но ме тревожи неправилната ти преценка. Щом не можеш да удовлетвориш една обикновена молба, тогава няма да мога да работя повече с теб. И никога не забравяй, че тук е Франция. — Той се приведе напред, на сантиметри от Вега. — Ако Самир не е напуснал страната до утре сутринта, ще се запознаеш и с другата страна от характера ми.

Вега усети как космите на врата му настръхнаха. Той се покашля и отмести стола си назад.

— Получи се усложнение.

Фурние едва не се изсмя, очаквайки някакво нелепо и глупаво оправдание.

— Моля те, просветли ме.

— Съобщиха ми, че аз също съм в списъка.

— Списъка? — Нужни му бяха само няколко секунди да асимилира думите на Вега. — Същият списък, в който беше и Тарек ли?

— Да — отвърна събеседникът му и мрачно кимна.

В съзнанието на Фурние веднага изплува нов потенциален проблем.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Как разбра?

— Чрез баща ми. Заръча на Самир и Рафик да не ме изпускат от очи... И изпраща още хора, за да ме пазят.

Французинът не си направи труда да прикрие колко неприятно му е да го чуе.

— И кога възнамеряваше да ми кажеш за това?

— Аз самият разбрах едва днес следобед.

— По телефона? — Фурние посочи черния апарат на масата.

Вега кимна.

Той направи кисела гримаса.

— Нали съм ти казал, че трябва да си по-предпазлив с тези устройства. Могат да прехванат разговорите. Ние, руснаците, британците или американците.

— Имаме си кодове — отвърна Вега и поклати глава. — Могат да подслушват колкото си искат. Ще чуят само как един баща разговаря по работа със сина си.

Фурние не споделяше това спокойствие и увереност. Той много добре знаеше на какво е способна неговата организация, а тя не можеше да стъпи и на малкия пръст на американците. Тази среща беше взела крайно лош обрат. Фурние се замисли върху възможностите си за действие. Тъкмо се канеше да заяви на Вега, че присъствието му във

Франция е нежелано, когато до масата им се приближи един много нежелан гост.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лангли, Вирджиния

Стансфийлд продължаваше да връща отново и отново в паметта си срещата с Кук, когато Кенеди накрая дойде заедно с младоликия доктор Люис. Той остави единия проблем настрана, за да може да се заеме с другия. Кенеди нарочно не беше казала на началника на охраната на Стансфийлд за какво иска да го види толкова спешно, а и заместник-директорът и завеждащ отдел „Операции“ не беше изненадан. Щабквартирата на ЦРУ се намираще само на пет минути път от къщата му и за него беше нещо обичайно да го викат в последния момент поради една-единствена причина — че разговорът трябваше да се проведе в защитена от подслушване среда.

Кенеди седна уморено в едното кресло, а Люис се настани в другото. Стансфийлд се върна на канапето и погледна Кенеди в очите.

— Какъв е проблемът?

Тя дълго беше обмисляла каква част от информацията да разкрие на Стансфийлд и докато се обличаше за срещата, а после докато пътуваше с колата до дома на Люис и оттам към Лангли, реши, че ще е най-добре да не крие нищо от него.

— Рап ми се обади тази сутрин.

— Да разбирам, че се е обадил на служебния оператор и е оставил съобщение за теб? — В гласа му се прокрадна тревога.

Кенеди неловко се покашля и отговори:

— Обади ми се вкъщи.

Той прие новината стоически.

— Значи е жив?

— Да.

— И даде ли ти обяснение защо не е докладвал?

— Да. Прострелян е.

Дори и Стансфийлд да се разтревожи от чутото, той не го показва.

— Колко сериозно?

— Не знам. Каза само, че са го ранили в рамото.

— И това по домашния ти телефон?

В тона му нямаше критика или укор, но Кенеди знаеше, че си го мисли. Затова само кимна неловко. Стансфийлд не остана много въодушевен. Застина неподвижно, седнал на канапето, и след известна пауза попита:

— Телефоните ви проверени ли са?

— Преди две седмици.

— Разговорите записват ли се?

— Не. Никога не съм имала необходимост.

— Колко дълго продължи разговорът ви.

— По-малко от две минути.

Този отговор изглежда отне част от напрежението на Стансфийлд.

— Искам да ми повториш дума по дума всичко, което той ти каза.

Кенеди така и стори. Единственото, което пропусна да спомене, беше, че беше предупредила Рап за пристигането на Виктор и наблюдението над конспиративната квартира.

— Говори ли с Ридли? — Стансфийлд имаше предвид Боб Ридли, командира на разузнавателния екип.

— Вчера. Той е готов да се закълне, че Тарек е бил без бодигардове.

— Значи разузнавателният екип не ги е видял, Рап — също. Трудно ми е да повярвам, че и екипът, и той ще изпуснат нещо толкова очевидно.

— И на мен ми е трудно.

— Значи имаме четирима мъртъвци, за които либийците твърдят, че били бодигардове на Тарек, но нашият най-добър разузнавателен екип и един от най-добрите ни оперативни офицери изобщо не са ги забелязали. — Стансфийлд свали очилата си и ги остави в скута си. — Нещо не се връзва.

— Не, не се връзва. И това с петия човек... този, който е ранил Рап.

— Да?

— В началото не проумявах как е станало, но сега ми се струва очевидно. Рап казва, че няма нищо общо със смъртта на двамата гости на хотела и служителя в задния двор. И изрично наблегна, че се е

придържал към установените процедури. Че се е оттеглил през балкона и че петият е бил шеф на останалите трима.

Стансфийлд разбра какво е имал предвид Рап още когато Кенеди предаде разговора им. Той вече умуваше върху един друг детайл.

— Снощи получих доклад от шефа на парижката ни резидентура. Четиримата мъртви бодигардове са били въоръжени с картечни пистолети МП5 със заглушители.

Тя го погледна озадачено.

— Не разбирам...

— Ти също си имала охрана. Виждала ли си досега някой охранител да е въоръжен с оръжие със заглушител?

Кенеди се замисли за мъжете, които от време на време бяха натоварени с охраната ѝ по време на командировките ѝ в различни кофти места по света.

— Сега като се замисля... не.

— Също така се говори, че парижката полиция не може да открие свидетели, които да са видели тези бодигардове да придружават Тарек.

— В дните преди престрелката ли?

— Да.

— И това не се връзва.

— Не, не се връзва. Ти каза, че според Мич е било капан?

— Да.

Стансфийлд стана и отиде до бюрото си. Погледна през прозореца към красивата природа на Вирджиния. Започна да свързва наум точките и след минута каза:

— Мисля, че той е прав. Бодигардовете не носят оръжие със заглушител. — Обърна се към нея: — Те нарочно се стремят да се открояват, за да възпират с вида си евентуалните нападатели. Освен това бодигардовете не стрелят напосоки... или поне не и добрите професионалисти.

— Това последното не го разбрах добре — обади се Люис.

— Доколкото разбирам, в хотелската стая са били изстреляни над триста патрона. Не ви ли се струва твърде много? — Стансфийлд поклати глава. — Поставете се на тяхно място. На вас ви е заповядано да охранявате един от най-важните министри в правителството. Нали няма просто да влетите в стаята и да откриете ураганна автоматична

стрелба? Тарек и проститутката са били улучени по повече от десет пъти. Вчера хвърлих поглед върху досието на Мич. Той обикновено поразява целта от първия или най-много от втория изстрел.

Люис кимна.

— Така го обучи Хърли. Калибърът на оръжието и дистанцията до мишената обуславят броя на изстрелите. Рап обича да се доближи достатъчно за „убийствен изстрел“. Така го нарича Хърли.

Стансфийлд беше чувал за това и преди. Рап не беше първият, когото Хърли беше обучил.

— Да, приближава се, един или два изстрела в главата, и се оттегля.

— Така инструктира всичките си курсанти — отвърна Люис.

— И тогава някой от вас вярва ли, че Рап е прострелял Тарек над десет пъти и после е надупчил с куршуми и проститутката.

— Само ако напълно се е побъркал — отговори Люис.

Кенеди се намръщи.

— Това не е в негов стил. Той използва деветмилиметрова берета... модел 92Ф. Осемнайсет патрона в пълнителя и един в цевта. Два резервни пълнителя и още един по-малък резервен деветмилиметров пистолет. Няма как да е изстрелял толкова много куршуми.

— Няма — съгласи се Стансфийлд. — Освен това трябва да допуснем, че той е убил и четиримата бодигардове.

— Двамата гости на хотела и служителят са били направени на решето — каза Кенеди. — В единия от случаите има много изстрели в гърдите и в лицето. — Тя поклати глава. — Трябваше да се досетя още в началото.

— И аз. — Стансфийлд се помъчи да се съсредоточи върху проблема, който го притесняваше. Нещо в това море от факти му убягваше — нещо, което беше точно под носа му.

Кенеди го познаваше достатъчно добре и разбираше какви процеси текат в главата му. Затова предпочете да замълчи. Люис също не беше от приказливите; предпочете да наблюдава отстрани.

Стансфийлд разгледа проблема от всички страни. Рап беше казал, че е било капан. Как можеше да се примами човек като Рап в капан? Като му се предложи апетитна тлъста стръв като Тарек. Но откъде са знаели, че Тарек е в списъка и защо толкова охотно са се

решили да го пожертват? Тези два въпроса и различните им разновидности не даваха мира на Стансфийлд.

— Според Рап имаме изтичане на информация.

— Да.

— Колко души са виждали списъка?

— Пълния списък ли? — попита Кенеди. — Доколкото знам, вие, Стан, аз, Рап и Ридли.

— Но сигурно има и още.

— Винаги може да има и още. Вие сте ме учили така.

Той кимна.

— Вярно е. Какво стана с твоя екземпляр от списъка?

— Унищожих го. Пазя информацията тук. — Тя посочи челото си.

Стансфийлд беше постъпил по същия начин.

— А Мич?

— Един уикенд му го показах, разучи го и накрая го унищожихме.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Но той може да си е водил записки след това — намеси се Люис.

— Едва ли, не е в стила му — отвърна Кенеди. — Той има доста добра памет.

— А Ридли?

— За него не знам със сигурност, но той е доста стриктен, когато се отнася за такива неща.

— Къде е той сега?

— В Амстердам.

— Искам подробен разпит. Направо заминете за Амстердам, така ще е по-лесно.

Кенеди кимна и попита:

— А Стан?

— Аз ще се заема с него.

— Кога?

— Утре сутринта летя за Париж.

— Наистина ли? — попита Айрини с неприкрита изненада.

— Кук ме помоли да отида с него, да му помогна да изглади нещата. — Стансфийлд нарочно запази за себе си подозренията си относно Кук.

— Искам да тръгнем колкото се може по-скоро — каза Кенеди на шефа си. — Ако може дори днес следобед.

— Защо?

— Защото съм единствената, на която той има доверие. И е най-добре аз да го доведа.

— На Стан не се ли доверява?

Тя погледна Люис за помощ.

Както обикновено, психологът беше подпрял с длани брадичката си.

— Кажи на Томас какво каза Мич за Стан — реагира той.

— Той мисли, че ако Стан се докопа първи до него, ще го държи месец в единична камера и ще го бие.

Стансфийлд се замисли. Рап не беше далеч от истината. Може би не беше толкова лоша идея да прати Кенеди. А на Хърли щеше да нареди да разследва с какво Тарек е изгубил благоволенията на либийците.

— Тревожа се, че сме изправени пред по-сериозен проблем — каза Люис на Стансфийлд.

— Какъв е той?

— В момента пиша доклада си. Искам да съм сигурен, че съм направил правилните изводи, преди да дам окончателните си препоръки. Но през това време настоявам да държиш Стан и Виктор по-далеч от Рап. Нека Айрини да го доведе, а аз ще се занимавам с разпита. — Стансфийлд помисли върху думите на психолога и кимна. — Трябва да заповядаш по категоричен начин на Стан да стои настрана от Мич и да наблегнеш, че заповедта ти трябва да се спазва стриктно.

— Това има ли нещо общо с подозрението на Рап за изтичане на информация? — попита Стансфийлд.

— Вероятно, но по-голяма грижа сега ми е да избегнем конфронтацията, а вярвам, ще се съгласите с мен, че и Стан, и Виктор страшно много обичат да влизат в конфронтация.

Стансфийлд се върна и седна отново на канапето.

— Притесняваш се за Мич ли?

След като Кенеди се обади на Люис, той положи големи усилия да изрази мислите си така, че да не предизвика тревога у Стансфийлд и това да не го подтикне към прибързани действия.

— Рап е уникален индивид — отвърна Люис. — И е изключително ефикасен. Като се замислим какво направи за една година, според мен ще е най-малкото глупаво да подлагаме на съмнение неговата лоялност. Но... си мисля, че са се натрупали определено недоволство и враждебни чувства.

— Към Стан ли?

— Да... и към други. Той се превърна в нашето момче-чудо. Дадохме му голяма свобода на действие и до този момент показваше невероятни резултати. Стан не може да оцени обективно показателите на Рап, а Виктор, изглежда, го мрази дори само от любов към спорта. Както много добре знаеш, Стан не се контролира лесно и има проблеми с подчинението. И никак не му харесва това, че на Айрини и Рап беше позволено да действат извън неговата власт. Той веднага стовари върху Мич цялата вина за случилото се в Париж, без да може да подкрепи думите си с конкретни факти и доказателства. Сега се оказва, че Мич няма абсолютно никаква вина. В действителност дори е доста учудващо, че е успял да премахне обекта и да се измъкне.

Стансфийлд кимна.

— Предвид тази нова информация разбирам съображенията ти.

— Сутринта Рап е казал нещо на Айрини, което според мен е много показателно. Ще го перифразирам, но смисълът на думите му е „радвам се, че вашите бюрократи са го разбрали толкова бързо. И в момента си представям как чичо ти подлага на критика всеки мой ход, въпреки че и понятие си няма какво точно е станало“. Това са думи, изпълнени с недоволство и дори вражда.

— Към Стан?

— Да, към него, и вероятно към други. Сигурно си спомняш как е било и при теб на определени етапи от кариерата ти. Всички сме минали през това... били сме на хиляди километри далеч от дома, чувствали сме се изолирани и изоставени от шефовете, които дават заповеди, без да имат най-малка представа каква е действителната ситуация.

Стансфийлд можеше да изброи твърде много такива случаи от собствения си опит.

— Добре, значи изпращам Айрини да го върне обратно, ще държа Стан далеч от него и когато се съберем, ще седнем и ще обмислим всичко.

— В общи линии, да. Но съм длъжен да те предупредя. Имам доста добро понятие за психиката на Рап. Той е много по-прост и праволинеен, отколкото изглежда. В момента си мисли, че някой от групата ни го е предал, заради което едва не загина. Моето предположение е, че той няма да се спре пред нищо, докато не открие този човек, а когато го открие, ще го убие.

След няколко секунди размисъл Стансфийлд го попита:

— Дори и да му заповядам да не се меси?

— Той изпитва огромно уважение към теб. Ако успееш да го убедиш, че сам ще се разправиш с този предател, той може и да отстъпи, но ще иска от теб доказателство, че проблемът е ликвидиран.

Стансфийлд кимна, обърна се към Кенеди и ѝ каза:

— Доведи ми го тук. Ще се обадя на Стан и ще му дам нарежданията си. После ще седнем всички заедно и веднъж завинаги ще сложа край на тази вражда. Отсега нататък ще искам от вас да се подчинявате безпрекословно на заповедите ми и който не го стори, ще бъде изключен от този екип.

Люис и Кенеди бързо се спогледаха и кимнаха.

— Сериозно ви казвам — добави Стансфийлд, очевидно уморен от кавгите. — И повярвайте ми, аз самият съзнавам, че Стан има определени слабости. Двамата имат дълга и продължителна вражда, като се започне още от Берлин и се мине през Будапеща, Москва, стигне се до Близкия изток, че и оттатък. — Той поклати глава. — Тези глупости трябва да престанат, и то веднага.

— Слушам, сър. — Кенеди стана и му благодари за срещата. — Ще имате ли нещо против, ако разпитаме Ридли в Париж?

— Добре. Само гледайте да е в безопасно и защитено срещу подслушване място.

— Непременно. Благодаря ви. Ще ви информираме веднага щом пристигнем.

Стансфийлд ги съпроводи с поглед, докато двамата излязоха от кабинета му. Според него те не разбираха напълно в колко опасно положение бяха всички. Ако наистина имаше изтичане на информация, то трябваше да бъде спряно незабавно, преди всички те да се изправят

пред Сенатската комисия и в крайна сметка да се озоват в затвора. С Рап обаче определено не бяха сбъркали. Стансфийлд добре разбираше какви рискове крие да накараш един високомотивиран и талантлив човек да убива в името на страната си. Студените, безчувствени убийци бяха най-предсказуеми. Рап обаче беше всичко друго, но не и равнодушен към професията си. Защото не друго, а омразата му към терористите го движеше и караше да убива с такава ефикасност. Каква щеше да е реакцията му, ако го изтегляха от активна дейност? Със сигурност непредвидима, предположи Стансфийлд. Как щеше да реагира той, ако разбере, че някой в Лангли продава държавни тайни на противника? По определение този някой беше предател и Стансфийлд не се съмняваше ни най-малко какво би сторил Рап с такъв човек.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Париж, Франция

С номерата не възникнаха проблеми. Имаше един голям подземен паркинг на няколко пресечки от Айфеловата кула. Рап се спусна до третото подземно ниво и намери седан, който беше паркиран в един тъмен ъгъл. Той бързо свали предния и задния номер и оттам отиде на четвъртото подземно ниво. Номерата на личните автомобили се състояха от четири цифри, последвани от две букви и после още две цифри. Отне му няколко минути да намери кола, първите две цифри на чиито номера съвпадаха. Повечето хора не помнеха наизуст номерата си, но за всеки случай беше по-добре поне първите една-две цифри да съвпадат. Когато нещо им се стори познато, хората са склонни да не проверяват докрай числата. Рап свали номерата и бързо монтира тези, които беше взел от първата кола. Стандартна процедура.

Собственикът на първата кола скоро щеше да забележи, че номерата му ги няма, защото там, където обикновено той е свикнал да вижда табелите с номерата, ще има празно място. Тогава щеше да се обади в полицията, че номерата са откраднати. Париж беше голям град с доста висока престъпност. Откраднатите регистрационни номера нямаше да са приоритет на полицаите, но въпреки това Рап искаше да ги заблуди, в случай че късметът му изневери и се обърнеше срещу него. Щяха да минат месеци, преди мъжът или жената, собственик на втората кола, да бъде открит и обвинен за каране с откраднати номера. Едва тогава той или тя щеше да разбере, че собствените му номера са откраднати и съответно щеше да заяви за кражбата в полицията. До тогава от Рап и Грета нямаше да е останала и следа. Сребристото ауди А4 на Грета не беше проблем. Проблемът беше в швейцарските му номера, които привличаха прекалено много внимание. А пък и ако се налагаше да бягат, хубаво щеше да е някой случаен минувач да не съобщи номерата им на полицията. Също така определено не искаха Хърли да види номерата.

Когато Рап се върна в хотела, рамото му не го болеше много и самият той беше доволен, че са готови за вечерта. Грета го чакаше в стаята и изглеждаше леко притеснена, въпреки че се стараяше да не го показва. Тя го попита защо се е забавил толкова и той ѝ каза за номерата и за още няколко други относително незначителни дела, които беше свършил. Преди тя да се ядоса, Рап смени темата и я попита как е прекарала следобеда. Докато слушаше разказа ѝ, той изпразни на леглото съдържанието на една от торбите — комплект за шиене, джинси, ново яке и някои други неща. Постави джинсите на леглото и извади глока си със заглушител. При вида на оръжието Грета млъкна. Рап постави оръжието върху горната част на левия крачол на джинсите, взе един маркер и очерта мястото.

— Изпробва ли как ти стои перуката?

Тя остави въпроса му беше отговор.

— Какво правиш? — попита го.

— Раменният ми кобур е направен за левичари, а в момента лявата ми ръка не е от голяма полза. Трябва да си направя кобур за пистолета. Не е много добре да го държа на кръста.

— Защо?... Защото можеш да се простреляш ли?

— Не, не е много удобно и не е много лесно да го извадя, ако ми потрябва.

Тя кимна и продължи да го наблюдава, докато той извади ножица и отрязва едно парче. После постави на леглото новото черно дънково яке и го разтвори, за да се открие вътрешността на предната лява част. Премери с пистолета необходимия ъгъл, закрепил отрязаното парче с карфици и извади игла с конец.

— Ти си можел да шиеш.

Рап се ухили.

— Един от много ми таланти. Гладна ли си?

Тя поклати глава.

— Само съм уморена.

Той се зае с шиенето.

— Защо не изпробваш перуката пред мен? Добре е довечера да няма изненади.

Грета понечи да го попита защо му е пистолетът, щом няма да има риск, но си каза, че въпросът е глупав. Целият му живот беше съпроводен с риск и откакто го познаваше, тя непрекъснато се

опитваше да не обръща внимание на този факт. Взе торбата от магазина, отиде в банята и затвори вратата. Нави косата си и после внимателно постави перуката. Леко дръпна първо от едната страна, после от другата, за да я нагласи. Перуката ѝ стоеше добре, но не ѝ харесваше това, че от огледалото я гледаше напълно непозната външност.

Рап чу как вратата се отвори и вдигна поглед от иглата и конеца. Черните коси стигаха под раменете ѝ. Над свършения овал на лицето ѝ се спускаше бретон, чиято дължина беше до два сантиметра над веждите. Рап зяпна от почуда.

— Как ти се струва? — попита го Грета.

— Струва ми се, че сега ще се възбудя.

— Много смешно.

— Сериозно ти говоря. — Той остави якето на леглото и стана. Приблужи се до Грета. Тя го погледна за секунда и почувствала се уязвима, обгърна тялото си с ръце и впери очи в бялата стена срещу нея. Езикът на тялото ѝ беше пределно ясен, но Рап не беше от тези, дето лесно се спират. Той докосна брадичката ѝ и обърна лицето ѝ. — Извинявай, че те замесих във всичко това. Може би ще е по-добре да се върнеш в Цюрих. Аз ще гледам сам да се оправя и когато ситуацията се успокои, ще дойда да те видя.

— А ако ситуацията не се успокои?

„Тогава сигурно ще лежа някъде мъртъв“ — помисли си, но не го изрече на глас.

— Ще се успокои, непременно ще се успокои. Скъпа, аз съм добър в занаята. Повярвай ми, щом ти казвам, че тези типове трябва много да се страхуват от мен, значи е така.

Тя поклати глава и очите ѝ се насълзиха.

— Онази нощ за малко не те убиха. Ако този куршум те беше улучил само на няколко сантиметра вдясно, кръвта ти щеше да изтече и ти щеше да си мъртъв. Размина ти се на косъм. Не мога да разбера защо не зарежеш всичко и не заминеш с мен още сега. Защо не зарежеш цялата тази лудост.

— В тази професия не можеш просто така да зарежеш всичко. Ще трябва да ми се довериш, Грета. Ако ли не, по-добре се връщай в Цюрих.

— Това ли искаш от мен? — Първата сълза се търкулна по бузата ѝ.

Рап не обичаше да я гледа такава. Той избърса с палец сълзата ѝ и отвърна:

— Искам да си в безопасност, а с мен определено това е невъзможно. Но част от мен...

— Какво?

— Част от мен не може да понесе мисълта, че повече никога няма да те видя.

Последваха още сълзи.

— Не е задължително да става така. Трябва само да...

— Да си тръгна. — Рап поклати глава. — Няма да стане, скъпа. Трябва да довърша нещата докрай и тогава ще можем да говорим за напускане.

Грета обхвана лицето му с длани.

— Обичам те.

Той се усмихна.

— И аз те обичам.

После се наведе и я целуна. Дясната му ръка пусна брадичката ѝ, плъзна се към тила ѝ и я придърпа към себе си. Целувките им станаха по-страстни и по-пламенни. Рап задиша учестено, после плъзна ръката си надолу към малкото ѝ свършено дупе. Грета изстена. Досещаше се за желанието му и тя самата го искаше. Толкова много ѝ липсваше и не искаше нищо друго. Само да лежи в обятията му и заедно да прекарат остатъка от уикенда в леглото. Но въпреки това леко го отблъсна и го попита:

— Как е рамото ти?

Рап я придърпа още по-силно към себе си и отвърна:

— Ще трябва да внимаваме.

Грета започна да разкопчава ризата му.

Той разкопча джинсите ѝ и това още повече разпали страстите им. Започнаха буквално да разкъсват дрехите си, спирайки се само от време на време, за да помогнат на другия. Ризи, панталони, пуловери, чорапи, обувки летяха в различни посоки, докато накрая Рап не остана по слипове, а Грета по полупрозрачен черен сутиен и бикини. С изключение на раната на рамото на Рап, двамата бяха самото

съвършенство. Той беше с мускулесто и изваяно тяло. Тя беше стройна, гъвкава и приятно закръглена, а кожата ѝ беше нежна и мека.

Грета го побутна на леглото и той седна, хванал с ръце бедрата ѝ.
— Ще махна перуката — каза тя.

Рап не се отричаше от думите си, че го възбужда с перука, но тя беше толкова красива, че и плешива да беше, пак трудно щеше да ѝ устои.

— Няма нужда от перуката.

Грета се усмихна, накара го да легне по гръб и се настани върху него. После свали перуката и разпусна русата си коса.

— Ти се отпусни, аз ще се погрижа за останалото.

Рап се усмихна, затвори очи и за първи път от дни насам престана да мисли за възмездие и убийства.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Париж, Франция

Бодигардът направи всичко възможно, но кавалерството взе връх. Както и фактът, че тази жена изрече името на шефа му с такова чувство за интимна близост, че буквално го обезоръжи. Франсин Невил заобиколи стегнатия телохранител от ДЖСЕ и се доближи до Фурние за целувка по бузата. Тя знаеше, че това ще го постави в неловка ситуация. Част от много внимателно изграждания имидж на Фурние беше, че той е едновременно и женкар, и джентълмен. Невил съзнаваше, че все още може да се похвали с достатъчно ухажори и пред тази група от добре поддържани особи шпионинът нямаше друг избор, освен да я поздрави с целувка.

Фурние се слиса, но успя да прикрие реакцията си, като целуна Невил първо по дясната, после по лявата буза.

— Франсин! — престорено възкликна той. — Много се радвам да те видя.

— И аз теб, Пол. — Тя придърпа стола и попита достатъчно високо, че да ги чуе поне една трета от посетителите в ресторанта:

— Мога ли да се присъединя към вашата компания?

Тихо, почти шепнешком, Фурние отвърна:

— Много бих искал да се присъединиш към нас, но в момента водим доста конфиденциален разговор.

Невил пренебрежително махна с ръка.

— Не се притеснявай, няма да ти отнема много време. — Седна на стола, после подкани Симон с жест да седне на другия свободен стол до нея. — Пол, това е Мартин Симон, един от най-добрите ми хора. — Преди той да отговори, тя обърна нежните си кафяви очи към чужденеца, който седеше вдясно от нея. — Здравейте. — Протегна деликатно ръка към непознатия с дланта надолу. — Аз съм Франсин.

Вега се усмихна топло и целуна ръката ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем, Франсин. Аз съм Макс. — Нарочно пренебрегна придружаващия жената плах и стеснителен мъж.

— Надявам се, че не прекъсвам нещо важно — каза Невил.

— Скъпа моя, ДЖСЕ се занимава само с важни неща — отвърна Фурние, без да прикрива раздразнението си. — Но очевидно сигурността на Републиката не е толкова важна за теб.

— За съжаление с теб имаме разногласия по въпроса за безопасността на Републиката. — За да не му даде възможност да реагира, Невил се обърна към Макс: — Долавям лек акцент в говора ви. Испанец ли сте?

Той кимна.

— СЕСИД? — попита тя, визирайки главната испанска разузнавателна служба.

Вега се разсмя.

— Не, аз съм само обикновен бизнесмен.

Невил отново насочи вниманието си към Фурние, не вярваше на нито една дума от казаното от испанеца. Престана да се усмихва.

— Казах си, че ще искаш да те запозная набързо с разследването.

Фурние погледна неловко към госта си и после отново към старата си съперничка.

— Сега не е най-подходящият момент. Може би по-късно. Защо не се обадиш в офиса ми и не си уговориш час за среща?

— Цял ден се опитвам да се свържа с теб. От офиса ти не ми помогнаха много.

Той се запита как ли го е открила.

— Няма повод за притеснение. Ще ти отнема само няколко минути и ще си тръгна. — Тя изпитваше огромно удоволствие, гледайки киселата физиономия на Фурние. — Вчера ти ми предложи помощ за разследването. Моите началници много се зарадваха и ме помолиха да те попитам дали не би могъл да ни помогнеш с един проблем.

— Ако е в рамките на правомощията ми, с удоволствие ще помогна.

— Добре. Казаха ми, че поддържаш много топли отношения с либийците. — Невил се усмихна мрачно. — Понеже сме полицейска служба, ние нямаме такива контакти и затова не би ли могъл ти да ги помолиш да ни кажат защо тези така наречени бодигардове, преди това изобщо не са били виждани да придружават петролния министър на Либия?

Фурние примигна, преди да се окопити.

— Не съм сигурен, че разбрах въпроса ти.

— Четиримата мъртъвци, които ти определи като бодигардове на Тарек... Не открихме нито един свидетел, който да ги е видял заедно с министъра. Тарек се е регистрирал в хотела със секретаря си, който пък каза на един от хората ми, че са пътували без охрана.

— Хм, струва ми се малко странно.

— Кое ти се струва странно? Че си ми казал, че са бодигардове или че секретарят на Тарек е казал, че са пътували без охрана?

— Франсин, скъпа моя, аз само предположих, че са били бодигардове на Тарек. Не разполагам с никаква информация, която да потвърди обратното.

Тя кимна.

— Е, секретарят сега се намира в либийското посолство. Те отказват да го разпитаме.

— Ще видя дали ще мога да ги убедя да ви позволят — предложи Фурние със съчувствие и желание да помогне, макар че нямаше намерение да предоставя никаква помощ.

— Има още нещо интересно. Не открихме данни за петима от гостите на хотела.

— Не съм изненадан. Мястото беше пълно с ченгета и журналисти. Вероятно са избягали и са се преместили в други хотели.

— Не. — Тя поклати глава. — Багажът им е още по стаите и няма да повярваш какво открихме — с престорено вълнение добави. — Описанието на тези гости съвпада с външността на четиримата мъртви бодигардове.

— Сериозно?

— Да. На всичкото отгоре открихме, че една от стаите на етаж на Тарек е фрашкана с техника за наблюдение.

— Мислех, че това е стаята на бодигардовете на Тарек.

— И ние така мислехме, но според секретаря на Тарек министърът не е имал охрана.

Фурние се престори, че размишлява, после, сякаш го беше осенила блестяща идея, каза:

— Този човек сигурно е напълнил гащите от страх, когато са го разпитвали твоите служители. Сигурно е пропуснал да ви съобщи доста важни подробности.

— А персонала на хотела и отседналите гости? Тарек е излизал от хотела поне седем пъти и никой от тях не си спомня да го е видял с охрана.

— Е... — Фурние се мъчеше да измисли някакво друго логично обяснение. — Може би Тарек не е искал да го виждат с тях. Може да е предпочел да не се набива на очи.

— Стаята с наблюдателното оборудване... била е блокирана в базата данни на хотела. Според компютъра там е трябвало да се извърши капитален ремонт, макар че такъв е бил правен само преди година.

Той се намръщи.

— Няма логика.

— Прав си, няма. — Невил много добре виждаше преструвките му и беше подготвена за тях. — И знаеш ли в кое още няма логика?

Фурние имаше лошото предчувствие, че отговорът на този въпрос никак нямаше да му хареса.

— Не.

— Според моите служители, докато ти беше с мен в стаята на Тарек, един от хората ти е направил кратка разходка до покрива.

— С мен имаше няколко души и не мога да знам всеки от тях какво точно е правил и къде е бил през това време. Наредих им да се разпръснат и да се опитат да намерят някоя солидна улика.

— Убедена съм, че така си им казал. — Тонът ѝ се промени от наивно искрен в мнителен. — От покрива е взето въже. — Тя нямаше да му каже как е разбрала. — Да имаш идея как е станало това?

— Нали не намекваш, че някой от хората ми е укрив доказателства? — Фурние реагира, сякаш беше оскърбен от подобно обвинение.

Невил не го изпускаше от очи.

— Пол, познавам те по-добре от повечето хора. Знаем, че си много хитър и голям артист, който е замесен във всякакви кофти неща, които, не дай боже, ако се разчуют, може да съсият страната ни. Затова, моля те, не ми се прави на обиден. Отричай колкото искаш, но и двамата знаем, че си способен на къде-къде по-големи манипулации от намесата в моето разследване.

Вега се покашля и взе телефона си от масата.

— Аз трябва да свърша друга работа. Моля да ме извините.

Фурние го спря с длан, без да сваля погледа си от Невил.

— С Франсин имаме дълга история. Аз бях влюбен в нея, но тя разби сърцето ми. Човек не трябва да смесва работата с удоволствието. Боя се, че нашите стари взаимоотношения само усложняват ситуацията.

Тя отметна назад глава, сякаш за да се изсмее.

— Всъщност, Макс, аз го хванах, че ме мами с друга, и му казах, че не искам повече да го виждам. Пол е изпечен лъжец, затова си отваряй очите, когато си имаш работа с него.

— Хайде стига, Франсин — с умоляващ тон се намеси Фурние.

— Спокойно, Пол. Аз те преболедувах много отдавна, но си извлякох ценна поука. Например че си невероятен егоист и измамник. — Тя се обърна към Симон: — Как биха нарекли профайлърите ни такъв характер?

— Нарцистичен.

— Да... благодаря ти. Това е точната дума.

Фурние вдигна ръце, сякаш се предава.

— Трябваше да бъда по-добър с теб. Най-много за това съжалявам. А сега ни извини, с Макс имаме да си кажем някои важни неща.

Невил се обърна към Симон:

— Май вече не сме желани.

— Така изглежда.

Тя стана и като гледаше Фурние в очите, добави:

— Ти, разбира се, ще кажеш на хората си да са на разположение, за да ги разпитам?

— Ще помогна с всичко, с каквото мога — отвърна той и дяволито се ухили.

Невил се отдалечи на крачка от масата и пак се обърна.

— А, забравих да ти кажа, че в момента издирваме петия липсващ. Той отговаря малко или много на описанието на останалите четирима убити... така наречените бодигардове. Случайно да знаеш къде бихме могли да го намерим?

Той бутна чашата си напред и стана. Заобиколи масата и постави ръка на рамото ѝ. Приблужи лицето си само на сантиметри от нейното и каза:

— Скъпа, не знам какво си намислила, но ти предлагам да се върнеш при съпруга си и децата си, докато не е станало твърде късно. Играеш опасна игра и ако наистина си толкова умна, за колкото се мислиш, би трябвало да знаеш, че с мен не се шегуват.

Невил се отдръпна рязко.

— Не ме докосвай! — извика тя достатъчно силно, че целият ресторант да чуе. — В тази бъркотия навсякъде мирише на теб и не си мисли, че само защото работиш в разузнаването, си над закона!

Бодигардът на Фурние се намеси и я хвана за лакътя.

Тя реагира, като извади полицейската си значка и я завря под носа му.

— Долу ръцете от мен. — После се извъртя към Фурние и добави: — Вече говорих с кабинета на главния инспектор. Тази сутрин имам среща. Ще направя пълен доклад за разследването и за моите подозрения, че твоят отдел по някакъв начин е замесен. Също така ще ги уведомя, че си ме заплашил.

— Не съм те заплашвал, Франсин. — Той въздъхна, сякаш идеята наистина беше абсурдна.

Тя се поуспокои.

— По петите ти съм, Пол. Ти се появи на местопрестъплението почти по същото време, по което и аз. Един от твоите хора е видян да се качва на покрива и в момента липсва важна улика. Ти ми подхвърли, че четиримата мъртъвци са били бодигардове на Тарек, но аз не можах да намеря и един човек, който да е видял бодигардове да пазят министъра. Намирисва ми на поредната от твоите малки мръсни операции.

— Франсин, внимавай какви обвинения ми отправяш.

— За нормален човек може и да са прекалени, но всеки, който е запознат с работата ти, ще се съгласи, че е точно в твоя стил да извърташ такива номера. Всъщност — тя се сети нещо — готова съм да заложа заплатата си за цяла година, че Тарек е бил твоя платена марионетка.

Този път Симон се намеси:

— Да си вървим, шефке.

Симон, който наблюдаваше словесната престрелка от страни, си даде сметка, че Невил е засегнала болно място и е доста близо до

истината. Щеше да е кошмарно трудно да се сдобият със съдебна заповед ДЖСЕ да отвори досието си за Тарек.

— Не ме е страх от теб, Пол. Знам, че обичаш да стоиш в сянка и не си свикнал да те излагат на показ като в момента. Помни ми думите, горчиво ще съжаляваш за решението си да участваш в това. — Невил се обърна и демонстративно си тръгна, следвана плътно от Симон.

— Е, не точно такъв разговор очаквах — каза той, когато излязоха във фойето.

— И аз не го очаквах — сепна се Невил.

— Шефке, знаеш ли с какво се е занимавал Тарек, преди да го направят министър?

Тя се спря и го погледна в очите.

— С какво?

— Казват, че работел за Мукхабарат... Либийското разузнаване.

— По дяволите — измърмори Невил и поклати глава. — Нещата стават все по-скапани.

— Трябва да внимаваме.

Тя погледна към ресторанта.

— Той иска именно това. Исква да се боим и от сенките си. Да се движим бавно... затова му направих тази сцена. Той няма да понесе, че мръсните му тайни са били огласени на всеослушание. Ако искаме да стигнем до този, който стои в дъното на цялата бъркотия, предпазливостта е последното, което ни е необходимо. Трябва да го изложим, и то час по-скоро.

Симон направи гримаса.

— Франсин, това е много опасно. Не разполагаме с нищо, което да го уличава.

— Мислиш, че случайно цъфна на местопрестъплението още преди телата да са изстинали? А неговият човек ненадейно се качва на покрива, докато вниманието на всички е насочено към стаята? Не го вярвам.

— Знам, че е съмнително, но не е достатъчно, за да го уличим.

— Значи ще трябва да открием нещо. До довечера мястото на престъплението ще е запечатано. Ще ни дадат достатъчно хора... и искам да разбереш кой е този... Макс.

— Франсин, той най-вероятно е агент на ДЖСЕ. Казвам ти, тази работа е много опасна.

— Да, а ние работим в Националната полиция. ДЖСЕ може да си играе каквито си иска играчки в чужбина, но не и тук, в Париж. Тук ние сме законът. — Тя виждаше, че развоят на събитията никак не се нравеше на винаги разумния Симон. Като повечето му колеги и той се боеше от мрачната репутация на френското външно разузнаване. Невил си даваше сметка, че те можеха да разплетат случая само ако загърбят страха и продължат неумолимо напред. Всяка пауза щеше да даде на Фурние време, за да окаже натиск върху висшестоящите да ѝ отнемат случая. — Само ми повярвай... трябва да действваме бързо. Не се тревожи за Фурние. Той сам се натопи, като дойде на местопрестъплението и прати човек на покрива. Нуждая се от отговори и искам да започнеш с този Макс, а после да разбереш и името на този, който се е качвал на покрива. Искам сама да го разпитам.

Симон знаеше, че не може да я разубеди и само кимна. Точно затова тя беше толкова добра в професията. Когато приемеше лично някой случай, нищо не беше в състояние да я възпре. Може би щеше да успее да ѝ влее малко разум след ден-два. Ако изобщо имаха толкова време. Фурние и подобните му нямаха навика да играят честно.

Щом двамата излязоха на късното следобедно слънце, го обзе зловещо предчувствие. Дали Фурние и безименните му помагачи щяха да дръзнат да посегнат на шефката му? При тази мисъл потрепери. Не можеше да го позволи. Щом отвори задната врата на седана, за да се качи Невил, той огледа улицата в двата ѝ края. Наоколо имаше всякакви хора — шофьори, асистенти и бодигардове на богати гости на хотела. Без съмнение най-малко един от тях пазеше Фурние. Симон запамети добре всяко едно от лицата. Той беше полицай от шестнайсет години. Започна като патрулен полицай из тесните улици на квартал „Маре“. Още тогава разбра, че има дарба да помни лица. Дано още да притежаваше тази способност.

Той се настани на задната седалка до шефката си и каза:

— Мисля, че е разумно да осигурим на теб и на семейството ти охрана, докато този случай не приключи. — Знаеше, че тя няма да се съгласи, но въпреки това го каза, защото така беше правилно.

Отговорът дойде след минутно закъснение и той беше точно такъв, какъвто го очакваше Симон:

— Не ме е страх от Пол Фурние.

„А би трябвало“ — помисли си Симон, но не посмя да го изрече.

— Не съм казвал, че те е страх. Този случай е много важен и ще привлече вниманието на много хора. Мисля, че подобна предпазна мярка няма да навреди.

— Добър опит. Не се боя от някакъв си шпионин от ДЖСЕ. — Невил поклати глава. — Не ме е страх от него. Той е страхливец, не смее да заплашва и да прибягва до мръсните си трикове посред бял ден. Още по-малко пък ще посегне на високопоставен детектив от Криминалната полиция.

Той я познаваше достатъчно добре. Поне на първия етап нямаше никакъв смисъл да се опитва да я убеждава. Кимна в знак на съгласие, но се зае да обмисля различните защитни мерки, които щеше да предприеме. Ако тя останеше в неведение за плановете му, нямаше да има недоволни. Но ако разбере, тръпки го побиха, като си помисли каква щеше да е реакцията ѝ.

Симон погледна през стъклото и реши, че просто ще трябва да прояви повече предпазливост. Щеше да е адски глупаво да не обърне внимание на закана.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Те се любиха и заспаха в обятията си. Когато Рап се събуди час и четирийсет минути по-късно, погледна към тавана. Нямаше трепкане или замъглено зрение, нито объркване на времето и мястото. Чувстваше се жив, енергичен и отпочинал. Благодарение на Грета. Навярно се дължеше на лечебната сила на голото ѝ тяло. Те винаги спяха с преплетени тела. Нейната топлина и енергия му даваха чувство за уют и в същото време му действаха ободряващо.

Без съмнение тя го правеше щастлив и сега беше по-щастлив от всякога. Затова, докато лежеше, си помисли дали да не зарече всичко и да замине заедно с нея за Цюрих. Щеше да подплаши сериозно Кенеди и останалите. Можеше да го направи. С телефонния разговор нямаше да има проблем. Щеше да остави съобщение на оператора. Да ѝ каже, че е приключил с кариерата си. Че е рискувал живота си за каузата, а те му се отблагодаряват с предателство. И също така щеше да я заплаши, като много подробно опише какво ще стори с всеки, който тръгне да го търси. И че ако някой тръгне да го търси, той ще се върне в Щатите и ще остави след себе си кървава диря. Може би също трябваше да добави и няколко реда за един пакет с компромати, който щеше да бъде изпратен на ФБР, Министерството на правосъдието или на някоя по-известна медия.

При последната мисъл се намръщи. Не можеше да го направи. Така щеше да се приравни към егоманиакалните опортюнистични политици, които постоянно сипеха стрелите си срещу ЦРУ. Кенеди и Стансфийлд бяха добри хора или поне се стараеха да постъпват правилно. Хърли по-скоро беше изключение. Независимо дали Стансфийлд щеше да му заповяда или не, Хърли щеше да го преследва до дупка. Това му беше странното. Ако Рап прескочеше някоя процедура или направеше нещо по свой собствен начин, Хърли побесняваше от гняв. Но в същото време изобщо не го притесняваше фактът, че нямаше правило, което той самият да не е нарушавал. Стансфийлд веднъж беше казал на Рап, че проблемът между двамата е,

че прекалено много си приличат. Младият мъж силно се надяваше да не е така. Хърли беше придирчив, садистичен и крайно нечестен. Рап го каза на Стансфийлд. Заместник-директорът добави към списъка на Рап още няколко отрицателни черти и добави:

— Но в крайна сметка е много добър в занаята. Действа директно, вижда най-краткия път към постигане на целта и го следва... точно като теб.

Рап беше отговорил:

— Но е голям досадник.

Шефът се усмихна и отвърна:

— Да, досаден е, но и ти ако в продължение на трийсет години продължиш да работиш това, може би и ти ще станеш такъв.

Рап изобщо не искаше да става такъв. Уважаваше Хърли за неговата твърдост и упоритост, но не можеше да си представи да води живот като този вечно кисел и намръщен тип. Запита се дали би могъл да го убие. Много пъти тази мисъл му беше минавала през главата, но не така подробно, както го правеше за останалите си мишени, фантазията му стигаше дотам как блъска главата му в стената, докато изтече мозъкът му. Сега си даде сметка, че ситуацията в момента вървеше точно натам, към ликвидирането на Хърли. Ако предпочетеше да избяга, той нямаше да има друг избор, освен да убие Хърли или всеки друг, изпратен по петите му.

Главата на Грета лежеше върху гърдите му и той я беше обгърнал с дясната си ръка. Бяха се запознали преди около година в Цюрих. Беше любов, или най-малкото привличане, от пръв поглед. Семейството на Грета притежаваше банки, разположени в повечето от крупните финансови центрове. Дядо ѝ и Томас Стансфийлд бяха действали като съюзници в борбата срещу комунизма и семейството продължаваше да помага при някои по-деликатни моменти в тайните операции. До този момент те пазеха връзката си в тайна. Грета знаеше с какво се занимава Рап само до известна степен, но раната в рамото му ѝ напомни, че се беше влюбила в човек, който имаше много опасна професия.

Рап прокара ръка надолу към тънката ѝ талия и после по бедрото ѝ. Целуна я по главата и си пое дъх. Искаше да запомни тази идилия. Пълен покой, радост в сърцето му и жената, която страстно обичаше, легнала до него. Така живееха нормалните хора, но не и той. Беше

изкарал цялостно обучение. Хърли беше разговарял лично с всеки от тях за жените. Неговата политика беше жестока, но кристално ясна: „Можете да преспите с колкото си искате жени, но не можете да се влюбвате и още по-малко да се жените. Ако се влюбите или се ожените, ще ви изгоня от стадото или ще ви убия“. И това беше само една от причините, поради която младият мъж смяташе Хърли за задник.

Изкушаващо беше да прекара остатъка от живота си гол в леглото с Грета, но съзнаваше, че това не е нищо повече от романтична фантазия. Ако искаше да се доближи поне малко до тази фантазия, първо трябваше да свърши доста работа. Някога може би щеше да избере спокойното и мирно съществуване. Жестоката истина обаче беше, че Рап беше обучен да убива. И го правеше добре, доставяше му професионално удоволствие, поради което не беше готов да изостави занаята си. Може би в крайна сметка и той щеше да се превърне в Хърли втори номер, ако съдбата му беше отредила да живее толкова дълго. Тази мисъл го депресираща.

Той внимателно издърпа ръката си от Грета и се закле никога да не позволи това да се случи. Отиде в банята и се огледа в огледалото. Черните кръгове под очите му почти бяха изчезнали. Удивително беше на какви чудеса е способен организъмът му само с помощта на малко храна и повечко сън. Превръзката на рамото му беше суха и по нея нямаше кръв, но кожата около раната беше подута и синкава. Рап сгъна и разгъна пръстите на лявата си китка, след което завъртя ръката си в кръг. При сгъването и разгъването не го заболя, но при въртенето на ръката усети силна болка. Опитва още няколко движения, които завършиха с променлив успех. После отиде под душа. За да не намокри превръзката, той се изми само от кръста надолу, избърса се с хавлията. Поколеба се дали да не се избърсне. Имаше двудневна брада. Брадата си имаше своите плюсове и минуси, но в крайна сметка минусите натежаха и той се обръсна. Брадясалото лице даваше твърде минимална маскировка, а от другата страна на везната бяха полицаите, които се отнасяха по един начин с чистите, спретнати и обръснати заподозрени и по съвсем различен с онези, които имаха неугледен външен вид.

Грета още спеше, когато той се облече. Уви, тя обаче се събуди от звука на велкрото на бронираната жилетка, която Рап си сложи. Грета

подпря главата си с две възглавници и се загърна с чаршафа.

— За какво ти е това?

— За всеки случай — замислено отвърна Рап.

Тя не се задоволи с този отговор.

— Мич?

— Грета?

— Сериозно те питам.

— И аз сериозно ти отговарям. Точно затова я слагам.

Тя се вгледа в него със сините си очи, които бяха по-студени от обикновено.

— Нали каза, че ще е лесно?

Рап нагласи долните ремъци на бронезилетката и отвърна:

— Когато се кача в кола, не очаквам да попадна в катастрофа, но въпреки това си слагам колана.

— Тоест?

— Не очаквам да стрелят по мен, но след като веднъж ми се случи тази седмица, мисля, че е добра идея да нося жилетката.

Тя се намръщи и продължи да го изгаря с поглед, но накрая реши, че няма какво повече да му каже. Рап внимателно си облече черна памучна риза и я закопча почти догоре, с изключение на най-горното копче, но така, че бялата бронезилетка отдолу да не се вижда. Той седна до нея на леглото и нежно обгърна с длани лицето ѝ.

— Имаш два часа да се приготвиш и да бъдеш на позиция — каза ѝ той. — Ако не искаш да дойдеш с мен, ще те разбере. Можеш да ме чакаш тук, да си заминеш или каквото поискаш.

Тя поклати глава.

— Идвам с теб.

— Ще ти стигнат ли два часа да се приготвиш и да бъдеш на позиция?

— Няма проблем. Но ти къде отиваш?

— Трябва да взема някои неща и да огледам района.

— Не можеш ли да останеш за вечеря с мен?

— Много бих искал, но няма време. Поръчай храна и когато се нахраниш, не забравяй да събереш целия си багаж и да го напъхаш в багажника на колата.

— Да, знам — отвърна тя като добра ученичка. — Също така да взема твоята раница и да не се отписвам на рецепцията на хотела,

защото може да се наложи да се върнем.

Рап се вгледа в напрегнатото ѝ и притеснено лице. Наведе се и я целуна по челото.

— Не се тревожи толкова много. Ще извършим наблюдение от безопасно разстояние. Нищо лошо няма да се случи, обещавам ти.

— Последните думи и преди съм ги чувала.

Той се усмихна.

— Голяма оптимистка си ми.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Вашингтон, Окръг Колумбия

Джим Талмидж предпочете четиригодишната тойота камри, цвят сив металик, защото беше най-разпространеният модел в града и околностите му, както и с най-разпространения цвят. Можеше да избира измежду три кучета и той избра лесно. Немската овчарка щеше да се набива твърде силно на очи, а белият шотландски териер — помалко. Затова честта се падаше на верния му мелез Бърт. Талмидж го беше прибрал от един кучкарник преди три години. Бърт тогава беше само на четири месеца.

В кучкарника нямаха документи за него, но мненията относно родословното му дърво бяха най-различни. Докато Бърт растеше, Талмидж постепенно разбра, че е мелез между коли и лабрадор. От трите му кучета Бърт беше най-умното. Имаше черна козина с голямо колкото юмрук бяло петно на гърдите. Единствената причина да го държи с каишка беше да не провокира някой от многото фашисти, които бродеха из улиците и само дебнеха да видят някой стопанин, който разхожда кучето си без каишка, за да му се разкрещят.

Бърт седеше до багажника на колата, докато шейсет и една годишният Талмидж проверяваше екипировката си. Днес изглеждаше по-възрастен, защото беше боядисал косата си в сиво. Цялата му екипировка и оборудване се побираха в четири черни куфара, които лесно можеха да се преместят от една кола в друга. Единият от куфарите съдържаше различни камери, от големите класически фотоапарати, на които можеха да се монтират дълги вариообективи, до миниатюрни цифрови камери, не по-големи от човешки палец. Той избра необходимата му камера, но не я извади от куфара. Вместо това отвори един правоъгълен спортен сак с два ципа отгоре, които можеха да се отварят едновременно. Талмидж дръпна циповете и горната част на сака се отвори като език. Вътре прилежно бяха подредени якета и сака заедно с голямо разнообразие от шапки. За начало избра кариран каскет и си облече двулицев шлифер, който от едната страна беше

черен, а от другата — цвят каки. Избра страната цвят каки и отиде при другия черен куфар. Вътре държеше радиопредавателите — големи колкото кутия за игрални карти и малки колкото калинка. Той се замисли кой да избере, след което си сложи тънки кафяви кожени ръкавици и остави настрана два предавателя, както и един приемник. Не ги провери, защото го беше сторил сутринта в работилницата си. Приемника прибра в левия джоб на шлифера, а двата предавателя — в десния. После се спря на класически блендов фотоапарат със средни размери. Беше „Канон“, от онези, които носеха туристите, но не чак толкова голям като на професионалистите. Завинти 135-милиметровия обектив и си сложи фотоапарата на врата. Зави двата куфара и после се спря за секунда пред третия. Този куфар беше пълен с микрофони с насочено действие и други подслушващи устройства, но през следващия час такова оборудване нямаше да му е нужно. Поколеба се и пред четвъртия куфар. Много добре знаеше какво има вътре, само дето не знаеше дали и това „оборудване“ ще му трябва. В миналото той не би си и помислил да тръгне невъоръжен и особено във Вашингтон и окръга. Разполагаше с всички необходими документи за притежаване и носене на оръжие, в случай че го спреше за проверка полицията. В неговата работа оръжието беше необходимост. Много от обектите се намираха под изключителен стрес и напрежение. Такова напрежение, което би подтикнало някои към глупави постъпки, ако разберяха, че ги следят. Другата причина да ходи въоръжен беше високата престъпност във Вашингтон и окръга. Градът вече повече от десет години заемаше място в първата петорка в страната по брой на убийствата. Именно заради гангстерите набра цифровия код и отвори четвъртия куфар. Вътре бяха подредени четирийсет и пет калибров пистолет „Браунинг 1911“, деветмилиметрова „Берета“ и ръчно подобрен четирийсет и пет калибров „Колт“ със сгъваем приклад и резба на цевта за поставяне на заглушител. Талмидж взе браунинга. Намираще се в един от по-приятните квартали — където престъпниците обичаха да се отбиват и да извършват тежки и жестоки престъпления.

Последните вещи, които взе със себе си, бяха екземпляр на вестник „Ню Йорк Таймс“, каишката на Бърт и найлонова торба. Затвори багажника на колата и задейства модифицираната аларма.

Бърт седя спокойно, докато Талмидж му сложи каишката. Дори спря да върти опашка. После мъжът и животното пресякоха паркинга и

се насочиха към дърветата, към пешеходните и велосипедните алеи и към тъмнокафявите води на река Потомак. Бърт вървеше редом до стопанина си, без да изостава, нито да избързва. Когато стигнаха първата алея, двамата се спряха. Мъжът погледна първо наляво, после надясно, след което излязоха на алеята.

Продължиха към следващата алея и оттам през едно утъпкано място в тревата към вътрешността на парка. Талмидж огледа реката. На двайсет и пет метра от тях млада двойка с каяк пореше водната повърхност. Младите се смееха на собствената си неопитност. По средата на реката шестима гребци в кану гребяха с веслата по посока на течението. Близо до отсрещния бряг и малко по на север още два каяка заобикаляха скалите. По това време на годината не беше много трудно, но през пролетта този спорт не беше за хора със слаби нерви. Вляво от него срещу течението плаваше обикновена лодка с весла. Талмидж хвърли поглед към фотоапарата на врата си, настрои обектива и доближи визъора до окото си. Леко се завъртя наляво, фокусира образа върху самотния гребец и направи три снимки.

След това с Бърт тръгнаха на юг по пешеходната алея. Докато Талмидж и обектът се движеха успоредно един на друг, Талмидж гледаше само напред. Единствено аматьор би се опитал да погледне крадешком настрани и по този начин да рискува да се издаде. В продължение на девет минути вървяха по пътеката, без да се озъртат наоколо, и само от време на време, когато някой друг минувач кучкар му се усмихваше или му кимваше за поздрав, му отвърщаше със същото.

Накрая достигнаха крайната си цел — едно заведение, наречено „Лодки при Джак“. Бизнес моделът беше прост. Гребането и другите водни спортове бяха популярни на Източния бряг, особено сред онези, които учеха в елитни училища, а също и сред някои възпитаници на училища, в които пиенето беше на по-голяма почит от академичните занимания. Голяма част от тези ученици и студенти, след като завършеха, продължаваха да следват или да работят във Вашингтон и вместо да се държат като морски свинчета в колело в местните спортни салони, те предпочитаха през топлите месеци да излязат на Потомак и да практикуват едни от най-ефикасните видове фитнес, известни на човечеството. „Джак“ отговаряше на нуждите на тези хора, като отдаваше под наем различни лодки, канута и каяци, а също

така даваше под наем и помещения на онези, които нямаха достатъчно място у дома, за да държат спортната си екипировка, или пък не искаха да я мъкнат напред-назад.

Талмидж вече беше научил две неща за обекта: той беше собственик само на една обикновена лодка и беше твърде стиснат, за да плаща наем за съхранението ѝ. Затова я караше с колата си напред-назад. Завързваше я за покрива на осемгодишното си небесносиньо волво комби. Талмидж забеляза комбито паркирано сред другите коли на претъпкания паркинг пред „Джак“. Погледна нагоре по течението на реката, за да се ориентира за посоката на обекта. Прецени, че онзи е на твърде голямо разстояние, за да го забележи. А дори и обектът да го беше забелязал, щеше да е твърде зает с гребането, за да разбере какво се готви на около километър и половина от него.

Талмидж заговори на Бърт — не за друго, а за да убие малко време. Наблюдението и проследяването беше деликатен занаят, особено в този град. Човек никога не знаеше кой друг може да дебне неговия обект. След като около минута като луд разговаря с кучето си, реши, че е чисто, и тръгна към паркинга. Не директно към волвото, но в същата посока. Леко и неволно побутна Бърт натам, където искаше от него да отиде, и когато кучето застана на почти идеалното място, той му даде команда.

Бърт спря и приклепна, като надигна лявата си задна лапа. Секунди по-късно си свърши работата и Талмидж му даде кучешка бисквитка и го потупа.

— Браво, момче.

Бърт лапна бисквитката и радостно замаха с опашка, докато стопанинът му коленичи и извади найлоновата торба. Изгреба с торбата купчинката изпражнения и я завърза. Прехвърли торбата в лявата си ръка и се изправи, като преди това се подпря с другата ръка за бронята на волвото. Дори обучен професионалист трудно би забелязал какво точно направи той. После отиде до най-близкия контейнер за боклук и изхвърли изпражненията на Бърт.

Двамата тръгнаха обратно по пътеката на север. Пред тях между дърветата Талмидж виждаше как мъжът обръща лодката. На такова разстояние той се виждаше като малка точка в далечината. Талмидж знаеше, че той е неговият човек, защото беше проучил подробно едва ли не всеки един, който идваше на реката или минаваше по алеите.

Също толкова сигурен беше и че той е единственият, който следи заместник-директора на ЦРУ. Първоначално Талмидж не прие работата с голям ентузиазъм. Ако го хванеха от Гестапото в Лангли или от ФБР, най-вероятно щеше да прекара няколко дълги месеца зад решетките без право на адвокат.

Колкото до това защо следеше Кук, Талмидж и сам не знаеше, но се доверяваше на преценката на този, който му беше възложил задачата. Той дължеше на Томас Стансфийлд живота си и още преди много време си беше казал, че сигурно никога няма да може да му се отблагодари. Но този скромен жест беше едно добро начало.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Париж, Франция

След като провери, че е изпълнил всичко по списък, Рап мина през квартала с вдигната яка на дънковото си яке и с наведена глава. Ранната вечер беше влажна и студена. Носеше на главата си само обикновена синя бейзболна шапка, както и очила без диоптър. Пъхнал ръце в джобовете, той внимателно оглеждаше улиците от двете им страни. Преди час беше провел бегло наблюдение и беше забелязал два микробуса на разстояние само на пресечка от конспиративната квартира. Почти сигурен беше в кой от микробусите седят и го дебнат Виктор и хората му. Единствената му сериозна тревога на този етап беше дали новият му приятел наркопласьор изобщо ще дойде на срещата. Ако ли не, щеше да се наложи Рап или да почука на вратата на микробуса, или да измисли нещо друго. Дотук не му идваше нищо наум, но имаше достатъчно време, за да го измисли.

Разговорът му с Кенеди също беше протекъл добре. Тя щеше да съобщи направо на Стансфийлд за притесненията му, а старият боец от Студената война никога не обръщаше гръб на нещо толкова сериозно. Ако екип „Орион“ беше компрометиран от предател, Стансфийлд щеше да бъде изправен пред трудна дилема и той щеше да действа светкавично и решително, за да разкрие „къртицата“.

Рап пристигна в кафенето и набързо огледа хората. Беше късна вечер и клиентите постепенно оредяваха. Температурата беше петнайсет градуса и хората, седнали на масите пред малкото зелено бистро, се брояха на пръсти. Той надникна вътре. Люк не се виждаше никъде. Той седна на маса отвън, с гръб към сградата и с лице към кръстовището. Погледна часовника си. Беше подранил с пет минути. Дали наркопласьорите идваха точно навреме? По-скоро не. Взе вестник и когато сервитьорката дойде, си поръча чаша червено вино. Рап сложи лявата си ръка в скута и я сви в юмрук. Веднага изпита притъпена болка — от пръстите, през ръката и чак до рамото и врата му. Част от обучението му включваше справянето с рисковете на

професията и по-конкретно как да оцелее, ако бъде прострелян или ранен по друг начин. По електрическият шок, който разтърси ръката му, разбра, че има увредени нерви. Това увреждане щеше да се оправи, ако се пазеше и полагаше необходимите грижи. Болкоуспокояващите бяха нож с две остриета. Помагаха му да се съсредоточи върху главната задача, без болката да отнема от вниманието му, но също така му даваха измамно чувство за спокойствие и увереност, което можеше да доведе до по-голяма вреда. Прецени, че в момента можеше да разчита най-много на петдесет процента от капацитета на ръката. Можеше да смени пълнителя на пистолета, но ако трябваше да удари или да сграбчи някого, да упражни по-голяма физическа сила, раната щеше да се отвори и да започне отново да кърви.

Затова реши да зашие кобура от лявата страна на якето — за да може да извади оръжието с дясната ръка. Сега повече от всякога разбираше колко полезно е било, че са ги обучавали да стрелят с двете ръце. Той беше левичар с вроден усет за точност, но макар и трудно се научи да стреля добре и с дясната ръка. Можеше да вкара в десетката сто куршума от разстояние седем метра и половина, стреляйки с лявата ръка, но беше далеч по-неточен с дясната.

Разкопча едно от копчетата на дънковото яке, за да може лесно да бръкне за пистолета, в случай че новият му приятел наркодилър направеше нещо глупаво. Беше обучен да мисли в перспектива, винаги да предвижда десетки варианти. Отпи от чашата с вино и постави на масата кутия цигари „Голоаз“. Навикът беше вреден и Рап неохотно го придоби, но работата му изискваше дълго да седи и да наблюдава, докато се преструва, че го прави несъзнателно или че се занимава с нещо друго. Изискванията на професията го бяха превърнали привидно в безполезния безделник, който с часове висеше по кафенетата, пиеше и пушеше, умуваше над кръстословици или четеше книги, върху които с мъка успяваше да се съсредоточи. Ако човек искаше да се вписва в средата, без да изглежда като частен детектив, полицаи или разузнавач, беше по-добре да се превъплъти в артиста бохем, който не обича работата.

Времето минаваше, а Люк закъсняваше. Рап нетърпеливо отпи и запали цигара. Реша, че ще изчака до и половина, след което ще се откаже от плана си, ще се срещне с Грета и ще се опита да измисли нещо друго. Пет минути по-късно Люк се появи с цигара в устата. Рап

доволно отбеляза, че двамата са с еднакъв ръст и телосложение. Люк не се беше бръснал няколко дни и лицето му беше покрито с гъста черна брада. Походката им, разбира се, се различаваше, но това можеше и да е плюс. Виктор и групата му щяха да помислят, че Рап се преструва и затова се движи така. Само Рап, Ридли, Кенеди и Хърли имаха достъп до апартамента. Когато се появи Люк, те щяха да реагират инстинктивно и в зависимост от реакцията им Рап щеше да си направи съответните изводи.

Люк се спря на най-близкото кръстовище. Но въпреки че светофарът светна зелено, той не тръгна да пресича. Рап се учуди на тази странност и тогава Люк се обърна и се поздрави с друг мъж. Онзи беше доста едър, почти метър и деветдесет и пет, с голяма плешива глава и дълги ръце. Рап се беше научил да забелязва тази черта докато още играеше лакрос. Самият той също имаше дълги ръце, но по-дълги от обикновеното само с няколко сантиметра. Достатъчно предимство в ръкопашния бой. Този човек скала обаче приличаше повече на горила, а заради прегърбените му рамене ръцете му изглеждаха дори още по-дълги.

Мич изрично беше казал на Люк да дойде сам и по усмивката на лицето на наркопласъора се виждаше, че той съзнателно е избрал да не го послуша.

С цигара в устата, Люк тежко се приближи до масата и седна вдясно от Рап. Биячът постоя прав, но накрая също взе стол, завъртя го на обратно, седна и подпря ръце на облегалката на стола. После се вторачи в Рап, сякаш размишляваше дали да не вечеря с него.

— Добър вечер — каза Люк. — Искам да ти представя моя приятел Алфред.

Здравенякът протегна лапата си, която беше цялата в белези. Рап неохотно отвърна със същото. Алфред стисна дланта му като в менгеме. След като приключиха с младежките заигравки, Рап се обърна към Люк:

— Казах ти да дойдеш сам.

Той сви рамене.

— Не обичам да пътувам нощно време сам. Париж е доста опасен град. — Усмихна се и добави: — Алфред има способността да възпира с вида си онези, които биха искали да ми причинят болка.

Рап изгледа по-внимателно Алфред. Носът му беше чупен поне на две места, под очите му имаше белези, както и над веждите и по брадичката му. Мич трябваше да вземе предвид раненото си рамо. Със сигурност щеше да се справи с него, но ако нещата загрубееха, в схватката раната щеше да се отвори и да започне отново да кърви. Ако се стигнеше дотам, трябваше да се постарее да му нанесе решителен удар още в самото начало. Реши да ускори събитията. Прибра цигарите си в джоба и каза:

— Жалко, че няма да можем да работим заедно.

— Защо?

— Вече ти обясних.

Люк се изсмя пренебрежително, сякаш не беше кой знае какво.

— Алфред е много точен и надежден. Не се притеснявай за него.

— Твоят Алфред ще се набива на очи... не ти ли хрумна да помислиш за това? Само дето не си е татуирал на челото, че е бияч и гангстер. Ако го видят в сградата, веднага ще се досетят, че не е от тази класа, и ще повикат полицията. Ти, от друга страна, приличаш повече на мен и никой няма да те заподозре.

Люк повика сервитьорката и в същото време отвърна:

— Това няма значение. Ще взема с мен Алфред за охрана. — После поръча на сервитьорката вино за него и бира за Алфред.

Когато сервитьорката се отдалечи, Рап каза:

— Така няма да стане. Ще трябва да си намеря някой друг. — После остави виното си и понечи да стане.

— Алфред — беше единствената реплика на Люк.

Рап почувства как здравенякът го сграбчи за ръката и го издърпа обратно на стола. Той прикри болката, която прониза рамото му, и хладнокръвно погледна Люк.

— Няма нужда да прибързваме — каза пласьорът. — Уговорката ни си остава. Искях само да ме придружи някой доверен човек, докато изпълнявам странната ти поръчка.

Рап погледна към ръката си, която Алфред продължаваше да стиска здраво. Вече беше преценил обстановката. С напълно сериозен тон предупреди:

— Люк, ти ме бъркаш с някого. С мен не бива да си играеш. Кажи на твоя човек да ме пусне веднага, защото иначе ще си има големи проблеми.

Люк се изхили, а горилоподобният бияч се наведе напред и каза:
— Ще те пусна когато реша.

Рап само кимна и отново се обърна към Люк:

— Ще броя до десет и твоят бияч или ще ми пусне ръката, или адски много ще го заболи.

Алфред се изсмя гръмогласно, а дилърът отвърна:

— Няма нужда да се заплашваме.

— Едно... две...

Люк продължаваше да се усмихва.

— Вие американците сте такива артисти. Спри да броиш и ме изслушай.

— Три... четири.

Рап се взираше в Люк, но чуваше и смеха на здравеняка. Реши, че достатъчно е броил, и дясната му ръка се изстреля назад. Със свити пръсти, подобно на назъбен метален бокс, той се фокусира върху изпъкналата адамова ябълка на Алфред и нанесе удара си с изключителна прецизност. Щитовидният хрущял и ларинксът на жертвата изпукаха.

Алфред издиша тежко и тутакси пусна ръката му. Хвана се за гърлото с ококорени от шока очи. После стана и залитна напред, блъсна се и събори по пътя си една от масите на кафенето.

Мич Рап стисна зъби от болката в рамото и гневно погледна Люк.

— Свърши ли да си играеш с мен? Дойдох при теб със сериозно предложение, а ти, вместо да изпълняваш своята част от уговорката, реши да доведеш този примат и да ме изнудваш. — Замахна с юмрук, сякаш искаше да го удари.

Люк трепна, но се опита да прикрие притеснението и страха си. Та Рап с такава лекота беше надвил неговия човек. Алфред събори още една маса и стол и успя да излезе на тротоара и да се подпре на един стълб. През цялото време стискаше гърлото си и се опитваше да си поеме въздух.

— Ще се оправи — каза ядосано Рап. — Не го ударих силно.

Двамата още известно време гледаха как Алфред диша като удавник.

— Можеше да го убиеш.

— Да, но не го убих. Още ли искаш да си играеш с мен?

Другият поклати глава. Още гледаше слисано заради шокиращия обрат на събитията.

— Може би е за добро. — Мич отпи от виното си. — С мен е лесно да се работи, стига да не се опитваш да ме изработиш. — Подпря се с десния лакът на масата, погледна Люк и добави: — Тази работа е сериозна и е добре още сега да си изясним някои неща. Ти не се плашиш от насилие и аз не се плаша. — Разтвори леко якето си и отвътре се показва черната ръкохватка на пистолета. — С теб сключихме сделка и очаквам да си удържиш на обещанието. Ако възнамеряваш да ме мамиш или пък смяташ, че няма да можеш да изпълниш своята част от уговорката, още сега ставай и си заминавай. Ако трябва, ще си намеря някой друг... Обаче предпочитам да стане тази вечер. Всичко е готово. Въпросът е кое от двете ще проявиш: алчност или мъдрост.

Люк сякаш не чу въпроса и вместо да отговори, се изправи, за да провери как е Алфред. Изглежда се поуспокои, като видя, че дишането на приятеля му се е нормализирало. По тротоара минаха мъж и жена и те първоначално поискаха да му помогнат, но щом се приближиха до него и го видяха отблизо, размислиха и побързаха да си тръгнат. Люк поклати глава и отново се обърна към Рап:

— Кой си ти?

Повечето хора биха отговорили лесно на този въпрос, но не и Рап. Понякога дори и самият той не беше сигурен кой е. Имаше пет различни самоличности, които редовно използваше, и още няколко за крайни случаи, документите на чиито имена бяха издадени, лежаха скрити в един трезор в Швейцария. Неговото съществуване се беше превърнало в лъжа в лъжата. Дори собственият му брат не знаеше с какво се занимава, нито някой от приятелите му. През последните няколко години се беше дистанцирал от всички тях. Кое не беше нещо необичайно за човек, завършил колеж, но неговите причини бяха по-различни.

Нямаше го вече хлапето, израснало във Вирджиния и състезавало се в отбора по лакрос на Университета в Сиракюз. Мястото му беше заето от убиец. Нямаше меланхолични чувства или съжаление. Той сам беше избрал този път.

Рап смекчи погледа си и отвърна:

— Аз съм този, който ще те направи по-богат довечера. Искам само да ми кажеш дали си съгласен да участваш, или не. Ако си съгласен, ще играеш по моите правила. — Облегна се назад и запали нова цигара. След като издиша дима, попита: — Е, какво решаваш? — Люк не отговори веднага. Рап се досети какво си мисли той и добави: — Люк, ако бях полицаи, защо щях да усложнявам толкова нещата, след като можех просто да те арестувам за продажба на наркотици? Искаш ли да спечелиш довечера куп пари за нищо работа, или не искаш? Трябва да ми кажеш още сега.

Люк го изгледа продължително и накрая кимна.

— Съгласен съм, но те предупреждавам, че имам приятели в полицията и много добър адвокат. Ако нещо се обърка, ти ще бъдеш обвинен, не аз.

— Нищо няма да се обърка, Люк. Повярвай ми.

— Доста често чувам тези думи.

— Ти си вторият, който ми го казва днес.

— Сигурно Бог ти изпраща послание.

— Не вярвам. — Мич свали шапката си и му я подаде. — Ето, сложи си я. Ако някой те види, ще те помисли за мен.

Рап извади ключовете и лист хартия с инструкциите и кодовете за алармата и за сейфа. Преговори с Люк целия план и търпеливо отговори на всичките му въпроси.

По едно време Алфред отново се домъкна до масата и Рап отново леко откри якето, за да му покаже пистолета и да отбие вредните му намерения. Люк му каза, че ще го потърси след няколко часа, и го отпрати да си върви. Когато Рап свърши с инструктажа, той погледна часовника си и каза:

— Имаш един час. Гледай да си там навреме.

Люк кимна и Мич стана и си тръгна.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Имаше дни, в които работата му беше ужасно неприятна, но не и днес. Тази вечер Стан Хърли беше щастлив човек. Имаше в джоба си над десет бона и красива и стилна жена до себе си, с която имаше фантастични интимни спомени. Храната беше възхитителна, а за пиене сомелиерът им донесе две бутилки феноменално бордо. Тя се беше посъстарила, но той също. А и на нея ѝ отиваше. Черната ѝ коса сега беше по-къса, точно под ушите, а около очите и устата ѝ се бяха появили бръчици, но това по някакъв странен начин я правеше още по-секси. Хърли се възбуждаше от факта, че една жена може да остарее толкова красиво. Не го интересуваше дали е благодарение на гените ѝ, или на някаква диета. За него беше важен само крайният резултат, а крайният резултат беше тази ослепително красива четирийсет и четири годишна жена, която никога и в нищо не се беше опитвала да го ограничава. С нея нямаше никакви игри. Колкото и време да минеше от последната им среща, те винаги продължаваха от там, докдето бяха стигнали предния път. Което в случая беше вечеря, много смях и страхотен секс.

Полет беше градска дама, която излъчваше увереност. Беше с близо десет години по-млада от суровия и грубоват Хърли, но беше невероятно мъдра, което той намираше необичайно за една журналистка. Още от момента, в който се запознаха, в Москва преди близо двацет години, тя разпозна в Хърли шпионин. Полет Льофевр тогава беше репортерка, командирована в Москва, а Хърли изпълняваше най-различни гадни задачи за ЦРУ. Сега тя се беше издигнала до поста главен редактор на „Монд“, клонящия вляво френски вестник. Лесно беше да се определи политическата ориентация на вестника, но с Льофевр беше по-сложно. Тя беше твърде независима, за да марширува в редиците на която и да е политическа партия. Освен това по природа си беше бунтарка, което в зависимост от настроението ѝ я правеше предсказуема или не. Беше отгледана като единствено дете от двама ревностни комунисти, които

подробно я бяха посветили в утопичния съветски държавен строй. Бяха я отгледали в комуна на час път от Лион, където се научи да говори еднакво добре френски и руски. Родителите ѝ я бяха водили на не една и две екскурзии отвъд Желязната завеса. Там тя с очите си виждаше как те се самозалъгват колко по-добър е животът под благородната кадифена ръкавица на Политбюро. Веднъж, когато беше на единайсет, те бяха излезли на пикник в парка „Горки“ в Москва заедно с още няколко семейства от комуната. Всички хвалеха предимствата на централизираната планова икономика и колективната саможертва и отговорност, когато майката на Полет каза, че отива до тоалетната. После помоли един от събеседниците си да ѝ даде общото руло тоалетна хартия. Бъдещата топжурналистка погледна майка си и я попита: „Щом комунизмът е толкова велик, защо тогава трябва да си носим тоалетна хартия навсякъде, където ходим?“. Това беше една от любимите истории на Хърли. Той беше прекарал цели уикенди в пиене и спорене със закоравели комунисти, но в крайна сметка не постигаше категорична победа. А едно единайсетгодишно момиче беше успяло да сведе дебата до най-ниското и основно равнище на човешката природа. Как можеше една форма на държавно управление да е по-висша от друга, щом държавата не можеше да си позволи дори да зарежда постоянно обществените тоалетни с тоалетна хартия?

Хърли ѝ се усмихна и се върна в спомените си към първата им среща. Беше на едно парти в Москва, организирано от френското посолство. Льофевр, с черната си лъскава коса, тогава стигаща до раменете ѝ, беше облечена в черен панталон, бяла блуза и черни кожени ботуши до коленете. Според Хърли тя имаше едно от най-красивите дупета, които някога беше виждал. Тя представляваше удивително съчетание от семпlost и красота едновременно. Той не можа да устои на чара ѝ и започна да си проправя път в пълната с хора зала. В рамките на един час успя да я уговори да си тръгнат заедно от партито. За разлика от повечето чужденци Хърли знаеше местните места за забавления. Една от тайните на успеха му беше, че разбираше необходимостта от наличието на черен пазар и сива икономика, характерни за всички страни от Източния блок. Специалността му беше познанството му с всички онези, които участваха в този черен пазар. Беше го правил в Будапеща, Прага и сега в Москва. Това беше свят, в който цар беше американският долар, а печалбите от

продажбите — огромни. Хърли помагаше на тези хора да организират нови канали за пласиране на стоките и особено на американските стоки, за които търсенето беше голямо, но бяха дефицитни и трудно можеха да се купят. Асортиментът беше разнообразен — от джинси, музика и лекарства до алкохол и коли. В началото ЦРУ се колебаеше, но когато Хърли им обясни, че по този начин ще имат печалба и ще им позволи да идентифицират корумпираните партийни кадри, господарите от Лангли отстъпиха и се съгласиха.

Полет беше възхитена от клубовете, в които той я заведе. Тя не предполагаше, че подобни места могат да съществуват извън Париж или Ню Йорк, а още по-малко в Москва. След като изпиха големи количества водка, двамата се озоваха в апартамента на Хърли. Никой от тях не беше стеснителен и затова само броени минути по-късно и двамата бяха голи. На следващата сутрин журналистическият хъс у Полет взе връх и тя го засипа с въпроси. Хърли нямаше съмнения, че апартаментът му се подслушва и дори го знаеше със сигурност. Тези, които бяха наредили да се подслушва, знаеха, че той знае. Така се играеше тази игра. С жестове той я накара да разбере, че не е безопасно да разговарят в апартамента, и затова отидоха да се разходят. Това беше началото на едно красиво приятелство, което за голяма изненада на Хърли прерасна в много повече от обикновен секс.

Тази жена беше интелектуално динамо с неутолима жажда за истината и остър ум, който бързо улавяше несъответствията в буквално всеки спор, движение или философия. Той си спомняше как по време на тази първа разходка му каза: „Щом комунизмът е толкова хубав, защо тогава хората трябва да се карат насила да участват в него? Ако е толкова блестящ, защо тогава те упражняват цензура и контролират пресата? Защо трябва да шпионират собствения си народ?“.

Хърли беше готов да поиска ръката ѝ и да се ожени за нея още в този миг, но тя вече два пъти се беше развеждала и беше стигнала до извода, че бракът не е за нея. Неговият живот пък беше пълен с прекалено много лъжи, с късни телефонни повиквания и спешни командировки, в които дългите уикенди се превръщаха в месеци далеч от семейството. И най-лошото, животът му беше изпълнен с прекалено много смърт. В последвалия период тя по някакъв начин беше успяла да накара нещата да заработят в нейна полза. Беше омъжена от

единайсет години и привидно беше щастлива, което понякога адски много дразнеше Хърли.

Той пъкна в устата нова цигара и я попита:

— Как е съпругът ти?

Без да го поглежда, тя го тупна по рамото.

— Последния път ми обеща да оставиш ревността си в леглото.

— Казах, че искам да те вкарам в леглото. Не съм споменавал нищо за ревността.

— Ти всеки път искаш да ме вкараш в леглото, което не е нищо ново за мен. Колкото до съпруга ми, той е добре.

— И тази вечер си е вкъщи...

Полет скръсти ръце и се облегна назад.

— Къде е тази вечер не е твоя работа. Вече ти казах, имаме свободна връзка. Той си има любовница и аз имам теб. Докато сме дискретни и докато единият не хване другия, всичко е наред.

Хърли се престори на засегнат от думите ѝ и тя се засмя.

— Има ли други мъже в живота ти? — попита той.

— Вече съм им изгубила бройката. Толкова много бяха... но ти определено си в първата петорка.

Хърли усети как мобилният му телефон в джоба на сакото му извибрира. Извади го и погледна кой го търси. Излезе му неидентифициран номер. Много вероятно беше да е Стансфийлд. Той затвори телефона и го прибра в сакото. Не искаше точно сега да му съсипват хубавата вечер. Погледна пак към жената и я попита:

— Извинявай, за какво говорехме?

— Тъкмо щеше да ми разкажеш за жените, с които спиш в момента.

Хърли се изсмя.

— Освен теб няма други, скъпа.

— Не съм толкова наивна. Добре те познавам. Ти имаш доста силно либидо. Невъзможно е да се държиш като чак такъв светец между нашите срещи.

Той понечи да отговори, когато телефонът отново започна да вибрира. Провери екрана и отново номерът беше неизвестен. Той изръмжа недоволено и отново отклони обаждането. Тези нови телефони направо го побъркваха. Ненавиждаше, че шефовете му можеха да го контролират навсякъде и по всяко време. Беше свикнал да изпада в

нелегалност за дълго и да докладва чак дни, седмици, че понякога и месеци по-късно. Тези телефони бяха като каишка на врата му и той си го знаеше още първия път, когато му дадоха апарата. Затвори телефона и го прибра в джоба, после престорено се усмихна.

— Извини ме, скъпа. Мразя ги тези неща.

— Около теб непрекъснато има някаква международна интрига — отвърна тя и хладно се усмихна. — Сигурно е важно обаждане.

— Не е по-важно от теб. — Хвана ръката ѝ. — Каквото и да е, ще почака до утре.

Телефонът завибрира за трети път и усмивката му се стопи.

— Не искам да те виждам такъв — каза Полет. — По-добре се обади. Приключи с това. Ще отида до тоалетната и ще се върна след малко, когато се успокоиш.

Хърли кимна. Тя беше права. Този телефон така го изнервяше, че можеше да убие някого.

— Благодаря ти.

Той извади телефона от джоба и в същото време тя се измъкна от сепарето. Хърли натисна бутона за приемане на обаждането и каза:

— По-добре наистина да е важно.

Гласът от другата страна на линията отвърна:

— Не се дръж като примадона. Не съм те изпратил там, за да не отговаряш на обажданията ми.

Беше Стансфийлд.

— А аз досега добре се оправях и без да ми дърпаш каишката всеки път, когато подухне по-силен вятър. — Хърли се вслуша в продължилата цели пет секунди тишина. Как само мразеше тези проклетите телефони. Разговорът вероятно беше прекъснал. Тъкмо се направи да затвори, когато отново чу необичайно ядосания Стансфийлд:

— Нещата се промениха. На сутринта пристигам при теб. Искам веднага да изтеглиш Виктор и момчетата... прибери ги в хотела и им кажи, че съм заповядал да не мърдат от там до второ нареждане. Ясен ли съм?

— Какви ги говориш, по дяволите? Всичко е под мой контрол, не ми трябва помощта ти.

— А на мен не ми трябва твоето мнение. Има неща, които не знаеш. Ще ти обясня утре сутринта.

— Но...

— Никакво „но“. Приеми го за изрична заповед, която трябва да се изпълнява стриктно. Както трябваше да направиш в Бейрут преди много години. Ако до утре сутринта предприемеш нещо в разрез със заповедта ми, смятай се за изпята песен. Разбра ли ме?

Хърли огледа ресторанта, после закри с длан телефона и устата си и попита:

— Защо просто не ми кажеш какво, по дяволите, става?

— Не ставай глупав. Ще говорим насаме. А сега доведи до знанието на другите моята заповед и предай моите поздрави на Полет.

— Откъде...

Линията прекъсна и Хърли се вторачи в телефона. Как, по дяволите, Стансфийлд беше разбрал, че е с Полет? Още дълго гледа телефона, колебаейки се дали да позвъни, или не. Интуицията му казваше да не го прави. Рап не беше светец. Беше нарушил всички правила и ако не дойдеше сам да се разкае, тогава щяха да го довлечат сами. Но той рядко беше чувал Стансфийлд да е толкова непреклонен. Индивидуалистът в него искаше да пренебрегне заповедта на шефа и да задържи хората по местата им за още дванайсет часа, но Стансфийлд много ясно му даде нареждането си. След още секунда на нерешителност Хърли си каза „майната му“ и набра един от запаметените в телефона номера.

— Ало.

— Отбой. Върнете се в хотела и стойте там, докато не ви дам друга заповед.

— За какво говориш, по дяволите?

— Чуй ме, дръвнико. Това тук да не ти е телевизионен дебат? Събирай си багажа и се връщай в хотела веднага. Поспи малко и утре сутринта ще ти се обадя.

— Но...

— Няма „но“. Прави каквото ти казвам и точка. — Той натисна бутона за край на разговора, затвори малкия черен телефон и го остави на масата.

След две големи глътки от бирата повика сервитьора и му поръча бърбън с лед. Защо, за бога, Стансфийлд щеше да идва тук? Доста горещо щеше да стане с неговото присъствие. Та той беше заместник-директор, мамка му! В това нямаше никаква логика. Бърбънът

пристигна преди Полет и Хърли отпи голяма глътка. Тъкмо се мъчеше да предвиди различните варианти и причини за последните събития, когато до масата му се приближи непознат мъж. Той вдигна глава и предположи, че е някакъв служител на ресторанта. Имаше поддържани мустаци и носеше скъп костюм. По навик Хърли огледа костюма да не би да има издайнически издутини, тоест скрито оръжие.

— Доста време мина, Стан — заговори го мъжът на английски с френски акцент.

Хърли огледа лицето на непознатия. Беше му смътно познат отнякъде. Сигурно заради мустаците не можа да се сети откъде.

— Знам — продължи мъжът и се усмихна. — Отдавна не сме се виждали, а и още тогава твоята репутация беше доста по-голяма от моята.

— Пътувал съм на много места. Припомни ми откъде се познаваме.

В този момент от тоалетната се върна Льофевр.

— Вие двамата познавате ли се? Трябваше да се досетя. — Тя влезе в полукръглото сепаре и седна до Хърли. — Е, присъединявай се към нас тогава. Сигурна съм, че имате доста да си кажете.

— Нямам ни най-малка представа кой е този човек — каза Хърли.

— Ами — изненада се Полет. — Това е Пол Фурние, шефът на Отдела за специални действия към ДЖСЕ. Занимава се с тъмни шпионски дела като теб. Мислех, че се познавате.

Хърли веднага си припомни името и нещата си дойдоха на мястото.

— Мамка му! Наистина мина доста време. Виетнам, преди повече от двамадесет години. Ти беше девствен тогава.

Французинът се усмихна.

— Всички започваме отнякъде.

Хърли си припомни в детайли как беше провел жестокия разпит.

— Ти не беше гнуслив, за разлика от останалите женчовци.

— За мен това никога не е било проблем. Целта почти винаги оправдава средствата.

Хърли вдигна чашата си за здравица.

— Сядай — нареди му Льофевр, махна на сервитьора и поръча втора бутилка вино и още една чаша. — Пол — обърна се тя към

Фурние, — имам чувството, че искаш да обсъдиш нещо важно с приятеля ми. — Прегърна през рамо Хърли.

— Мъже като нас винаги имат какво ценно да си кажат.

— Сигурно е така, но те познавам достатъчно добре, за да повярвам, че просто така случайно си решил да влезеш в този ресторант.

Фурние сви рамене.

— Аз съм обсебена от Стан. Виждам го много рядко и сега не искам да се разделям с него. Затова ще си седя кротко и ще ви слушам, докато вие двамата си споделяте държавни тайни. Давам ви думата си, че нищо от това, което ще чуя, няма да излезе във вестника, докато след трийсет години не напиша мемоарите си. Ако не сте съгласни, тогава ви предлагам да се видите утре сутринта за закуска. Имаме ли консенсус?

Фурние се разсмя.

— Да, имаме. Нямам желание да съсипвам вечерта ви. Но, Полет, не е необходимо да ходиш в Америка, за да си намериш любовник. В Париж има достатъчно мъже, които биха те боготворили. Всъщност и аз бих се сложил в този списък, на първо място.

Любезната усмивка изчезна от лицето на Хърли.

— Виж кво, боклук. Не ми пука къде работиш. Още една подобна реплика и ще ти изтръгна езика, и ще ти го натикам в задника.

Полет леко го стисна за крака под масата:

— Не се ядосвай, скъпи. Пол само се опитва да ти направи комплимент. Нали така, Пол?

Фурние не отговори, само продължи да гледа Хърли. Знаеше, че американецът е способен на жестокости и насилие, но пък тук не бяха джунглите на Югоизточна Азия, а Париж, неговият град.

— Приятелите ми ще ти кажат, че съм изключително вежлив. Враговете ми обаче ще ти изпеят друга песен. — Той наведе глава настрани и продължи: — Ти приятел ли си ми, Стан, или враг?

Хърли отвърна, без да изпуска от очи французина:

— Отдавна вече не си търся приятели. Предостатъчно са ми.

— Определено имаш нужда от още един... или най-малкото от познат по служба.

— Зависи.

— От какво?

— Ако спреш лайняната си тирада, престанеш да ме баламосваш и минеш по същество, тогава съм съгласен.

— Имаш право. — Фурние се усмихна.

Сервитьорът дойде с чиста чаша и още една бутилка. Наля от виното на Фурние да опита и след като французинът го одобри, му напълни чашата, остави бутилката и се оттегли. Фурние отпи от виното и остави чашата на масата, държейки столчето с палец и показалец. Погледна Хърли в очите и попита:

— Та какво те води в моя красив град?

— Реших да позяпам малко забележителности. И да видя Полет, разбира се.

Французинът се изсмя.

— Извини ме за прямотата ми, но мисля, че сега ти ме баламосваш.

Хърли се усмихна, но вътрешно кипеше. Стансфийлд постави намордник на Виктор и му заяви, че излита за Париж утре сутринта, а сега на всичкото отгоре му цъфна и този костюмар от ДЖСЕ. Все неприятни неща, които, взети заедно, правеха една голяма бъркотия. А сега трябваше и да търпи този жабар незнайно колко още време, преди да останат насаме с Полет. Нощта беше започнала толкова многообещаващо, а се очертаваше да се превърне в истинска гадост.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Уличката беше тясна и тъмна, широка не повече от два метра в единия край и само метър и нещо в другия. Беше една от онези улици, характерни за миналото, когато двигателят с вътрешно горене още не беше измислен. По онова време мястото било достатъчно, за да мине конски впряг, да събере боклука или да разнесе продуктите. Днес боклукчиите влизаха в улицата с триколесен скутер, за да съберат боклука.

Рап ги беше виждал, удивен от начина им на адаптация. Израснал в предградията на Вашингтон, той беше виждал само големи и тумбести боклукчийски камиони с масивни стоманени челюсти отзад, които поглъщаха и съвкваша отпадъците още докато камионът минаваше и събираше боклука. Париж беше по-стар и по-тесен по американските стандарти, но сравнен с много други стари европейски градове, тук си беше направо просторно. Нощно време улицата приличаше на тунел, но Рап това не го тревожеше. Кварталът беше цивилизован, а дори и да се случеше да се натъкне на престъпник, то престъпникът щеше да си намери белята, а не той.

Той огледа за последно и се скри в тъмнината. И преди беше идвал в апартамента. Беше нарушил правилата, защото не им беше казал, че е идвал. За една година оперативна работа му беше писнало от тези досадни аспекти на неговата професия. Освен това се отнасяше с голяма доза скептицизъм към еднопосочните отношения между него и господарите му във Вирджиния. Ако те го държаха в неведение за голяма част от по-важните неща, то от него се очакваше да докладва на Кенеди дори и за най-малката подробност от иначе скучния му живот. Когато обаче беше на лов, ситуацията беше по-различна. Но тук, в Париж, където обикновено идваше да се отпусне след поредната мисия, животът му беше също толкова отегчителен, колкото и на другите средностатистически граждани.

Кенеди искаше от него седмични отчети, които наред с другото трябваше да съдържат описание и информация за всеки човек, с който

е влизал в контакт. Тя се страхуваше, че можеше да попадне в пипалата на друга разузнавателна служба, да се опитат да го вербуват или още по-лошо, да го ликвидират. Имаше и едно друго притеснение, но доскоро Рап не вярваше, че това е възможно. Айрини се боеше, че някоя терористична организация, възможно с помощта на приятелска разузнавателна служба, ще съумее да го хване в капан, ще го изтезава и после ще покаже на света, че световният Сатана държи на служба и използва убийци във външната си политика. В края на видеозаписа щяха да му прережат гърлото и той щеше да се удави в собствената си кръв.

Рап стигна до задния вход и съвсем смътно различи Грета на слабата светлина на уличните лампи.

— Някакъв проблем? — попита я той.

— Не. Паркирах точно където ми каза, изчаках уречения час и дойдох право тук.

— Добре. — Той извади ключа, отключи вратата и влезе в тясното антре, в което миришеше на боклук и белина. Грета влезе след него и вратата се затвори. Рап се спря и се послуша дали някой на горния етаж не се движи.

Следващата врата беше метална, със стъкло в горната половина. Беше боядисвана и пребоядисвана в мръснобял цвят, за да се прикрият следите и драскотините от мебели, багаж, колички с храна и боклук, и от всякакви други предмети, които хората пренасяха или теглеха през коридора и през вратата. Затова и боядисаната повърхност беше неравна. Рап отвори вратата и огледа витите стълби. В предната част на сградата имаше друго стълбище и малък асансьор. Беше тихо и затова направи знак на Грета да го последва нагоре по покритите с мокет стъпала.

Той беше пренебрегнал заповедите на Кенеди по единствената причина. Щом те можеха да имат тайни от него, тогава и той щеше да си има тайни от тях. Освен това нещо му беше подсказало, че някой ден мястото може да му потрябва. Качиха се на втория етаж и продължиха тихо, но бързо, до последната врата в коридора вдясно. Рап пхна ключа в старата брава. Най-много сега се страхуваше да не ги види някой шумен съсед. Вратата се отвори с тихо изщракване на бравата и той влезе в апартамента. Грета вървеше плътно зад него. Рап тихо затвори вратата, но не включи лампата, а

вместо това се спря и се послуша. Беше почти сигурен, че собствениците не са си у дома, но искаше да провери дали няма някой в коридора.

Вече беше разказал на Грета за собствениците на апартамента. Жилището принадлежеше на Боб и Тереза Макмахон. Беше се запознал с едрия Боб Макмахон в Кафе Льо Понт преди пет месеца. Един френски сервитьор сноб се преструваше, че не разбира какво си поръчва Макмахон. Рап и преди беше ставал свидетел на подобни сцени. Тъй като говореше перфектно френски, той нямаше проблеми с обслужването, но често се случваше някой френски сервитьор да се преструва, че не разбира какво му казва американски клиент. Първоначално на Рап му се стори смешно и забавно, но после се замисли колко много американци минават през Париж всеки ден. Нощувайки в хотелите, разглеждайки забележителностите и хранейки се по заведенията, те вкарваха милиони долари в икономиката на града.

Едрият американец сякаш всеки момент щеше да сграбчи сервитьора за яката и да го замъкне до барплота, но Рап се намеси и преведе какво искаше да си поръча американецът. Сервитьорът изсумтя и демонстративно се оттегли. Макмахон се обърна към Рап и го попита:

— Какво му казахте?

— Той разбира английски, но се занасяше с вас — отвърна Мич.
— Казах му да престане с фасоните и да ви донесе поръчката, защото иначе повече никога няма да му оставя бакшиш.

Едрият мъж се разсмя, благодари му и го попита откъде е. Той му каза, че е от Орландо. Това беше част от оперативната му легенда, която Кенеди безупречно беше подготвила. Орландо беше космополитно място. Мнозина го посещаваха, но рядко познаваха някого, израснал в града, построен от Уолт Дисни. Само за две десетилетия Метрополисът се беше разраснал от неколкостотин хиляди души до над един милион и населението продължаваше да се увеличава. Основните приходи в местната икономика идваха от туризма и недвижимите имоти за пенсионери, като тези два отрасъла привличаха доста работници и служители и отвъд щата. Тук също така се намираше Университетът на Централна Флорида, вторият по големина след Щатския университет на Аризона, където според

легендата беше следвал и Рап. Бързият растеж на населението и преходният характер на работната сила му даваха почти идеално прикритие.

Най-добрият начин да се запази една легенда обаче беше да не се отговаря на въпроси. Един нелегален оперативен офицер трябваше да вземе инициатива и той да задава въпросите. Рап научи, че Боб беше помогнал за развитието на „Таргет Корп“, която днес беше една успешна компания, и вече се беше пенсионирал с куп печеливши акции и други ценни книжа, както и със съпруга, която искаше да живее в Париж и да пътува из цяла Европа. Боб не беше много възхитен от тази идея, но пък тя беше отгледала децата и успяла да запази семейството сплотено, докато той беше участвал в разширяването и развитието на една от най-успешните американски търговски вериги.

През следващите месеци Рап се натъкваше от време на време на Макмахон и жена му Тереза или Тиби, както я наричаха приятелите ѝ. Отегченият до смърт Боб винаги много се радваше, че му се е удала възможност, както той го наричаше, да си поприказва с нормален човек. Постоянно го канеха да дойде на гости за вечеря у тях, но Рап все измисляше някакво оправдание, за да отклони поканата. Но веднъж Боб му показва къде се намира апартаментът им — точно от другата страна на улицата, на която беше входът на конспиративната квартира или с други думи, апартаментът на Рап. Дори още тогава той предвиди, че това място може да му бъде полезно някой ден. Останалото беше лесно. Той отиде на гости за вечеря, като занесе бутилка вино и цветя за Тиби. Докато двамата домакини довършваха вечерята си, Рап набързо направи отпечатък на ключа.

Двамата с Грета влязоха в тъмния хол, прозорецът на който гледаше точно към верандата на апартамента на Рап. Спряха се на няколко крачки от прозореца.

— Да не се приближаваме прекалено много — каза той.

— Знам, вече ми обясни. Въпреки че лампите не са включени, те пак могат да ни забележат.

Рап надникна така, че да види по диагонал улицата, на която беше паркиран микробусът на преследвачите.

— Защо си толкова сигурен, че собствениците няма да цъфнат всеки момент?

Той продължи да гледа микробуса.

— Защото единственото нещо, което Тиби обича повече от този апартамент, е внучето й, което се роди миналата седмица. Заминаха за Щатите за две седмици. Боб се надява да останат и по-дълго.

— Колко по-дълго?

— Може би завинаги.

Грета застана зад него и надникна над рамото му.

— Какво гледаш?

— Онзи микробус ето там.

— Черният ли?

— Тъхъ.

— Мислиш, че вътре има някой ли?

— Дори съм убеден. — Рап хвърли бегъл поглед върху покривите на сградите от другата страна на улицата.

— И какво ще правим?

— Ти ще застанеш от другата страна на прозореца, за да видиш, ако някой се приближи от изток. И ще чакаме да започне шоуто.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Брамбъл тъкмо се канеше да блъсне с юмрук електронното оборудване за двайсет и пет хиляди долара. Защо, по дяволите, Хърли му беше заповядал да се изтегли? Дватамата с него бяха от една порода. И той като него страшно много искаше да спипа малкия негодник. Рап беше арогантен и безпардонен задник. Хърли му беше дал картбланш да действа — нещо, което Брамбъл беше желал отдавна. Повече от година беше чакал този шанс и за нищо на света сега нямаше да се оттегли и да седи в хотела до второ нареждане.

Какво можеше да е променило намеренията на Хърли? Започна да си изрежда наум различните възможности и много бързо стигна до извода, че въпросът не беше „какво“, а „кой“. Вероятно беше някой много по-високо в йерархията. В интерес на истината Брамбъл се сещаше само за един човек, който беше на позиция да дава заповеди на Хърли — Томас Стансфийлд. Но доколкото Брамбъл беше в час, Стансфийлд също беше „за“ да подрежат крилата на Рап.

Това означаваше, че заместник-директорът е получил нова информация, която на тях не им беше известна. Или че някой се беше намесил в защита на Рап. Брамбъл нервно потропа с набраздените от белези кокалчета по малкия метален рафт на конзолата с оборудването и продължи да разсъждава върху възможните причини за промяната.

Спря се върху една личност, която само създаваше проблеми. Брамбъл не можеше да разбере как изобщо тя можеше да има нещо общо с екипа им. Чувал беше, че била умна, но досега не беше виждал доказателство за това. Тя само им се пречкаше и спъваше Хърли на почти всяка негова стъпка. Беше открила Рап, беше го вербувала и го беше привлякла в екипа. Брамбъл не можеше да проумее как изобщо е възможно подобно нещо. Веднъж в пристъп на отчаяние и разочарование, той беше попитал Хърли защо изобщо търпи тази тъпа пачавра.

Реакцията на Хърли беше светкавична и решителна. Той пристъпи към Брамбъл без никакъв намек за насилие и го изрита

толкова силно в слабините, че Чет се свлече на пода и остана да лежи превит цели пет минути. След тази случка той никога не спомена отново името на Айрини Кенеди пред Хърли. Тя продължи да се бърка в обучението им, в подбора на кадри и в операциите. Брамбъл наблюдаваше с нарастващо раздражение как тя успява да наложи мнението си буквално във всяко по-важно решение. Единствената причина за това беше, че работеше в Лангли и Стансфийлд се вслушваше в нея. След като всички бяха разпределени на второстепенни места, по тъчлинията, с изключение на Рап, на когото беше дадена зелена светлина да елиминира терористите, Брамбъл едва не се уволни по собствено желание. Каза си, че по-скоро би работил като наемник или като охрана на някоя суперзвезда тийнейджър в Холивуд. Чул беше, че там се правят доста пари, но също така се опасяваше, че някой път няма да може да се удържи и ще убие някого. Едно беше да очистиш някоя чернилка в страна от Третия свят. То беше като да отидеш на сафари. Но направеше ли го на територията на Съединените щати, щеше да свърши зад решетките.

За щастие Хърли успя да го уговори да остане. Увери го, че рано или късно Рап ще се спъне и провалът му ще е много драматичен. И когато това станеше, те щяха да се намесят и да почистят терена. И под „почистване“ Хърли изрично даде на Брамбъл да разбере, че има предвид, че ще му разреши да убие малкия негодник и с това да приключи този глупав експеримент.

Брамбъл беше чувал как се карат Хърли, Кенеди и онзи психиатър педал Люис. Кенеди беше виновна за сегашния проблем, но въпреки това не кой да е друг, а самият Господ Бог Томас Стансфийлд я беше окуражил и успокоил. От психиатъра нямаше голяма полза. Ако някой от оперативните офицери имаше нужда да споделя и да говори за чувствата си, значи си беше сбъркал работата. А Кенеди беше само една прехвалена бюрократка, която държеше за юздите Хърли и Брамбъл не можеше да разбере как е възможно това. Често си беше блъскал главата над този въпрос, но и досега не можеше да си отговори. Единственото, което му идваше наум, беше, че сигурно Кенеди беше хванала Хърли в нещо смуцаващо и скандално и той нямаше друг избор, освен да пасува при всеки спор между двамата. В крайна сметка обаче най-големият проблем беше Стансфийлд — една реликва от далечното минало. Говореше се, че е служил още в

Службата за стратегически действия ОСС по време на Втората световна война и е бил спускан в тила на немците с парашут — първо на територията на Франция, после в Норвегия. Брамбъл това изобщо не го впечатляваше. И какво толкова — Стансфийлд можеше да кара ски, да работи с радиостанция и да се храни с борови иглички и дървесна кора. Голяма работа. Тази вкаменелост трябваше да се оттегли, да отстъпи място на хора като Хърли.

Всичко това се струваше на Брамбъл адски нелогично — и преди, а още повече сега. Предвид събитията от последните трийсет и шест часа заповедта на Хърли да се оттегли беше крайно глупава и безсмислена.

— Стан ли беше?

Брамбъл бавно обърна глава към Стив Макгуърк.

— Млъкни. Опитвам се да мисля.

Макгуърк се усмихна и попита:

— И много ли е трудно?

— Кое да е трудно?

— Мисленето.

Брамбъл не беше в настроение за шеги. Той скочи от стола, сграбчи по-дребния от него мъж за яката и го притисна към стената.

— Да съм показал с нещо, че днес съм в настроение да ти слушам тъпите майтапи? Не, не съм.

Макгуърк беше жилав и силен, но в затворено и тясно пространство като това на микробуса той не можеше да мери сили с противник с размерите на Виктор. Той избута с ръка Брамбъл, колкото да може да диша свободно.

— Успокой се малко, Виктор.

— Не мисля. Писна ми от твоите глупости. По-скоро ще отида при Стан и ще му кажа да ти бие шута. Как ти се струва подобна перспектива? Или да взема просто да ти извия врата още сега?

Брамбъл почувства как нещо твърдо се опря в гърба му. Тод Борнман, третият в микробуса, насочи пистолета със заглушител към него.

— Свали си ръцете от Стив или ще ти пръсна гръбнака и после ще носиш пелени до края на живота си.

Брамбъл бавно се отдръпна и вдигна ръце. Борнман беше бивш командос от „Делта“, от онези, които много внимателно подбираха

думите си. Щом казваше, че ще стреля по него, значи наистина имаше такова намерение.

— Ти си голямо мрънкало, Виктор — добави Борнман. — Та ние от часове дебнем в засада, за бога. Една шега няма да ни навреди.

Брамбъл погледна първо Макгуърк, после Борнман, който още държеше пистолета си насочен към него.

— Извинявайте... Объркан съм. Махни това нещо — обърна се той към Борнман.

Борнман наведе цевта към пода, но продължи да държи оръжието.

— Кой беше на телефона?

Брамбъл помисли дали да не излъже, но реши, че няма да постигне нищо с това.

— Стан беше.

— Какво иска?

— Нищо.

Макгуърк поклати глава.

— Значи се ядоса така от нищо. Голям глупак си — каза той.

Ако Борнман сега беше невъоръжен, Брамбъл щеше да направи на пихтия Макгуърк.

— Искате да поседим още час или два, след което да се приберем в хотела и да чакаме нови заповеди.

— И какво лошо има в това? — попита Борнман.

— Този апартамент е единствената ни следа. Този задник рано или късно ще се покаже и ние трябва да сме тук, а не в хотела.

— Защо го мразиш толкова много?

— Кого?... Рап ли?

— Че за кого друго ще те пита бе, дебил? — изпусна нервите си Макгуърк. Този път се беше приготвил, седнал на ръба на стола и готов да реагира светкавично, в случай че Виктор му скочи пак.

Брамбъл сдържа гнева си и сякаш не беше чул обидата, отговори на Борнман:

— Дълго е за разказване. Има много неща, които вие двамата не знаете. Неца, които и Стан не ви е казал.

— Да няма нещо общо с това, че ти е счупил ръката? — Борнман не беше присъствал на инцидента, но беше чувал историята. Виктор беше голям гадняр, особено към новобранците. На Хърли му беше

хрумнало да го внедри сред новобранците, за да спечели доверието им и после да ги издаде. Говореше се, че Рап веднага забелязал уловката и още при първия удал му се случай извадил Брамбъл от играта. По мнение на Борнман Рап беше постъпил като всеки друг на негово място, при положение че имаше възможност да го направи.

— Само заради това му провинение трябваше да излети от екипа. Дори Стан е на същото мнение.

— Това Стан го каза преди или след като Рап спаси живота му? — попита Макгуърк.

— Не вярвайте на всички слухове. Стан и сам щеше да се оправи. Точно обратното, Стан е спасил живота на Рап.

— Глупости — отвърна Борнман. — Аз участвах в евакуиращия екип. Стан беше толкова зле, че не можеше да ходи сам. Рап му спаси задника и това е истината, а вие двамата може да си говорите каквото искате.

— А аз ти казвам — Виктор се наведе напред, вече без да се съобразява с факта, че той държеше пистолет в ръката, — че много неща не знаеш. Заповядано ми е да го убия, ако се усъмня, че има намерение да избяга.

— А защо на нас не дадоха същата заповед? — попита Макгуърк.

— Защото сте на дъното на командната верига.

— Айрини знае ли за тази заповед? — попита Борнман.

— Че откъде да знам? Стан не ме информира толкова подробно за всяка заповед.

— Изглежда ще бъде доста интересно.

— Кое?

— Кенеди пътува насам — Борнман погледна часовника си. — Трябва да кацне до един час.

Само при споменаването на името ѝ Брамбъл помръкна още повече. Значи сигурно затова Хърли биеше „отбой“. Ако само имаше начин да очисти едновременно и Кенеди, и Рап...

Той тъкмо се беше размечтал, когато от конзолата с оборудването прозвуча пиукащ сигнал. Брамбъл рязко се завъртя към конзолата, а сърцето му заби учестено. Погледът му се прикова към мигаща светлина на таблото. Датчикът за движение, монтиран в предния коридор в апартамента, се беше задействал.

Погледът му се застрелка от монитор на монитор.

— Какво има? — попита Макгуърк.

— Докато вие, дами, ме засипвате с хиляди въпроси и ме разсейвате, някой е влязъл отпред, качил се е по стълбите и сега снове из апартамента.

— Откъде знаеш, че не е влязъл отзад?

— Не знам. По-добре елате тук и дайте да измислим как ще влезем.

Макгуърк застана пред другия край на конзолата и написа на клавиатурата няколко команди. Секунди по-късно на мониторите се показва човек, който се качва по стълбите пред предния вход и влиза в антрето.

— Това е той — констатира Брамбъл.

— Сигурен ли си? — попита Борнман.

— Готов съм да се обзаложа на един милион. — Очите на Брамбъл заиграха върху мониторите. Другите двама си размениха озадачени погледи. — Мамка му! — Той грабна една портативна радиостанция и слушалка към нея. — Вие двамата стойте и не мърдайте оттук, докато не ви кажа! Ясно?

Те кимнаха, Макгуърк малко по-охотно от Борнман.

— Добре. Ако ви повикам, бъдете готови да тръгнете с микробуса!

Изведнъж в главата на Виктор започна да се оформя план. Той закрепил радиостанцията на бедрото си и скри кабела на слушалката под кафявото си кожено яке. След като си нагласил слушалката в ухото, той направи бърза проверка и се уверил, че устройството работи. Нареди на двамата постоянно да докладват какво се случва в апартамента, след което излетя като ракета от задната врата на микробуса.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джорджтаун, околностите на Вашингтон, окръг Колумбия

Двама костюмари от службата за дипломатическа сигурност стояха на пост пред вратата на пететажната къща от кафяв пясъчник. Техният черен ван „Шевролет Събърбън“ беше паркиран направо пред къщата между два оранжеви конуса, които бяха поставени, за да има свободно място по всяко време на денонощието за мъжете и жените, обслужващи държавния секретар. Охраната в този район не беше кой знае колко трудно занятие. Най-голяма заплахата представляваха студентите от местния Джорджтаунски университет, които сновяха в късните часове на нощта мъртвопияни или надрусани. Винаги много шумни и лишени от здрав разум, понякога те се забавляваха, като се събираха пред къщата, за да подразнят охраната на държавния секретар. Мъжете и жените от службата за сигурност бяха професионалисти, но от време на време се налагаше да дадат урок на някой от дразнителите.

Кук удостои двамата охранители само с бегъл поглед, докато търсеше място за паркиране. Ако той станеше директор на ЦРУ, щеше да разполага със собствена лична охрана. Като заместник-директор разчиташе само на себе си. Томас Стансфийлд, който формално му беше подчинен, също имаше своя охрана и макар че Кук никога не беше отворил дума за това, подобна несправедливост го дразнеше ужасно много. В края на краищата той беше по-висок по ранг от Стансфийлд. Кук беше чувал различни оправдания за необходимостта Стансфийлд да бъде охраняван. Охраната му беше назначена много преди Кук да стане заместник-директор. Причината била в многото заплахи, отправяни към Стансфийлд, както и в това, че знаел повече държавни тайни от всеки друг във Вашингтон и че нямало да е никак приятно, ако го отвлекат и измъкнат тези тайни от него чрез изтезания.

Да имаш лична охрана във Вашингтон се смяташе за символ и признание за твоя статус в обществото. Само най-важните играчи имаха право на денонощна охрана. Президентът и вицепрезидентът,

разбира се, държавният секретар, министърът на отбраната, директорът на ФБР и Томас Стансфийлд. От време на време охрана се полагаше и на другите членове на кабинета, но само ако към тях бъдеше отправена конкретна заплаха. Кук се отнасяше с голяма омраза към това, че Стансфийлд също беше част от елитния клуб. Реши, че веднага щом стане директор, ще оттегли охраната от Стансфийлд. И после с помощта на Уилсън ще го принуди да си подаде оставката и ще постави свой човек начело на отдел „Операции“. Щеше да избере човек, когото може да контролира и който знае какво е лоялност.

След третата обиколка на Кук му писна да търси къде да паркира и реши да спре волвото си направо на късата автомобилна алея, която водеше към тежката черна врата на гаража на къщата. По този начин нямаше да препречи улицата, но пък минаването по тротоара беше почти невъзможно. Не беше идеалното място, но той бързаше. Трябваше да се срещне с Уилсън, после да се върне в офиса си и да провери някои неща, и после да си събере багажа, и да се приготви за пътуването за Франция. Полетът им беше рано на другата сутрин. Кук погледна през стъклото към двамата бодигардове пред входа. И двамата бяха с кестеняви коси, единият с по-гъста от тази на другия. Бяха небрежно разкопчали саката си и поставили ръце на хълбоците. Кук знаеше, че първо трябваше да се обади и да предупреди за идването си, но искаше да изненада Уилсън.

Слезе от колата. Облечен беше в сив памучен анцуг с горнище с качулка, с емблемата на университета в Харвард, отпечатан в червен цвят отпред. Поглади лъскавата червена повърхност на лодката, която беше завързал за покрива на колата, погледна към бодигардовете и се обърна към тях с думите:

— Момчета, предайте на шефа ви, че е дошъл заместник-директорът. Трябва да си кажем набързо две приказки с него. Става ли да оставя колата си тук?

Мъжете се спогледаха и единият от тях попита:

— Извинете... кой казахте, че сте?

— Заместник-директор Кук.

По озадачените споглеждания беше ясно, че тези двамата нямат никаква представа с кого разговарят.

— Извинете, от коя служба сте, сър?

„Майтапите ли се с мен?“ — помисли си Кук.

— От ЦРУ — с леко раздражение отвърна той. — Моля, предайте на държавния секретар, че е спешно.

Единият — този с повечето коса — се скри в къщата, докато другият остана на поста си. Той изгледа отвисоко посетителя и каза:

— Можете ли да ми покажете документ за самоличност, сър?

Кук поклати глава и си помисли: „Как може тези двамата идиоти да не знаят кой съм?“.

— Съжалявам, не нося портфейла си с мен, когато ходя да гребя. — Кук потупа лодката като горд баща. — А да си оставя документите в колата не е много добра идея, нали?

Мъжът не отговори нищо. Само недоверчиво го изгледа и се запита що за човек може да се движи с кола из Вашингтон, без да си носи документите за самоличност. Един заместник-директор на ЦРУ би трябвало да има повече разум от този тук.

Няколко секунди по-късно партньорът му надникна иззад вратата и двамата си размениха няколко думи. Този, който изглежда губеше битката с оплешивяването, направи знак на Кук да се приближи. Той заобиколи колата и се заизкачва по стъпалата — общо пет на брой, направени от същия пясъчник като къщата. После имаше площадка, завой наляво и още пет стъпала. Площадката пред входната врата беше достатъчно широка, за да могат и тримата да застанат свободно един до друг. Или поне така си мислеше Кук, докато господинът с олисяващото теме не му нареди да си вдигне ръцете, за да го претърси.

— Ти шегуваш ли се? — каза Кук, ядосан от това искане. — Аз командвам ЦРУ и с Уилсън непрекъснато се срещаме.

Тази информация изглежда не направи никакво впечатление на бодигарда.

— Ако командвате ЦРУ, къде тогава е личната ви охрана?

Сега вече Кук се ядоса не на шега. За какъв се мислеше този тип с костюм, взет под наем? Как изобщо се осмеляваше да му задава такива въпроси? След като го изгледа отвисоко, Кук излъга:

— Пратих ги да си почиват днес.

Онзи размишлява за кратко върху отговора, който не беше много резонен. ЦРУ беше сериозна институция, подложена на сериозни заплахи. Кой човек с всичкия си би пуснал охраната да си почива?

— Не се обиждайте, сър, но аз не ви познавам, нямате уговорен час за среща, а и не носите в себе си документ за самоличност. Моята

работа е да охранявам държавния секретар и това е. Ако пусна напълно непознат човек в къщата, няма да бъде много професионално, нали?

В ума му изскочиха десетки начини да постави този тип на мястото му, като повечето включваха обиди относно интелектуалното развитие на бодигарда. В крайна сметка обаче той си каза, че правенето на сцени на прага на къщата на държавния секретар е най-малкото неразумно, и затова вдигна ръце и позволи на бодигарда да го претърси.

Когато свършиха, Кук беше придружен в къщата. Вторият бодигард му каза да почака във фойето. Двата стояха мълчаливо върху мраморния под в черно-бяла шахматна шарка, докато след няколко минути от горния етаж не се появи държавният секретар. Уилсън беше облечен в тъмносив вълнен панталон и бяла риза. Беше сменил жълтата жилетка от предния ден с червена.

— Пол... два дни подред. Значи наистина е спешно.

— Извинявай, Франклин, но заминавам за Париж тази сутрин и си казах, че е добре първо да обсъдим някои неща.

Уилсън се спря в другия край на фойето и изгледа госта си. Държавният секретар изглеждаше така, сякаш Кук го беше извадил от дрямката му.

— Париж... това има ли нещо общо с темата, която дискутирахме онзи ден?

— Да. — Кук изгледа красноречиво бодигарда и домакинът разбра намека му.

— Да се качим горе.

— Мисля, че идеята е добра. — Гостът прекоси фойето.

Двата с Уилсън продължиха по дългия коридор към кухнята. Домакинът отвори вратата към подземния етаж, включи осветлението и му направи знак да мине пръв. Държавният секретар го последва и затвори вратата след себе си.

Под погледа на Кук Уилсън повтори същите рутинни действия като по-предния ден. Застана зад плота, откри панела с пулта за управление и натисна няколко бутона. Секунди по-късно от тонколониите на тавана се разнесе музиката на струнен квартет. След това Уилсън взе две тумбести чаши, сложи вътре по няколко кубчета лед и ги напълни с уиски. Кук понечи да откаже, защото имаше много

работа, а и неделя следобед не беше най-подходящото време за пиене. Но Франклин Уилсън не беше от хората, които обичат да му отказват. По-добре беше да вземе чашата с уискито и да я държи, без да пие.

Уилсън излезе иззад плота с двете пълни чаши и посочи към кожените кресла от двете страни на камината. Очевидно днес нямаше да играят билиард.

— Ако знаех, че ще се отбиеш, щях да запаля огън. — Той му подаде чашата и след като и двамата седнаха, го попита: — Та, кажи ми какво си намислил?

— Както споменах, утре сутринта заминавам за Париж.

— Да, и? Каква е целта на пътуването ти?

— Няколко са. Искам да се видя с моите хора в посолството, да оценя морала им и доколко може да се разчита на тях. Също така имам среща с някои от моите колеги в ДЖСЕ.

— Френското разузнаване? — Уилсън повдигна въпросително вежда.

Кук кимна.

— Както предполагаш, те не са много доволни от сегашната ситуация.

— Казаха ли ти кого подозират за нападението?

— Не. — Кук поклати глава. — Но има някои аспекти, които те не биха искали да обсъждат по телефона.

— Разбира се. — Държавният секретар отпи голяма глътка от уискито и издиша силно, сякаш питието му беше загоряло гърлото. — Нещо подсказва ли ти обаче, че те имат някакви версии или следи?

— Очевидно си организират нещо като световна конференция на шпионите и всеки е заподозрян.

— А Стансфийлд?

— Той идва с мен.

— Ти ли предложи или той?

— Аз. Казах си, че ще е добре да го отклоня от кабинета му за известно време. Поставил съм го под наблюдение. Ако направи нещо необичайно или се срещне с някоя интересна особа, ще знаем и ние за това.

— Идеята не е лоша. Нещо друго?

Кук отпи малка глътка и отвърна:

— Хърли се появи.

Уилсън се премести по към ръба на креслото.

— Интересно. Къде е той сега?

— В Париж... От ДЖСЕ го следят.

— Добър си — каза Уилсън с възхищение. — Нещо глупаво ли е направил?

— Още не, но като му знам биографията, много е вероятно да даде повод на французите да го арестуват още преди края на седмицата.

Другият се усмихна.

— Дано да си прав. Друго?

Кук кимна и направи пауза. Отпи отново от уискито, остави чашата на корковия поднос върху малката дървена масичка, наведе се напред и подпря лактите на коленете си, после скръсти ръце.

— Не знам как да ти го кажа, затова ще бъда директен. Между теб и Стансфийлд има ли нещо, за което не си ми споменал?

Уилсън се досети, че Кук разполага с някаква информация. И тъй като по професия беше адвокат, той постъпи като такъв, отговори на въпроса с въпрос:

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид някакъв проблем... някаква вражда между двама ви?

Уилсън поклати глава, впери поглед в чашата си за миг и накрая отговори:

— Освен че му нямам доверие и че според мен той трябва да бъде съден и тикнат в затвора, няма друго... не се сещам за нищо друго.

— Нищо конкретно?

— Пол, ако имаш някаква информация, свали картата на масата. Не мога да се сетя за нищо конкретно, което да е станало между мен и Томас Стансфийлд. Той ми е подчинен и винаги е бил такъв. Когато бях сенатор и бях в Сенатската комисия по разузнаването, ние доста спорехме с него, но така беше и с другите сенатори. Нашата работа беше да го притискаме и предвид неговия опърничав характер имахме не един и два разгорещени дебата.

— Повярвай ми, знам за какво говориш.

— А сега вече, като станах държавен секретар и един от най-близките съветници на президента, той е, ами, пак е доста под мен. С

нищо не може да ме притесни, освен че поддържа взаимоотношенията с един от най-близките ни съюзници.

Кук кимна, сякаш беше повярвал на обяснението му.

— Ти може и да не мислиш често за него, но процесът не е двустранен.

— Какво искаш да кажеш?

Той се покашля колебливо и отвърна:

— Този човек не те харесва.

Уилсън се усмихна, сякаш беше горд от чутото.

— Много хора в този град ми завиждат. Не се и съмнявам, че Томас Стансфийлд е един от тях.

Кук реши малко да го притисне:

— Томас Стансфийлд не е някакъв си дилетант, а ти не си първият член на правителството, който му има зъб. Той е надживял на поста си толкова директори, президенти и сенатски комисии, че и двамата няма да можем да ги изброим.

Уилсън се намести в креслото си и поизправи гръб.

— Което ще рече?

— Глупаво ще е от твоя страна да го подцениш.

— Аз никога не подценявам враговете си. Освен това имам стратегия, с която да го победея.

— Каква е тя?

— Аз ще победея, защото няма да играя по правилата на Стансфийлд. Аз не действам в сянка. Аз работя на ярка дневна светлина, където истината се вижда на показ. Досега тези, които започваха борба с него, допускаха глупостта да си въобразят, че ще могат да го бият в собствената му игра. Аз не съм толкова наивен.

— Хубаво — каза Кук, макар и да си мислеше точно обратното. Единственият начин да се справиш с Томас Стансфийлд беше да планираш всеки ход много внимателно, да стъпваш много предпазливо, така че той изобщо да не забележи приближаването ти, докато не забиеш ножа в гърба му. — Е, тогава или си го уплашил, или с нещо силно си го ядосал, защото никога преди не съм го виждал такъв.

— Какъв?

— Тази сутрин се отбих в кабинета му, за да го питам за Париж.

— И?

— Той, разбира се, отрече, че има пръст... не че съм очаквал нещо друго.

— Значи срещата ви беше без особени последици?

— Бих казал, че да... поне не докато не споменах името ти. Тогава той страшно много се разгорещи.

На Уилсън това му хареса. Досега не беше виждал спокойният като сфинкс Стансфийлд да трепне, камо ли да се разгорещи.

— Какво каза той?

Кук се покашля и изрече първата си лъжа:

— Каза, че по-добре да се занимаваш с твоите дилетанти в Държавния департамент и да оставиш шпионажа на нас.

Уилсън изобщо не трепна.

— Какво друго каза?

— Цензурираната или нецензурираната версия искаш?

— Нецензурираната.

Кук се беше поизпотил да измисли най-добрия начин и с подходящо украсяване на собствените думи на Стансфийлд, придружени с няколко лъжи, за да жегне Уилсън дълбоко в сърцето.

— Каза, че си станал много сърдит и кисел.

Уилсън се изсмя, помисли за секунда и попита:

— Защо да съм кисел? Имам страхотен живот. Аз съм един от най-могъщите хора в страната. Какво би ме направило кисел?

Кук приложи максимално актьорските си умения, за да изглежда сконфузен. Заби поглед в обувките си и после в тези на домакина. Когато по негова преценка изобрази достатъчно неловкост, отвърна на въпроса:

— Заради жена ти.

Тези думи сякаш увиснаха във въздуха в продължение на цяла вечност. Кук усети, че е на прав път. Само при споменаването на жена му Уилсън застана на нокти.

— Какво заради жена ми?

— Ами... — Кук поклати глава. — Не ми се иска да го повтарям, но както казах, толкова е нетипично за него, че си помислих, че сигурно си сторил нещо, с което адски много си го вбесил.

Търпението на Уилсън беше на изчерпване:

— Какво точно ти каза?

Кук се покашля и продължи:

— Каза, че си я захвърлил в клиника веднага щом се е превърнала в пречка за политическата ти кариера. Че ако наистина си я обичал, както твърдиш, си щял да я оставиш да живее у дома с теб. — Той отново се престори на смутен. — Извинявай, Франклин.

Спокойното и достолепно поведение на Уилсън се изпари на мига. Целият почервеня като домати, стисна зъби, ноздрите му се разшириха. Той отправи взор към стената вдясно от себе си и ядосано процеди:

— Как смее.

Кук остана доволен от себе си, но майсторски прикри задоволството си.

— Това беше поверителен разговор, Франклин, между заместник-директора на ЦРУ и заместник-директора, оглавяващ отдел „Операции“. Ако се разчуе, че съм ти предал тази информация, някой в Лангли много ще се ядосат. Въпреки това аз сметнах, че трябва да знаеш. Самият аз бях шокиран от грубите му коментари. Нямах представа, че те мрази толкова много.

— Повярвай ми... чувството е взаимно. Разбрах те, няма да кажа нищо на Стансфийлд, което да те компрометира. Не така ще спечелим тази битка.

— Съжалявам, че трябваше да го чуеш. — Кук отпусна главата си за още по-драматичен ефект. — Но сметнах, че трябва да ти го кажа. Ако някой беше изрекъл нещо подобно за съпругата ми, аз също щях да искам да знам.

Уилсън кимна, но си замълча. Само се загледа в една точка, видимо наранен.

Кук стана.

— Този човек има тъмна страна, Франклин. И е много опасен. — След като Уилсън не отговори, добави: — Ще те държа в течение на случващото се в Париж.

Кук отново не получи отговор и тръгна към вратата. Остави Уилсън да умува върху думите му, което беше само в интерес на целите на Кук. Щом стигна стълбището обаче, държавният секретар рече:

— Пол, не се тревожи... това ще си остане между нас. Ценя искреността ти.

Кук кимна.

— Спокойно, Франклин. Той ще си получи заслуженото и двамата с теб ще бъдем тези, които ще го свалят от трона.

Уилсън като че не чу нищо от казаното от Кук.

— Ето това мразя в хората в този град — каза държавният секретар. — Какво достойно има в това да се заяждаш с жената на някого?

— Нищо достойно няма.

— Да, няма, но аз няма да се оставя да ми отвлекат вниманието от главната ни цел. Томас Стансфийлд е опасен човек и с него трябва да се приключи, преди да е довел Управлението до пълна катастрофа. Ценя приятелството ти, Пол, но искам да ми обещаеш, че ще си с мен докрай.

— Обещавам, сър. Томас Стансфийлд е напоил ЦРУ с отровата си и единственият начин корабът отново да бъде насочен към верния курс е да се отървем от него. Щом приключим с него, аз ще се заема с промените, които ще позволят занапред Управлението безпрекословно да се подчинява на политиката на изпълнителната власт и на законите на тази страна.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Париж, Франция

Рап се усмихна. Люк играеше до съвършенство ролята си. Беше си пъхнал ръцете в джобовете на якето и на всеки пет крачки оглеждаше улицата за опасности. Мич не би се държал така, но пък беше казал на Кенеди, че е прострелян. Нямаше да е пресилено, ако мъжете в микробуса си помислят, че е малко по-нервен и напласен от обикновеното.

Рап имаше доста добра представа какво се случва в микробуса и не криеше пред себе си, че изпитваше удоволствие от настъпилата вътре суматоха. Сега там всички се блъскаха един в друг и се чудеха какво да предприемат. Що се отнася до това кой беше в микробуса, той не можеше да знае със сигурност, а и до този момент не си беше задавал този въпрос. Хората, които го познаваха достатъчно добре, че да различат него от подставено лице, се брояха на пръсти. На улицата обаче беше тъмно, а и Люк имаше телосложение като неговото. В подобни ситуации те щяха да видят това, което им се искаше, тоест Рап, който се е върнал, за да си вземе нещо от апартамента.

От всички оперативни агенти Роб Ридли имаше може би най-богат практически опит и знания за стила на действие на Рап. Кенеди и Хърли познаваха методите му достатъчно добре, но едва ли някой от тях щеше да дежури в микробуса. Хърли беше твърде нетърпелив. Той се нуждаеше от постоянно движение или поне да има свобода на движение, особено след похищението му в Бейрут. Хърли никога не би го признал, но върху съзнанието му бяха останали психологически белези, които той още не можеше да излекува. Най-възможният вариант беше Ридли, който се специализираше в проследяване и наблюдение. Той и хората му бяха извършили предварителното разузнаване в операцията за ликвидирането на Тарек и бяха напуснали града ден преди Рап да убие петролния министър. Мич не знаеше накъде са тръгнали, но Хърли имаше ден и половина, за да ги върне и

да ги постави отново на позиция. Напълно възможно беше да са Ридли и екипът му, но Рап имаше предчувствието, че е някой друг.

Всичко се свеждаше до разговора му с Кенеди и до това дали тя щеше да успее да убеди Стансфийлд, че са му устроили засада. Рап нямаше почти никакви съмнения кой в момента се намира в микробуса. Щяха да възложат акцията на Хърли, а той на свой ред щеше да доведе верния си пес, онзи подлец Виктор. През последната година и нещо Рап беше седял много малко във „Фермата“. Ръководителите на екипа бяха положили неимоверни усилия, за да запазят самоличността му в тайна от останалите посетители. През това време той беше видял малко повече от десетина души. Мъже, които се бяха върнали от операции в чужбина, и новобранци, които искаха да попаднат в екипа. Един от тези хора вече не беше сред живите, убиха го в Бейрут. Рап не искаше да си спомня този ден. Беше твърде ярък спомен за това как и неговият живот можеше да приключи за част от секундата.

Кенеди беше казала, че ще дойде в Париж. Беше очевидно какви щяха да са последиците. Хърли щеше да се ядоса и да ѝ каже да си върви обратно в Лангли, и да си седи зад бюрото, а да не се занимава с него. Щеше да ѝ го каже грубо. Единственият начин тя да има успех беше Стансфийлд да оглави операцията. Всичко се свеждаше до него — до единствения човек, способен да обуздае Хърли.

Рап застана зад рамото на Грета и продължи да наблюдава как Люк се приближи още до стъпалата пред входа за апартамента. Мич отстъпи крачка назад и застана до другата страна на прозореца. Микробусът беше лесен за откриване. Черен микробус „Мерцедес Бенц Спринтер“. Достатъчно висок и широк, което позволяваше на хората вътре да се движат. Този вид микробуси често се срещаха в повечето големи градове. Работниците се придвижваха с тях из тесните и претъпкани улици. Този микробус обаче се открояваше от останалите по оборудването на покрива — сгъваема стълба и няколко тръби, в които можеше да има всичко, от навити тапети до балатум или мокет. В действителност това бяха елементи от високотехнологична наблюдателна и проследяваща система, която включваше скрити камери, антени и микрофони с насочено действие.

Предположението му беше, че вътре е Виктор, но освен него той не знаеше кой друг е на смяна вътре. Най-вероятно бяха извикани

агенти от резидентурите от цяла Европа, макар че повечето от тези хора бяха прикрепени към посолствата с официално прикритие и „осветяването“ им пред някой като Виктор криеше доста рискове. Рап мислено се постави на мястото на Хърли и реши, че той не би стигнал чак дотам. По-скоро щеше да вземе със себе си бивши бойци от специалните части — момчета, които не се гнусяха от нищо и знаеха как да си държат езика зад зъбите.

— Грета — обърна се Рап към нея, докато държеше под око микробуса, — какво виждаш?

— Само мъжа с шапката. Нищо друго.

Той направи две крачки назад и отиде отново до нея. Люк беше на около метър от предната врата. Рап огледа района за някакво движение. Засега нямаше и той се върна при другата страна на прозореца, за да наблюдава микробуса. Стори му се, че микробусът се разклати леко, но от това разстояние не беше сигурен.

— Той изкачи две стъпала — докладва Грета.

Рап продължи да гледа към микробуса.

— Влезе вътре.

В този момент Рап се досети, че те може да го чакат в апартамента. Погледът му се стрелна от микробуса към втория етаж на сградата от другата страна на улицата. Преброи три прозореца отляво надясно. Завесите бяха спуснати и в третия, и в четвъртия прозорец. Нямаше как да разбере дали има някой вътре. Това леко го напрегна. Ако хванеха Люк и го разпитаха, щяха да разберат, че Рап е някъде наблизо и ги наблюдава.

— Грета, спомняш ли си какво си говорихме с теб? Че ако ти кажа, че искам да тръгнеш към твоята кола, не желая да спориш с мен.

Тя отмести очи от сградата.

— Не разбирам защо не искаш да дойдеш с мен.

— Няма да го обсъждаме сега — отвърна Рап с твърд тон. — Искам да знам дали ще правиш точно това, което ти казвам. Твоята безопасност е мой приоритет. Ако няма да ме слушаш, по-добре да си тръгнеш още сега.

Грета поклати глава и се намръщи. Изпълняването на заповеди не беше най-силната ѝ черта.

Рап отново насочи вниманието си към микробуса. Кенеди му беше казала, че конспиративната квартира е под наблюдение. Или

хората в микробуса спяха, или бяха вкарали някого в апартамента. Ако беше второто, той очакваше всеки момент да светнат лампи вътре. Люк щеше да ги изненада адски много. После най-вероятно щяха да го разпитват поне два-три дни. Рап се чувстваше неудобно заради това, но Люк щеше да оживее. Неговата версия щеше да се потвърди. Възнамеряваше да се обади на Кенеди и да ѝ разкаже какво точно е направил. Те щяха да побеснеят, че е дал ключовете и кодовете от конспиративната квартира на някакъв си наркодилър. Рап щеше да остане непреклонен. Някой от тях го беше предал. Той беше вкаран в капан и докато не се увереше, че може да им има доверие, щеше да се наложи те да изтърпят неговата параноя.

Рап погледна часовника си. Люк беше влязъл през входната врата преди близо четирийсет секунди. Мич погледна към микробуса и най-накрая забеляза движение. Мерцедесът се разклати и миг по-късно някой вече тичаше приведен към апартамента. Рап успя да зърне за кратко мъжа, докато минаваше между две коли. А когато се приближи още, го разгледа по-обстойно.

Това беше Виктор. Дори на слабата светлина на уличните лампи беше лесно да го различи. Той беше получовек, полугорила, движейки се тежко по улицата, сякаш щеше да разбива тухлени стени. Рап не харесваше Хърли, но изпитваше уважение към него. Виктор обаче беше друго нещо. Рап го ненавиждаше искрено, не разбираше защо още не са го изхвърлили от ЦРУ и прекарваше доста време, като подробно обмисляше как би го убил, ако му се удадеше възможност.

Рап го видя да се насочва към предната врата. Сградата от другата страна на улицата беше като огледален образ на първата. На приземния етаж имаше градинка, а всяко жилище имаше отделен вход откъм улицата и малък вътрешен двор, който беше на метър и двайсет под нивото на тротоара и имаше ограда от черно ковано желязо и портал. Първият етаж се намираше на височина два метра и половина над тротоара. Стълбите пред входа бяха относително стръмни и водеха към двойна врата. Виктор застана точно там, където очакваше Рап. Скри се в сянката встрани от площадката пред входа. Той напрегна зрението си, но без успех. Виктор беше облечен в черно и в момента представляваше сянка сред другите сенки.

Рап провери прозорците на апартамента. Лампите все още бяха изключени. Погледна часовника си. Люк се намираше в апартамента от

близо две минути. Рап беше изчислил всичко. Ако Люк стореше точно това, което му беше наредил, трябваше да свърши и да излезе най-много до пет минути. Нещо обаче подсказваше на Рап, че наркочилът се е задържал вътре, за да види какво още може да отмъкне със себе си.

— Кой е този човек? — попита го Грета.

— Този, за когото те предупредих... Виктор.

Постепенно картината се нарисова — микробуса, позицията на Виктор и прозорците на апартамента. Четири минути и двайсет и седем секунди нищо не се случи. После изведнъж външната врата се отвори и Люк излезе отвътре. Слезе по стъпалата и зави надясно, точно както го беше инструктирал Рап. Виктор безшумно излезе от сенките и тръгна след Люк, само на четири крачки зад него. Вдигна дясната си ръка и Рап веднага разпозна дългия черен пистолет със заглушител.

Рап поклати глава и измърмори: „Какъв негодник“!

Случилото се впоследствие беше напълно неочаквано за него. Дулото на пистолета проблесна и тялото на Люк отлетя на една крачка напред, след което падна върху тротоара.

Грета ахна и закри с длан устата си от ужас.

Рап мигна изненадано и неволно посегна към пистолета си. В тази част от секундата осъзна, че току-що е станал свидетел на собственото си убийство, и секунда след това си даде сметка, че е станал причина за смъртта на напълно невинен човек. Това го изпълни с вина и гняв, както и с абсолютното убеждение и решителност, че ще види сметката на Виктор.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Брамбъл вече си беше набелязал мястото. Така работеше неговият мозък. Той беше ловец по природа, роден убиец и негодник, поради което Рап нямаше никакъв шанс. Рап беше само едно нищо и никакво колежанче, което за всичко се колебаеше. Женчо, който беше възпитан в духа на политическата коректност. Мозъкът му беше пълен с прекалено много глупости. Неща, които се бяха наслоили от милионите години еволюция на хищническата природа на човека. В това му беше недостатъкът, а в същото време — предимството на Брамбъл. Рап сигурно беше от онези, които повръщаха, след като убиеха някого. Веднъж беше видял така да постъпва един негов приятел рейнджър след края на мисията. Никога преди това някой не му беше паднал в очите толкова бързо.

Нишата встрани от стълбите беше идеалното място. Сърцето на Брамбъл биеше учестено и той знаеше, че не е от тичането, а от тръпката, очакването на предстоящото убийство. Притокът на адреналин в кръвта му. Типична реакция на аматьор и той се наруга за това. Наложил си да диша дълбоко и равномерно. Нямаше защо да се напруга. Позицията му беше идеална. Той беше напълно скрит в тъмното. Мястото беше като по учебник подходящо за засада. Сърдечният му ритъм се поуспокои и тогава той си даде сметка, че има проблем. Всъщност два проблема. Какво щеше да прави с Макгуърк и Борнман? Те щяха да видят как убива Рап и ако пред Хърли можеше да се оправдае, че той самият му е дал такава заповед, проблемите щяха да се появят по-късно, когато се върнеха в Щатите. Всички те щяха да бъдат разпитвани и Кенеди щеше да откачи, когато разбереше, че той е убил нейния любимец. Дори Хърли можеше да реагира зле. Той мразеше Рап, но нямаше да се отнесе любезно със свой подчинен, убил колегата си по собствена инициатива, особено след като изрично му беше наредил да се оттегли. Брамбъл се мъчеше да измисли решение на проблема, когато в слушалката прозвуча гласът на Макгуърк:

— Той отива към сейфа.

Разбира се, помисли си Брамбъл и после си спомни заповедта, която му беше дал Хърли.

— Вие изпразнихте ли сейфа? — попита.

— Защо да го правим? — отвърна Макгуърк.

— Защото така ви наредих — ядоса се той.

— Кога пък си ни казал? Тод, Виктор казвал ли ни е да опразним сейфа?

Брамбъл се вслуша в краткия разговор в микробуса, след което Макгуърк му отговори, че сигурно е дишал лепило.

— Изобщо не си ни казвал да опразним сейфа.

Брамбъл изруга тихо, погледна към микробуса и попита:

— Какво прави в момента?

— Отвори сейфа и изглежда прибира цялото му съдържание.

Хърли щеше да побеснее. Това беше първото, което му беше казал. „Изпразни сейфа и да не ти минават глупави мисли през главата. С Кенеди знаем точно колко пари има там“ — бяха думите му.

— Затваря сейфа — докладва Макгуърк. — Сега слага всичко в една чанта на рамото си.

— Мамка му — измърмори Брамбъл. — Какво друго?

— Май тръгва към вратата. Да, сега е в коридора и се насочва право към вратата. Какво да правим?

— Стойте и кротувайте! — Той беше твърде зает с решаването на собствения си проблем. Не можеше да пропусне такава възможност, а ако я пропуснеше, щеше да съжалява и да се ядосва до края на живота си. — Повторете последната ми заповед.

Брамбъл разпозна гласа на Борнман. Той щеше да е проблем. С Макгуърк щеше да се оправи лесно.

— Казах да седите мирно. Не трябва да го изплашим. Бъдете готови да докарате микробуса и продължавайте да ми докладвате за обстановката.

Брамбъл се вслуша в гласа на Макгуърк, който му съобщаваше за всяко движение на Рап на път за изхода. Основното му тактическо притеснение на този етап беше дали ще излезе по същия маршрут, по който беше влязъл. Няколко секунди по-късно получи потвърждението, което беше чакал. Той застана в сенките и на лицето му се изписа усмивка.

— Сега целият си мой, задник такъв.

Чу как вратата се отвори и леко се придвижи напред, вдигнал дясната ръка, готов да стреля. Макгуърк продължи да докладва и Брамбъл си представи как Рап слиза по стъпалата. Щом чу, че жертвата му зави надясно, излезе от скривалището си. Знаеше, че мониторите в микробуса не дават чиста картина на улицата, и възнамеряваше да използва това като свое предимство. Излезе на бледата светлина на уличните лампи и тръгна след жертвата си.

Рап стоеше само на няколко метра от него. Брамбъл вдигна пистолета, прицели се в тила му и натисна спусъка. Това беше най-красивата гледка, която беше виждал. Куршумът влезе откъм тила и излезе през лицето, образувайки кървав облак. Рап направи още една крачка и падна по лице върху асфалта.

— Докарайте микробуса тук! Бързо! — Преглъщайки от удоволствие, Брамбъл застана над трупа и каза: — Зън-зън, дяволът е мъртъв.

Чу ръмженето на двигателя и след малко микробусът се понесе по улицата, а секунда по-късно спря с изскърцване на гумите от другата страна и страничната врата се отвори.

Борнман изскочи от колата и първото, което Брамбъл забеляза, беше пистолетът в ръката му. Той остави без внимание този факт и насочи своя пистолет към трупа.

— Хвани го за краката, трябва да го качим и да изчезнем, преди да са дошли ченгетата.

— Ти го уби! — извика Борнман.

— Това беше целта. Съжалявам, не можех да ви кажа. Стан така нареди. — Брамбъл се наведе и хвана гърба на якето с лявата си ръка. — Хайде, хвани го за краката. Трябва да се махаме оттук.

Борнман се поколеба за секунда и после пхна пистолета в колана си. Хвана трупа за глезените, докато Брамбъл държеше горната част, сякаш вдигаше куфар. Тялото увисна във въздуха. Брамбъл тръгна напред, между двете паркирани коли и метна главата и торса в микробуса.

Погледна към Макгуърк, който беше седнал зад волана, и му заповяда:

— Хвани го за ръцете и го издърпай вътре.

Макгуърк скочи и се зае да тегли навътре трупа, докато Борнман качи краката му. При това движение Борнман се наведе над отворената

врата. Брамбъл се възползва от момента, направи крачка назад и вдигна пистолета, доближи го на сантиметри от тила на Борнман и натисна спусъка.

Борнман падна в микробуса. Брамбъл погледна към шокирания Макгуърк и му каза:

— Боже, ама аз наистина съм добър. — След което го застреля в лицето.

Скоростта на куршума накара Макгуърк да остане изправен за секунда, но не беше достатъчно, за да го събори. Тялото му увисна във въздуха неподвижно, след което падна по лице върху първия труп.

Брамбъл се ухили до уши. Щеше да получи медал за това. Рап се побъркал и убил Макгуърк и Борнман, но Чет се намесил и видял сметката на негодника. И после, за да се покаже като истински супергерой, той съумял да прибере трите трупа в микробуса, преди да са ги видели местните. Това беше ЦРУ, не ФБР. Работата му беше да унищожава улики, не да ги съхранява. Нямахше да има местопрестъпление, нито криминалисти и детективи. Хърли щеше да повярва на думите му и да му благодари, че е изчистил бъркотията.

Краката на Борнман продължаваха да стърчат от микробуса. Брамбъл понечи да го хване, когато чу нечий глас отляво. Той бавно се обърна по посока на гласа и видя двама мъже в костюми да се приближават към него. Бяха на петнайсетина метра от него, с извадени пистолети. Знаеше, че са на петнайсет метра от него, защото беше изстрелял хиляди патрони с пистолет от тази дистанция. Готов беше да се обзаложи, че тези двамата не бяха изстреляли и една стотна част от това.

Френският на Брамбъл не беше много добър, но той схвана, че искаха от него да си вдигне ръцете. Привидно се подчини, като вдигна първо лявата си ръка, а после започна да вдига и дясната и спокойно стреля два пъти в бърза последователност. Нощната тишина беше нарушена от изстрела от оръжията на единия от мъжете. Тъй като пистолетът не беше със заглушител, изстрелът отекна като гръмотевичен гръм. Брамбъл чу как куршумът се заби зад него, след като прелетя на безопасно разстояние покрай главата му.

Двамата бяха мъртви и той реагира така, както често реагираше, когато беше на косъм от смъртта. Започна да се смее. Не някакво тихо хихикане, а гърлен и гръмогласен смях, с който целеше да прогони

напрежението и да триумфира в еуфория със собствената си победа. Той беше царят на гората, последният оцелял, истинският мъж. Пет куршума и пет трупа.

— Дявол да го вземе, трябва да напишат песен за мен — каза си на глас.

Чу стон, обърна се и видя, че единият от мъжете, лежащи на около петнайсет метра от него, мърда.

— Мамка му.

Хареса му идеята за пет трупа с пет куршума. Звучеше като от филм с Клинт Истууд. Пет трупа с шест куршума не звучеше толкова вълнуващо. Нямаше тръпка. Брамбъл беше почти сигурен, че е улучил първия в лицето. С втория изстрел малко беше прибързал. Винаги беше възможно жертвата да е простреляна смъртоносно, но да има предсмъртни гърчове. Той тръгна към лежащия и си спомни, че има в себе си нож. Можеше да спести един куршум и да му пререже гърлото. Тогава пак щеше да е пет трупа с пет куршума. Или почти.

Брамбъл беше прав за първия изстрел. Беше уцелил непознатия точно в средата на лицето, между носа и горната устна.

— Ей, страшен изстрел.

Вторият мъж стискаше с ръце гърдите си. Пистолетът му беше на метър и половина от него, но и на километър да беше, все щеше да е същото. В ъгъла на устата му имаше кръв и той впери в Брамбъл умоляващ поглед. Убиецът му се усмихна, вдигна пистолета и тъкмо се направи да дръпне спусъка, когато за втори път куршум прелетя покрай главата му.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Сякаш цяла вечност стояха умълчани, но в действителност бяха само няколко минути. Микробусът се премести и Рап видя как един мъж слезе от него. Беше един от хората на Хърли, бивш командос от специалните сили. Съдейки по изражението му, той не беше никак доволен от случилото се току-що. Като че се разкрещя на Виктор и по езика на тялото Рап разбра, че е напрегнат и е нащрек. Виктор отговори нещо, с което искаше да успокои другия, след което двамата вдигнаха тялото на Люк и го отнесоха в микробуса. За миг и двамата се скриха, след което Виктор отново се показа. Рап го видя как вдигна дясната си ръка, усмихна се и после в интервал от няколко секунди проблеснаха две пламъчета.

— Какво стана? — попита Грета.

Рап поклати глава.

— Мисля, че той току-що застреля двамата.

— Кого?

— Двамата, които бяха заедно с него.

— Защо?

— Добър въпрос. Мисля да отида да разбера сам. — Рап вече стискаше пистолета в дясната си ръка. — Грета, помниш ли плана? Излез през задната врата, качи се в колата, но не стартирай двигателя. Изчакай пет минути и нито секунда повече. Ако не дойда дотогава, изчезвай отгук. Или ще ти се обадя по телефона в хотела, или ще се срещнем до утре сутринта.

— Но...

— Шшт! Ти ми обеща. Повече никакви въпроси. Мога сам да се грижа за себе си.

Тя прехапа долната си устна и кимна. Погледна през прозореца и нещо привлече вниманието ѝ.

Рап проследи погледа ѝ. По тротоара се приближаваха двама мъже с извадени пистолети. Той се досещаше какво щеше да се случи. Виктор не беше от онези, които биха се предали.

— Хайде. — Хвана Грета за ръката и я издърпа към вратата. — Отиди право при колата. Не се спирай. Ако до утре сутринта не ти се обадя, искам да разкажеш на дядо си какво си видяла. Кажи му, че беше Виктор. — Той почувства, че Грета е леко шокирана, и добави: — Повтори какво трябва да кажеш на дядо ти.

— Че е бил Виктор. Виктор уби всички.

— Точно така. — Рап отвори вратата и двамата излязоха в коридора. В очите ѝ напиха сълзи. — Няма време за това, скъпа. Не се безпокой, ще се оправя с този негодник и пак ще мога да дойда при теб в колата до пет минути. — Побутна я леко напред. — Тръгвай.

После се обърна и тичешком заслиза по стълбите. Стъпалата бяха десет, после площадка, после още десет стъпала. Рап излетя през първата врата и през стъклото на втората видя Виктор, насочил пистолета вероятно към някой от двамата мъже на земята. И на лицето му отново беше изписана онази идиотска глуповата усмивка. Що за перверзник трябваше да си, за да изпитваш удоволствие от убийството на жив човек? Рап съзнаваше, че няма време за подробно разработване на плана, затова мина като стрела и през втората врата, насочи пистолета и стреля. Куршумът излетя от заглушителя, изсвистя във въздуха и се заби в стената на сградата от другата страна на улицата.

— Виктор, тъпак такъв! — извика Рап, докато скочи от последните стъпала и изстреля нов куршум, който този път уцели страничното стъкло на колата пред Виктор. — Уби погрешен човек, глупако.

Скочи на тротоара и зави рязко надясно. Елементът на изненадата беше на негова страна, но първо беше необходимо да отклони Виктор встрани от човека или от хората, които се канеше да екзекутира. Виктор веднага се скри от погледа му, но въпреки това Рап стреля още два пъти по него. Единият куршум се удари в сградата, а другият отскочи от задния капак на колата, зад която се криеше убиецът. Рап продължи по тротоара, увеличавайки разстоянието между себе си и Брамбъл. Трикът му подейства. Виктор стреля три пъти към входната врата на сградата, от която беше излязъл Мич. Рап зави зад задната част на един голям мерцедес седан с четири врати и залегна под колата.

С насочено напред оръжие той се огледа за движение в пространството под колите и вляво от него. Забеляза част от крак до

едно от колелата. Прицели се и стреля два пъти. Улученият изохка силно и занарежда ругатни. Рап се претърколи и излезе изпод колата, превъзмогвайки болката в рамото, и скочи на крака. Надникна над багажника на мерцедеса и се втурна към другата страна на улицата. Това беше основното правило на тактическата стрелба: Стреляй и веднага сменяй позицията.

Намери прикритие зад едно малко пежо с две врати, по-малко дори от форд фиеста. Сега следваше най-същественото. Щеше да застане на огневата линия на Виктор, а не знаеше с какво беше въоръжен той. Чакането обаче не беше в негова полза, затова надникна от задната броня на пежото. Виктор се движеше към микробуса толкова бързо, доколкото му позволяваше раненият крак. Вече беше минал две трети от разстоянието и беше на около два̀сет и пет — трийсет метра от Рап.

Рап изскочи иззад прикритието си и се спусна след него. След около десет крачки подмина двамата мъже на земята. В същото време пресметна, че Виктор ще му избяга, и затова вдигна пистолета и откри огън, стреляйки без прекъсване през равни интервали от време. Когато изстреля последния патрон и започна да сменя пълнителя, Виктор се хвърли към отворената странична врата на микробуса.

Рап изруга през зъби, вкара пълния пълнител и издърпа затвора. Продължи да тича, но рязко се спря, когато от микробуса се показа черната цев на автомат. В тихата нощ силно отекна автоматична стрелба. Рап скочи настрани и се прикри зад една от паркираните коли. Прогърмяха още няколко откоса, после Мич чу звука на стартиращия двигател и гумите изскърцаха по асфалта. Той реагира светкавично и излезе на улицата. Прицели се в задната лява врата на микробуса и доколкото позволяваше оръжието, откри бърз ураганен огън. Нечие тяло падна от страничната врата на микробуса и секунда след това отново му свършиха патроните. Микробусът зави надясно и се скри от погледа му. Рап огледа набързо тялото. Беше един от хората на Хърли, бивш боец от специалните части.

Рап се обърна и изтича обратно към двамата мъже на тротоара. Те бяха облечени в костюми. Този вдясно беше прострелян в лицето и очевидно беше мъртъв. Но другият до него още беше жив и дишаше мъчително. На около метър от него на земята лежеше неговият пистолет „Браунинг ФН“. Рап го взе и го прибра в джоба си. После

коленичи до човека и се зае да огледа раната му. Чу я, преди да я види. При рана в гръдния кош е характерно, че е съпроводена с един характерен звук като на всмукване с маркуч. Чуеш ли го веднъж, никога не можеш да го забравиш. Мъжът имаше черна риза и тъмносив костюм. Рап разкъса ризата отпред. Раната беше точно върху дясната му гърда. Можеше да оживее, но само ако му се окажеше спешна медицинска помощ.

Рап си спомни за малката аптечка, която носеше със себе си. Желанието да избяга отгук беше силно, но ако не помогнеше на човека, най-вероятно той щеше да умре. Потискайки у себе си порива да избяга, извади малкия пакет, постави го на земята до мъжа, и се захвана за работа. Беше му останал само един пакет коагулант. Той го отвори и изсипа половината от съдържащото се вътре прахообразно лекарство вътре в самата рана. После обърна ранения по корем и разсъблече сакото и ризата му около рамената. Изсипа остатъка от праха в изходното отверстие и наложи отгоре лейкопласт с марля. Обърна обратно мъжа по гръб и превърза входната рана. Вслуша се и с облекчение установи, че „всмукващият“ звук е спрял.

Някъде в далечината се чува сирени. Рап се приближи до ранения и го погледна в очите, изпълнени със страх. Каза му на френски:

— Ще се справиш. Разбираш ли ме?

Мъжът го погледна и кимна, докато немощно се опитваше да хване ръката му.

— Дръж се, те ще дойдат всеки момент.

Рап се огледа наоколо и забеляза кървавите си отпечатьци върху остатъците от медицинските консумативи. Набързо ги събра и ги напъха в аптечката. Вниманието му беше привлечено от кожен калъф за лични документи, който изпадна от сакото на ранения. Той го разтвори. Гербът на значката не му беше познат, но определено беше чувал за Дирекцион женерал де ла секюрите. ДЖСЕ беше френският аналог на ЦРУ.

— Виктор! — промърмори той. — Какво си направил, по дяволите?

Агентът стисна ръката му и се примоли:

— Не ме оставяй!

Рап прибра документите му в якето си. Звукът на сирените се усили.

— Всичко ще бъде наред — каза той, макар и сам да не беше много уверен. — Не се предавай. Всеки момент ще дойдат. И запомни... негодникът, който ти стори това... се казва Виктор.

Огледа се и видя на десетина метра от него двама мъже. Единият от дясната страна беше нисък и набит, с гъста черна коса и брада. Другият до него беше висок и кльощав, с пясъчноруса коса. Двамата го бяха зяпнали. Рап не можеше да ги застреля просто така, затова постъпи по единствения възможен начин.

— Елате бързо насам! — извика им той. — Трябва да ми помогнете.

Високият остана на мястото си, но набитият се втурна към него.

— Ела, натисни тук, върху превръзката. Дръж така и му говори, без да спиращ.

Мъжът коленичи и изпълни инструкциите му. Високият продължаваше да стои на около пет крачки от тях. Рап изкрещя още по-силно към него:

— Ела тук! Свали този шал и го подложи под главата му. Сложи якето си върху корема му. — Рап стана. — Побързайте! Аз ще отида да повикам помощ.

И след тези думи той спринтира по улицата с надеждата двамата да нямат добра памет за лица. Точно преди да стигне следващото кръстовище, мина от другата страна на улицата и продължи да тича. Сирените се чуваха вече съвсем отчетливо, но все още бяха далеч. Той беше взел пистолета на ранения, защото допълнителна огнева мощ нямаше да му е излишна, но си даваше сметката, че може да се наложи да се отърве от оръжието по-скоро, отколкото му се иска. Същото се отнасяше и за калъфа със служебното удостоверение. Но първо трябваше да изтрие отпечатъците си от него.

Колата на Грета беше на три пресечки оттук, а точно на това място се беше събрала тълпа. Вероятно бяха излезли от домовете си, за да видят каква е тази суматоха. Рап спря да тича. Нямаше по-сигурен начин да привлече вниманието на хората от този да го видят да бяга, след като са чули изстрели. Сирените бяха още по-близо. От кръстовището пред него на улицата рязко зави полицейска кола. И тук си каза своето неговото обучение. Той се спря и погледна право към

дватама полицаи в колата отпред. Така реагираха невинните граждани. Виновните извързваха погледи, криеха лицата си и дори побягваха.

Забеляза аудито на Грета. Не знаеше дали са изтекли петте минути, или не са. Вътрешният му часовник казваше, че са, но той знаеше, че ако трябва, тя ще остане да чака и час. Грета щеше да пренебрегне всичко, което той ѝ беше казал, и до последно да се надява на благополучен изход. Бързо измина разстоянието до последната пресечка и понечи да отвори предната врата на колата, която обаче се оказа заключена. Грета реагира светкавично, скочи от седалката си и отключи, а Рап скочи вътре.

— Да тръгваме — каза той, дишайки тежко. — Не превишавай позволената скорост и се дръж спокойно и непринудено.

Докато потегляха, покрай тях в срещуположната посока профучаха друга полицейска кола и линейка.

Рап си помисли за агента от ДЖСЕ и се помоли той да оживее. Покрай тях минаха още две полицейски коли.

Грета следеше пътя, докато се отдалечиха от местопроизшествието, след което погледна към Рап.

— Ти кървиш.

Рап видя, че ръцете му са изцапани с кръв. И буквално, и образно.

— Не е моя.

— Да не би да... уби някого?

Той поклати глава.

— Не, не мисля.

— Тогава откъде се взе тази кръв?

— Исках да спася един човек. — Рап погледна напред. — Ще говорим за това по-късно. Сега имам нужда да помисля.

— Накъде да карам?

— Продължавай на изток. Ще намерим друг хотел. Ще пренощуваме и ще помислим какво да правим.

Той се отпусна в седалката. Кенеди го беше предупредила да не се доближава до апартамента. Беше се опитала да го спаси, но някой друг беше заповядал да го убият. Какви неблагоприятни копелета. Щяха да видят те с кого си имат работа.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Хоризонтът на изток беше станал оранжев от изгряващото слънце. Кенеди стоеше на бетонната настилка и гледаше как частният реактивен самолет прави завой и се приготвя за подход, а слънчевите лъчи проблясват върху гладката му повърхност. Беше облечена в тъмнокафяв костюм с панталон и кремава риза. Сутрешният въздух беше малко студен, но в момента повече я вълнуваше друго. Съзнанието ѝ беше заето със събитията от предната вечер. Създалата се критична ситуация можеше да прерасне в истинска катастрофа, която да върне ЦРУ десетки години назад. Парламентарната комисия щеше да се събере и да организира изслушване. Сетне щеше да последва процес във федерален съд. Много добри хора щяха да изгубят работата си, а други — най-вероятно живота си.

Докато наблюдаваше кацането на самолета, умът ѝ беше зает с детайли, намеци, спекулации и бог още знае колко варианти и хипотези. Стансфийлд искаше отговори, а за съжаление тя не разполагаше с такива. Едва беше пристигнала и от няколко часа се намираше в страната, когато Хърли ѝ се обади, за да ѝ съобщи, че конспиративната квартира е компрометирана и по-лошото, че е имало жертви. После той изрече думи, в които тя още не можеше и не искаше да повярва:

— Беше твоето момче. Той ги дебнеше в засада.

Кенеди му отговори:

— Нали на хората ти беше наредено да се изтеглят?

— Да, но тогава се намеси твоята счупена играчка. Предупредих те, че рано или късно ще се стигне до там.

И в типичния си стил Хърли затвори, преди тя да е имала възможност да го разпита по-подробно.

Кенеди не знаеше колко са убитите и кои са те и след час, прекаран в опити да разбере това, тя се отказа и тръгна с колата към конспиративната квартира.

Полицията беше оградила целия район. В двата края на улицата пред барикадите се тълпяха любопитни местни жители и журналисти. Лесно беше да различи местните от журналистите. Последните носеха диктофони или бележници, а някои от тях и фотоапарати. За разлика от местните те се провикваха и задаваха въпроси на полицаите. Кенеди остана на разстояние от тях и започна да подпитва местните. Френският ѝ беше перфектен и никой не се усъмни в нея нито за секунда. Разказите варираха от човек на човек, но в тях имаше един общ елемент: най-малко двама души бяха убити, а трети беше ранен и закаран в болницата. Изненадата и шокът дойдоха малко по-късно, когато тя подслуша разговора на двама полицаи. Раненият, закаран спешно в болница, беше агент от ДЖСЕ. Ако това беше вярно, Кенеди веднага си представи какви ужасни последици можеше да има. Малко вероятно беше агент от френското разузнаване случайно да се окаже в престрелка, точно в този малък парижки квартал. Кенеди се сецаше само за две причини хората от ДЖСЕ да са дошли тук. Или бяха открили конспиративната квартира, или бяха проследили хората на Хърли. И в двата случая следите водеха към ЦРУ.

Тя се върна в посолството, обади се на Стансфийлд по защитения срещу подслушване канал и му разказа всичко. Той търпеливо я изслуша, после отговори, че ще ускори заминаването си за Франция. Стансфийлд веднага си даде сметка, че ако не успее да потули случилото се, и то много бързо, инцидентът щеше да нанесе непоправими поражения на френско-американските политически отношения. След това Кенеди се свърза с Хърли и във въздуха припламнаха искри. В последвалите часове той неколккратно си изпусна нервите. Хърли беше затворен зад стените на посолството и си даваше сметка, че ако излезе, е много вероятно новият му приятел Пол Фурние да го спипа на улицата и да проведе с него пълен и не много любезен и нежен разпит. След шестата или седмата му тирада Кенеди изгуби всякакво търпение и го прекъсна с думите:

— Търпеливо те слушах два часа и си мълчах. Но ще ти дам един съвет. Прекалено много разчиташ на човек, който има доста сериозни недостатъци. Чет Брамбъл съвсем не е светец. Той е самовлюбен егоист и изпечен лъжец. Не вярвам на нито една негова дума. Ето какво ще ти предложи. Ако си прав... тогава аз се предавам. Ще си подам оставката и повече никога няма да ме видиш. Но ако не си прав,

тогава с теб е свършено. Свършено е с цялото ти мърморене, мрънкане, кавги и скандали. Ти ще си подадеш оставката и ще се оттеглиш. И ще признаеш пред мен и пред всички останали, въввлечени в този скандал, че вината е твоя и че не си упражнил достатъчно контрол върху твоя глупав главорез.

Кенеди не изчака отговора му. Излезе от подземния етаж на посолството и отиде в една от стаите, предназначени за служители на ЦРУ, на които се налагаше да пренощуват. Настани се в една от тези стаи, но не можа да заспи. Затвори очи, но продължи да си задава отново и отново едни и същи въпроси. В крайна сметка имаше само един начин да получи удовлетворителни отговори. Трябваше да се види с Рап и да изслуша неговата версия на случилото се.

На следващата сутрин, след като успя да поспи само няколко часа, тя вече стоеше на пистата на летището и се молеше Стансфийлд веднъж завинаги да постави Хърли на мястото му. Наредени в колона един зад друг, с работещи двигатели, чакаха три черни джипа „Рейндж Роувър“. Самолетът „Гълфстрийм IV“ рулира и спря на около петдесет метра от тях. Екипажът спусна трапа и един митнически служител се приближи към самолета. Шефът на личната охрана на Стансфийлд му представи необходимите документи. Служителят прегледа формулярите и паспортите, след което постави необходимите печати. Представиха му два пакета дипломатическа поща и той само кимна утвърдително. Кенеди продължи да се озърта назад, да не би да се появи някой от приятелчетата от ДЖСЕ.

Най-накрая от самолета излезе Стансфийлд, придружен от друг човек от охраната. Той беше с костюм, вратовръзка и сив шлифер. Задният товарен люк на самолета се отвори и един от членовете на екипажа разтовари четири малки чанти на колелца и няколко по-големи черни куфара. От самолета слезе и четвърти човек, който се стори смътно познат на Кенеди. Стансфийлд размени с него няколко думи, след което тръгна към Кенеди.

Айрини отвори за него задната врата на средния джип.

— Добро утро, сър.

Стансфийлд само кимна, качи се в колата и затвори вратата. Кенеди се качи от другата страна, а шефът на охраната седна до шофьора. Другият бодигард се качи в челната кола, а четвъртият

заедно с багажа — в третата. Конвоят потегли към портала на летището.

Заместник-директорът по операциите се наведе и надзърна през предното стъкло на джипа.

— Някакви нови проблеми?

— Трудно е да се каже. Повечето хора проспяха нощта и като се събудят, ще научат доста неприятни новини. Разбира се, в ДЖСЕ доста ще се развълнуват.

— И аз мисля така... А Стан?

Кенеди реши да спести мелодрамата от техния късен спор и да се придържа само към фактите:

— Той е в безопасност, но не за дълго. Бил е с Полет. Няколко минути след като е напуснал жилището ѝ, при нея са нахлули неканени гости.

Стансфийлд кимна.

— Тези джипове проверени ли са?

Тя сви рамене.

— От посолството твърдят, че редовно ги проверяват.

Стансфийлд се намръщи и извади бележник и химикал. Налагаше се да действат по старомодния начин. Той постави една запалка в готовност в страничния джоб на вратата, в случай че се наложи спешно да унищожи уликите.

— Къде е Роб?

Кенеди се досети, че има предвид Роб Ридли, един от най-добрите им оперативни офицери.

— В града е.

— Искам да говоря с него тази сутрин. Как изглежда посолството? — попита той и започна да пише в бележника.

— От френското разузнаване са поставили наблюдение над предния и задния изходи.

— Ще трябва да измислим нещо друго. Искам Роб лично да провери всичко и имам една задача за него. — Стансфийлд приближи бележника към нея и ѝ показа какво беше написал: „Мич?“.

Кенеди поклати глава.

— Засега нищо.

„Канала за съобщения?“

— Проверявам непрекъснато. — И отново тя поклати глава.

„Виктор?“ — написа Стансфийлд.

Кенеди се поколеба. Тя не вярваше на нито една дума, излязла от устата на Виктор, но Стансфийлд щеше да чуе същото от Хърли и затова тя си каза, че е по-добре да повтори версията им. Първо понечи да му отговори на глас, но размисли, взе химикала и написа: „Твърди, че Мич е изпратил примамка в конспиративната квартира, след което им е устроил засада и ги е нападнал. Убил е Макгуърк, Борнман и двама агенти от ДЖСЕ“.

— Боже мой! — възкликна Стансфийлд, докато тя продължи да пише.

„В момента унищожава микробуса с проследяващото оборудване и другите улики. Твърди, че е трябвало да бяга, за да се спаси, а трупът на Борнман е останал на местопрестъплението.“

Заместник-директорът по операциите запази самообладание, въпреки че току-що беше разбрал за драстично влошилата се ситуация. Той взе бележника от Кенеди, замислено вдигна химикала във въздуха, след което написа: „Ти вярваш ли му?“.

Тя енергично поклати глава.

— Те търсят ли го? — попита Стансфийлд.

— Нямаме такава информация.

Заместник-директорът написа нов въпрос: „Идентифицирали ли са Борнман?“.

— Не знаем. С разследването се занимава полицията, а ДЖСЕ не се славят със своята сговорчивост.

— Освен ако не е в техен интерес. — Той отново допря химикала до листа хартия: „Какво са правили ДЖСЕ там?“.

— Не съм сигурна, но предполагам, че са проследили В. и хората му до мястото.

— Защо мислиш така? Може да са знаели за квартирата и преди това.

— Стан и Полет са вечеряли заедно предната вечер. — Кенеди взе химикала: „Пол Фурние се е появил без предупреждение и се е присъединил към тях, като е поръчал бутилка вино“.

— Мислиш, че са следили Стан ли?

— Да. Когато пристигнах снощи, ме следиха през целия път от летището до посолството.

— А тази сутрин?

— Имаше една кола, която сега най-вероятно е зад нас.

Стансфийлд кимна.

— Заместник-директор Кук знае ли за случващото се?

— Не.

— Вие казахте ли му, че ще отпътувате по-рано?

— Не. Поръчах друг самолет. Неговият ще го чака на летището след шест часа, когато трябва да излети за Щатите.

— А ако попита къде сте?

— Уредих Уолдвогъл да пътува с него. Той ще му каже, че съм бил принуден да излети по-рано.

— А ако започне да души?

— Англичаните са поискали среща с мен.

— А ако провери при англичаните?

— Ще му кажат, че тази сутрин съм бил на закуска в британското посолство.

— И това би могъл да провери, ако поиска.

— Да проверява колкото си иска.

— Значи отиваме на закуска в британското посолство?

— Точно така.

— Мога ли да попитам защо?

— Ще разбереш, като пристигнем.

Двамата се умълчаха и след известно време Стансфийлд написа: „Трябва да убедиш Мич да говори с мен“.

— Не мога да го накарам да говори дори с мен.

Той само многозначително потупа с химикала върху вече написаното.

— Знам. Мъча се да измисля как да го убедя, но в момента ни няма голямо доверие.

— Ще трябва да ни има, Айрини. Иначе няма да имам избор.

Той имаше предвид, че ще трябва да нареди да го елиминират. Кенеди и преди беше виждала подобни случаи. Щяха да съставят досие, да определят цена и да се свържат с обичайните заподозрени. Някои щатни служители на Лангли също щяха да бъдат задействани в операцията, но обикновено с този тип „мокри“ поръчки се занимаваха нещатни наемници. Рап беше добър. Вероятно щеше да се държи година-две, може би и по-дълго, ако си направеше пластична операция. Дори имаше голяма вероятност да се разправи с първите един-двама

убийци, изпратени за главата му. Тя си припомни какво ѝ беше казал доктор Люис само преди няколко дни: „Ако се стигне дотам, че да се наложи той да бъде неутрализиран, по-добре не се проваляйте. Защото ако оцелее, ще избие всички ни до един“.

При тази мисъл я полазиха тръпки. Ами ако тя вече беше изгубила контрола над Рап? Ако Виктор казваше истината? Кенеди отказваше да го повярва. Тя знаеше най-добре от всички, че подобно нещо не е възможно. Рап не беше като другите коравосърдечни главорези на Хърли. Тя се нуждаеше от време и трябваше да убеди Стансфийлд да ѝ го даде. Люис можеше да ѝ помогне по-късно. Кенеди погледна своя наставник в очите и каза:

— Искам да ви помоля да поговорите с нашия психолог тази сутрин. Той има наблюдения, за които трябва да го изслушате.

— Относно какво?

— Относно кого. — Кенеди взе химикала и написа името на Виктор.

— Добре — отвърна Стансфийлд.

Досещаше се каква е работата. Неговите двама най-близки помощници щяха да застанат в защита на най-добрите си кадри. Той не биваше да позволява да се стига дотук. Прекалено силна беше враждата между Рап и Брамбъл. Още в началото трябваше да се освободи от единия и въпреки че засега доказателствата и информацията бяха в подкрепа на вината на Рап, смяташе да се отърве от Брамбъл. Той обаче беше човек на Стан, а Стан винаги получаваше това, което искаше. За съжаление това, което сега искаше Стан, беше смъртта на Рап.

Стансфийлд протегна краката си и се облегна на вратата. В никакъв случай не биваше да показва пристрастията си. Рап беше много по-цивилизован. Брамбъл беше недоद्याн, тъп и жесток, но имаше своята мотивация. Ако Рап не дойдеше при него доброволно и не му разкажеше какво в действителност е станало, Стансфийлд щеше да бъде оставен само с една възможност. Щеше да бъде принуден да нареди екзекуцията на може би най-добрия си оперативен офицер.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Стрелата на крана застана на позицията и прикрепеният към нея кабел с мощен магнит се спусна надолу и спря на около метър от микробуса. Магнитът беше включен и покривът на микробуса се залепи за ръждивия стоманен диск. Операторът усили мощността и предницата, която беше по-тежка заради двигателя вътре, също се надигна. Когато покривът плътно прилепна към долната повърхност на магнита, големият дизелов двигател на крана изръмжа и изпусна кълба черен дим, след което дебелият стоманен кабел, стенойки, повдигна микробуса на около седем метра над земята и стрелата на крана се завъртя към големия компактор за мачкане на коли.

Брамбъл гледаше как микробусът е спуснат грубо между трите метални стени на машината. Магнитът се изключи и кранът се отдалечи. Стоманените челюсти увиснаха отгоре и мачкането на микробуса започна. Първо отгоре надолу, после отстрани. Металните преси се свиваха и отпусаха в продължение на няколко минути. Когато накрая микробусът беше направен на куб метър и двайсет на метър и двайсет, Брамбъл забеляза червена течност в долната част на куба. Можеше да се очаква. Труповете бяха два. Третият, този на Борнман, беше изпаднал при преследването.

Мъжът до Брамбъл вдигна ръка и каза нещо на грубия си роден сръбски език. Брамбъл не разбираше нито дума от славянските езици, но не му и беше необходимо. Те се бяха договорили, а мъжът искаше да му платят. Той вече беше преброил парите, двайсет и пет хиляди долара аванс и още двайсет и пет хиляди, когато свършеха. В замяна сърбинът щеше да му даде едно очукано рено с две врати, с което Брамбъл щеше да се върне в Париж.

Брамбъл беше избърсал отпечатъците от пистолета и го беше оставил в микробуса, за да бъде смачкан заедно с останалите улики, телата, проследяващото оборудване и най-важното, записите, на които се виждаше как застрелва мъжа, който беше взел за Рап. В началото всичко вървеше перфектно. Рап беше мъртъв, после се оправи с

Борнман и Макгуърк. За всичко щеше да намери оправдание за пред Хърли. Канели са се да потеглят, когато Рап ги е нападнал. Убил Борнман и Макгуърк и тогава Брамбъл се намесил и застрелял Рап в главата. И точка. Но тогава цъфнаха тези двама жабари. Брамбъл така и не разбра кои са те. Най-вероятно ченгета или може би от френското разузнаване. Той продължаваше да се гордее с изстрела си. Готов беше да се обзаложи, че на земното кълбо не биха се намерили и десетина души, които на негово място могат да уцелят първия право в лицето. Те бяха сглупили, като бяха тръгнали към него без никакво прикритие, а и вървяха много близо един до друг. Според Брамбъл те си бяха получили заслуженото.

Плати на сърбина остатъка от парите и онзи му даде ключовете от реното. На разваления си френски Брамбъл се опита да му каже, че ще се върне след два дни и ако останките от микробуса не са стопени, ще натика и сърбина в компактора. Брамбъл, разбира се, изобщо нямаше да се върне, но той знаеше само един начин за водене на бизнес — чрез изнудване и заплахи.

Куцайки, той тръгна през двора към миниатюрното рено. Сви се, за да се побере на шофьорската седалка, пхна ключа в таблото и стартира малкия четирицилиндров двигател. Колата беше с ръчно превключване на скоростите и при други обстоятелства не би я и погледнал. Но сега имаше рана на десния прасец и куршум, заседнал в трицепса на дясната му ръка. Карането с една ръка беше невъзможно. Затова Брамбъл натисна педала на съединителя малко по-силно от необходимото и рязко превключи скоростния лост на първа. Изтърканите предни гуми, почти останали без грайфери, забуксуваха няколко секунди върху чакъла, после направиха сцепление и колата се стрелна напред. Той усещаше осезаемо всяка неравност и дупка по пътя.

Няколко от ребрата му бяха натъртени благодарение на оня слабак Рап, който беше вкарал четири куршума в задната част на бронезилетката му. Ако тъпанарят беше използвал четирийсет и пети калибър като него, Брамбъл сега може би щеше да е мъртъв, но деветмилиметровите куршуми не можеха да пробият бронята. Той превключи на втора и отпусна съединителя малко прибързано. Друсването на колата го накара да се замисли дали някое от ребрата му

не е счупено. „Всичко е здраво“ — успокои се. С колкото повече травми се върнеше, толкова повече щяха да повярват на историята му.

След като потегли, за да се спаси, Брамбъл спря след пет пресечки и затвори страничната врата на микробуса. После обърна по гръб мъжа, когото беше помислил за Рап, и укорително поклати глава пред собствената си глупост. На колана на трупа беше закачена малка чантичка. Брамбъл я взе и провери какво има вътре. Парите и диамантите можеха да му свършат работа, фалшивите паспорти на Рап бяха безполезни. Брамбъл беше развълнуван, задето беше изгубил трупа на Борнман, но щеше да припише всичко на Рап, така че това нямаше голямо значение. По-належащият му проблем беше да се разкара от района. Раните му не представляваха опасност за живота му, за разлика от Рап. Трябваше да доработи историята си, и то по-бързо, а после да се свърже с Хърли. Докато увеличаваше дистанцията между себе си и преследвача, той постепенно изглади лъжата си. Когато излезе от града, вече беше уверен, че всичко ще стане както го е замислил. Той звъня на номера на мобилния телефон на Хърли пет пъти, но никой не вдигна. Последния път остави зашифровано съобщение, в което с намеци съобщаваше какво е станало.

Не знаеше къде точно се намира автоморгата, но Хърли му беше споменал мястото в инструктажа преди мисията. Очевидно той познаваше този кирлив сърбин от някоя мръсна афера, която беше извършил в Югославия още по времето, когато Югославия съществуваше като държава. Хърли после му беше помогнал да емигрира във Франция, където сърбинът се включи в организираната престъпност. Хърли беше казал, че ако му се плати достатъчно, на сърбина може да се разчита.

Минаваше десет вечерта, когато Стан накрая му се обади. По незащитената линия беше невъзможно да му опише всички детайли на случилото се, но Хърли разбра най-същественото. Брамбъл му обясни, че микробусът бил боклук и затова той трябвало да го изхвърли на боклука. Хърли разбра намека и му каза къде да отиде, както и да проверява канала за съобщения за инструкции.

Брамбъл отиде право в автоморгата, която се намираще на малко повече от час път от Париж. Задницата на микробуса беше надупчена от куршуми, а и той не знаеше дали описанието на колата е дадено на полицията. Затова реши да слезе от пътя колкото се може по-скоро.

Имаше обаче два проблема. Автоморгата беше затворена, а на всичкото отгоре той караше отзад два трупа. Второто не го притесняваше чак толкова много. Той достатъчно беше прекарал сред мъртвци и те не бяха чак толкова неприятни, поне и докато не се размиришеха. Проблемът беше да не го хване полицията с тях.

Паркира микробуса близо до портала на автоморгата, така че да не се виждат дупките от куршуми отзад. После покри с балатум трупове, в случай че някой полицай поискаше да надникне вътре. Избърса четирийсет и пет калибровия колт и го постави в безжизнената ръка на Макгуърк, за да останат отпечатъци от него върху оръжието. Брамбъл пъкна пистолета под тялото на Макгуърк и после взе неговата деветмилиметрова берета 92В. Мразеше този италиански боклук, но беше по-добре с него, отколкото без нищо. Същият пистолет, какъвто използваше Рап.

Извади магнита от светодиодната кутия под конзолата и го прокара по видеокасетите със записите от наблюдението. Това беше стандартна практика в ситуации като сегашната: унищожи всички доказателства, които могат да те уличат в извършването на престъпление. Нямаше да е никак добре, ако записите, на които се виждаше как той се прокрадва зад мъжа, когото беше помислил за Рап, и го застрелва в тила, попаднеха в неподходящи ръце.

След като свърши и тази работа, Брамбъл извади аптечката и се зае да обработва раните си. С прасеца беше лесно, с трицепса — не толкова. Колкото до ребрата, единственото, което можеше да направи, беше да се отпусне и да остане неподвижен за известно време. Той се облегна на шофьорската седалка, превъзмогна болката и се замисли за Рап: как щеше да реагира, каква щеше да е неговата версия на случилото и на кого щеше да разкаже. Както и да го погледнеш, Рап беше прецакан. Той беше този, който не докладва веднага след като провали операцията. Той беше този, който изпрати примамка в апартамента, за да може да ги нападне от засада. Хърли щеше да надделее. Кенеди щеше да крещи колкото си иска, но нейното златно момченце щеше да бъде преследвано до последно.

Брамбъл заспа с тези щастливи мисли в главата, за да бъде събуден от един мръсен тип, на когото липсваха поне половината от зъбите. Непознатият почука на стъклото. Брамбъл се изправи в седалката прекалено рязко, за което веднага съжали. Ребрата му бяха

обхванати от болка, а изгряващото слънце светеше право в очите му. Той свали стъклото наполовина и се опита да разбере какво му говори мъжът. Френският на непознатия беше още по-лош от неговия, което допълнително затрудняваше задачата. Накрая схвана, че това е страховитият мафиот приятел на Хърли.

Брамбъл вкара микробуса в двора и веднага след това затвори портала. Огледа се из двора и веднага разбра, че е попаднал на подходящото място. Първо щяха да запалят и изгорят оборудването, после да смачкат микробуса и да го захвърлят сред останалите коли. Пазаренето обаче се оказа по-трудно. Сърбинът искаше да надникне в микробуса, което Брамбъл със сигурност трябваше да избегне. Вътре имаше секретно проследяващо оборудване, два трупа, няколко пистолета и пушка. Всичко това трябваше да бъде унищожено.

Накрая Брамбъл загуби пазарлъка. Макар и да си беше истински грабеж, не му пукаше, защото парите не бяха негови. Той плати за унищожаването на микробуса и уликите в него с парите на Рап. Тази ирония на съдбата дори му достави удоволствие, но той не разполагаше с много време, за да се наслаждава на това удоволствие. Трябваше хубаво да поразмисли върху ситуацията и се нуждаеше от медицинска помощ. Доработването на неговата история беше приоритет. В ЦРУ можеха да бъдат много педантични понякога, а и въпреки че беше унищожил почти всички улики, те щяха да изследват под лупа неговата версия, включително щяха да го подложат на разпити, със и без детектор на лъжата. Докато се стигнеше дотам, а то щеше да е доста скоро, трябваше и сам да е повярвал в собствените си лъжи.

Няколко километра по-нататък Брамбъл видя телефонен автомат, паркира и слезе от колата, сякаш беше осемдесетгодишен старец. Изпъшка и изохка, после със сковани крачки отиде до автомата. Пъхна няколко монети и когато чу свободен сигнал, набра дълъг номер и после личния си код. В отговор чу с гласа на Хърли специфично кодирано съобщение.

Брамбъл изслуша съобщението напрегнато и въздъхна облекчено, когато разбра, че искат да се прибере. Като в случая „да се прибере“ означаваше да отиде в американското посолство в Париж, където за раните му щеше да се погрижи истински лекар. Брамбъл набра номера на втория канал за съобщения, като отново последва

дълга поредица от цифри и личният му код. Второто съобщение не беше кодирано и в него нямаше скрито значение. Само ясна и лаконична заповед. Брамбъл погледна часовника си. В зависимост от това как щяха да се развият събитията в посолството планът му можеше и да успее, но в крайна сметка всичко зависеше от Хърли.

Закуца обратно към колата. Трябваше да го закърпят набързо и да убеди Стан да го включи отново в екипа за преследване на Рап, за да довърши започнатото. Снощи Рап го беше сварил неподготвен, но това си беше чист късмет на начинаещ. Той нямаше да допусне да се повтори отново. Следващия път, когато го видеше, щеше да приключи веднъж завинаги с него. И ако имаше малко късмет, заедно с него щеше да очисти и Кенеди.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Невил беше облечена като за пред камерите: черни обувки, тъмносив чорапогащник, черна пола и небесносиня копринена блуза. След сблъсъка с Фурние беше решила, че ѝ стига толкова за деня, и се прибра вкъщи. От срещата настроението ѝ се развали още повече и тя каза на Мартин Симон, че не иска да я безпокоят до края на деня. Прибра се в празния апартамент и си спомни, че съпругът ѝ е завел децата при неговите родители. Пустият апартамент ѝ се отрази още по-зле. Но тогава си каза, че има нужда от малко усамотение. Напълни си ваната, запали свещи, пусна си джаз, отпусна се във ваната и започна да обмисля план за разобличаването на Пол Фурние.

Тя работеше в полицията от шестнайсет години и през този период беше развила много добра интуиция за лъжите. Фурние беше един от най-изпечените лъжци, които познаваше. Можеше да те излъже, без да му мигне окото, стига да е в негов интерес. Можеше да го направи, докато се усмихва или мръщи, или с напълно непроницаема физиономия. Единственото сигурно нещо беше, че когато си отвореше устата, той щеше да изрече лъжа. Колкото и прецизна да беше преценката ѝ за него, тя имаше нужда от нещо повече, за да убеди шефовете си да ѝ дадат свобода на действие. Затова трябваше да им даде доказателства. Докато беше във ваната, тя неколккратно промени намеренията си. Трябваше да покаже, че ДЖСЕ няма място в полицейско разследване. И после заедно със Симон щяха да докладват, че някой от разузнаването е манипулирал сцената на местопрестъплението. Ако успееше да убеди шефовете си, че Фурние и помощниците му са се намесили в разследването, щеше да започне война между институциите.

Щеше да се разрази скандал на правителствено ниво, каквито лешоядите от пресата само и чакаха. ДЖСЕ нямаше право да играе игричките си на територията на Франция. Тяхната зона на действие беше в чужбина. На територията на Франция основно действаше Националната полиция. Депутатите от Националното събрание и

Сената щяха да побеснеят само при мисълта, че Дирекцията отново се е захванала с действията си от миналото. Точно това трябваше да използва Невил. Фурние беше като вампир и можеше да действа ефективно само на тъмно. Насочеше ли светлината към него, насъскаше ли политиците и журналистите срещу него, и с шпионина беше свършено.

Тя пристигна в кабинета си рано, за да се подготви за срещата и за първата пресконференция, на която щеше да изложи информация за убийствата в хотела, станали в събота през нощта. Завари заместника си Мартин Симон седнал на бюрото си. Изглеждаше така, сякаш не се беше прибирал два дни, което се оказа самата истина.

— Как така си останал снощи тук? Нещо ново ли има в разследването?

Той приглади червената си коса и отговори:

— Снощи станаха две убийства. Единият от убитите е, или по-скоро беше, агент от ДЖСЕ.

Невил отвори широко очи.

— Защо не ми се обади?

— Защото ми каза, че не искаш никой да те безпокои. Каза, че имаш нужда да останеш сама, за да помислиш как ще действаш с бившия ти приятел от Дирекцията.

Невил замахна с ръка, сякаш искаше да го удари.

— Предупредих те да не го наричаш бившия ми приятел. Ако отново го направиш, ще пострадаш.

— Не бъди толкова докачлива. Снощи не съм спал много и не мога да помня кого от бившите ти приятели мога да наричам така и кого трябва наричам по име. Много е объркващо.

— С какво друго разполагаме?

— Втори агент от ДЖСЕ е в болницата, в критично състояние. Имаме и един мъртъв неидентифициран, бял. — Той отвори папката на бюрото си и ѝ показа две фотографии от мястото на престъплението.

Невил им хвърли бърз поглед.

— Значи този тип е стрелял по тези двама агенти от ДЖСЕ и раненият агент открива ответна стрелба и го убива.

— Ако беше толкова просто... Този тип — Симон посочи трупа, сниман на улицата — е бил застрелян в тила от упор, от близко разстояние... от по-малко от трийсет сантиметра. Навсякъде по главата

му имаше барутни частици, но ръцете му бяха чисти, а от неговото оръжие не беше стреляно.

— Значи не той е стрелял по двамата агенти от ДЖСЕ.

— Засега такава е моето предположение.

— Разговаря ли с ранения?

Симон се изсмя горчиво.

— А ти как мислиш?

Тя помисли за секунда.

— Не са те пуснали при него.

— Много си права.

— До гуша ми дойде от тези глупости. Фурние беше ли там снощи?

— Дойде за малко, издаде заповеди и си тръгна.

Невил скръсти ръце и се вгледа в снимките. Потупа с пръст фотографията на неизвестния убит.

— Нито портфейл... нито лични документи. Нищо.

— Така е. Но преди час се върнах от моргата. Нашите хора откриха нещо много интересно. Според тях пломбите на зъбите му са американски. Но големият пробив дойде, когато извършиха оглед на трупа. Използваха ултравиолетова лампа, за да проверят за барутни частици, и тогава откриха бледи следи от татуировка, която мъжът е премахнал. — Симон намери нужната му фотография и я показа.

Невил прочете на глас:

— „Рейнджърите вървят най-отпред.“ Какво означава това?

— Рейнджърите са подразделение от американските специални сили. Това е техният девиз.

— Балистичната експертиза какво показва?

— Ето тук вече става още по-интересно. Намерихме гилзи от четири различни видове оръжия, като само едно беше открито на местопрестъплението. То принадлежи на убития агент от ДЖСЕ, който е произвел само един изстрел. Общият брой на намерените гилзи е шейсет и две.

— Шейсет и две. — Невил повтори числото и не повярва на ушите си.

— Освен това открихме там петна от кръв от пет различни групи.

— Три тела и пет различни кръвни групи.

— Значи можем да предположим, че са участвали поне пет човека, а аз допускам, че са били и повече.

— И от ДЖСЕ мълчат.

— Точно така.

Невил поклати глава от възмущение.

— Нещо друго?

— Има още нещо странно от информацията. Първите двама свидетели на местопрестъплението са американци. Вече ги проверих. Единият от тях е телевизионен кореспондент, а другият е неговият оператор. Когато са се появили на мястото, някакъв мъж е оказвал първа помощ на ранения агент от ДЖСЕ. Извикал им е да му помогнат и после изтичал нанякъде уж за да повика помощ.

— И не се е върнал?

— Не.

— Французин ли е бил?

— Така мислят.

— Дадоха ли описание на този човек?

— Да, но е прекалено общо.

Невил сви рамене.

— Може да не е нищо особено.

— Или пък може да е ключът към загадката.

— Ключът е да разпитаме ранения агент от ДЖСЕ, преди Фурние да го е командировал за Полинезия.

— Ще ни трябва доста късмет.

Мисълта, че отново ще трябва да кръстоса шпаги с Фурние, я накара да помисли дали да не възложи случая на някой друг. И без това бяха затрупани с работа.

— Имаме среща с Мюц — каза тя.

Симон си представи Мишел Мюц, новоназначения префект на полицията. Имаше високо чело, извит като клон нос и дебело тяло.

— И защо бих искал да присъствам с теб на среща с Мюц?

— Желанията тук не са от значение. Заповядвам ти да дойдеш с мен.

Симон стана и я последва нагоре по стълбите. Кабинетът на полицейския шеф се намираше два етажа по-нагоре. Симон мълчаливо вървеше след нея и си мислеше колко ще е хубаво да може през цялото време на срещата да си мълчи. Мюц беше политическа креатура и се

вълнуваше повече за обзавеждането на кабинета си, отколкото от мръсната и неблагодарна полицейска работа. Когато влязоха в приемната, той разбра, че срещата няма да е никак лесна. Секретарката на Мюц ги погледна притеснено и им каза да я последват. Невил беше толкова унесена в мислите си, че не забеляза това.

Кабинетът беше голям и просторен, разположен в ъгловата част на сградата — такъв, какъвто подобаваше на поста и егото на човека, който го заемаше. Прозорците бяха от пода до тавана, по два на всяка от външните стени. Имаше и висока над три метра библиотека с рафтове, запълнени с прашни томове, антики и десетки фотографии, на които префектът Мюц беше в компанията на богати, знаменити и печално известни.

Симон забеляза двата издйнически признака веднага щом влезе в кабинета. Първият беше липсата на кафе и пасти. Мюц обожаваше и двете и винаги когато беше в кабинета си, нареждаше да му донесат от тях. Вторият признак беше по-очевиден. Там ги чакаше не само префектът, но също така неговият пряк началник главен директор Жак Жиске и още по-големият началник, министърът на вътрешните работи Пиер Блот. Невил пък прие това като знак, че най-накрая я бяха взели на сериозно. Симон обаче видя ситуацията в по-различна светлина, но тя започна първа, преди да е успял да я предупреди:

— Министър Блот, радвам се да ви видя. Директор Жиске, благодаря ви, че се съгласихте да дойдете. Префект Мюц, благодаря ви, че отделихте време, за да ме изслушате.

Симон не каза нито дума. Само гледаше как Невил се гмурна с главата напред, без изобщо да си дава сметка за царящото в кабинета настроение, което беше всичко друго, но не и приветливо. Тя започна да излага накратко фактите и обстоятелствата по случая, като спомена на тримата си началници за странното поведение на Пол Фурни и нежеланието му да сътрудничи с полицията. Тъкмо беше стигнала до манипулирането на уликите, когато главен директор Жиске ѝ даде знак да замълчи.

— Инспектор Невил, боя се, че трябва да ви прекъсна. Министър Блот снощи е провел доста сериозен телефонен разговор с министър-председателя.

— С министър-председателя? — Тя не разбираше какво общо има това с Пол Фурни и намесата му в нейното разследване.

— Да, с министър-председателя. Получил е много сериозно оплакване от министъра на отбраната, че вие тормозите един от неговите най-доверени служители.

— Тормозя?

— Да.

— Кого?

— Пол Фурние.

— Ама вие сериозно ли?

— За съжаление, да. Фурние твърди, че двамата с него сте били в интимни взаимоотношения за кратко преди много години и че когато той е скъсал с вас, вие сте била отчаяна и сте го заплашили, че ще се самоубиете.

— Да се самоубия? — повтори слисана Невил. — Та аз го хванах да ми изневерява. Аз бях тази, която скъсах с него и го направих с най-голямо удоволствие. Този човек е един егоистичен подлец, но не за това съм дошла.

— Той те обвинява, че от няколко години го преследваш.

— Не бях го виждала от пет години.

Блот се покашля.

— Той разполага със свидетелски показания на три жени, които твърдят, че вие сте ги тормозили и заплашвала, защото са имали връзка с Фурние.

Франсин беше на ръба да изпусне нервите си, но за щастие се намеси Симон:

— Може ли да видим тези показания?

Тримата погледнаха разочаровано към Симон. Настъпи дълго мълчание и накрая Блот отвърна:

— Видях папката и се запознах с показанията снощи, но не ми беше разрешено да ги взема с мен. Сториха ми се напълно автентични. И много гневни.

— И според вас защо не ви дадоха копие от тях? — попита Невил. — Защото са скалъпени и са фалшифицирани. Фурние е човекът, който се меси в нашето разследване. Не мислите ли, че е малко странно вечерта преди официално да направя оплакването си от него, изведнъж като с вълшебна пръчица да се появи папка, според която проблемът е в мен? — Тя погледна в очите всеки от събеседниците си и добави: — Не ви ли намирисва на гнило тук?

Жиске отговори на въпросите ѝ:

— Не ми харесва тази работа. Нямам доверие на Фурние и не вярвам в тези показания, но не мога да направя нищо.

— Можете да поискате да представи папката и да доведе „свидетелките“. Ако иска, да подаде официално жалба.

Блот отново се покашля.

— ДЖСЕ предпочитат това да не се разчува. Те нямат никакво желание да вредят на кариерата ви. Искат само случаят да бъде възложен на друг, а вие да оставите на мира заместник-директор Фурние.

— И защо според вас искат да ме отстранят от разследването на убийствата в хотела? Ще ви кажа защо. Защото аз хванах Фурние и хората му да манипулират уликите. Казвам ви, ДЖСЕ е било замесено в случилото се там. Не знам точно как и до каква степен, но са замесени.

Блот повъртя брачната си халка и я попита:

— Вчера следобед бяхте ли в хотел „Балзак“?

Невил имаше лошото предчувствие, че малкото ѝ спречкване е раздуто и изопачено в интерес на Фурние.

— Да, бях.

— Заместник-директор Фурние разполага с клетвените показания на пет лица, които потвърждават, че сте го нападнали.

— Нападнала! Аз го попитах защо се меси в разследването ми.

— Според показанията сте му се развикали и сте му вдигнали скандал. По-лошото обаче е, че в това време той е провеждал среща с колега от чуждестранно разузнаване.

Невил остана като гръмната.

— Аз ли съм единствената, която вижда какво в действителност става? Петролният министър на Либия бива убит в нашия прекрасен град, проститутката до него също е убита, убити са двама гости и служител на хотела, както и четиримата бодигардове на министъра. Само че има един проблем. Министърът е пътувал без охрана. Не открихме нито един човек, който да го е видял да влиза или излиза от хотела, придружен от телохранители. Но въпреки това тези четирима души ненадейно се появяват посред нощ, и то въоръжени с автомати със заглушители. — Невил прикова очи към министъра на вътрешните

работи. — Вие пътувате с охрана. Кога сте ги видели да носят оръжие със заглушители?

Блот въздъхна тежко.

— Това са интересни аргументи и съм сигурен, че ще бъдат взети предвид от когото трябва, но не от вас, инспектор Невил. Отстраняваме ви от разследването. Префект Мюц ще издаде официална заповед тази сутрин. Ако постъпите разумно, обещавам, че нищо от казаното тук няма да влезе в служебното ви досие и няма да има служебно разследване. Ще продължите да се развивате в кариерата съобразно вашите професионални показатели и заслуги.

Невил остана безмълвна за около минута и тогава се обади префектът Мюц:

— Франсин, за твое добро е. Ще ти дам една седмица почивка. Заведи децата при родителите ти на гости. Когато се върнеш, всичко ще е свършило.

Две неща ѝ направиха впечатление. Първото, че едва ли всичко щеше да свърши до една седмица, и второто, че Фурние явно беше доста изнервен, за да ѝ погоди такъв номер. Тези два извода ѝ дадоха сили да се опълчи срещу началниците си по начин, по който до този момент не си беше представяла:

— Значи така процедираме тук. Някаква си малка тайна служба като ДЖСЕ, на която изобщо не ѝ е работата да се занимава с делата на територията на тази страна, може да влияе върху политици, да отправя смешни, безпочвени и нелепи обвинения и да накара могъщата Национална полиция на Франция да отстъпи?

Мюц я изгледа строго.

— Франсин, прекаляваш!

— Не, не прекалява — изръмжа генерален директор Жиске. — Цялата тази работа намирисва. Пол Фурние е змия и си играе с нас. Това изобщо не ми харесва, но... но...

— Но какво? — попита Невил с надеждата, че още не всичко е загубено.

Той я погледна в очите и отвърна:

— Засега се налага да играем по неговата свирка, Франсин, но ти обещавам, че ти няма да пострадаш. Трябва да изпълним искането им, защото е отправено от доста важни и сериозни хора. После, след няколко седмици, подробно ще разгледаме фактите.

— След няколко седмици — повтори тя с нескрито нетърпение. — След като Фурние и неговите главорези унищожат всички доказателства и премахнат всички свидетели.

— Съжалявам, Франсин, но това е най-доброто, което можем да направим.

— И аз съжалявам. — Невил се обърна към министър Блот. — Съжалявам, че хората ви нямат куража и мъжеството да се опълчат на една служба, която няма правомощия в Париж. Защо изобщо да спазваме някакви си закони? Сигурна съм, че гражданите на Париж ще реагират подобаващо на новината, че тяхната полиция се страхува от задници като Пол Фурние. — Тръгна към вратата. В последната секунда отново се обърна към тях и добави: — Вие двамата информирани ли сте, че снощи са били простреляни двама агенти от ДЖСЕ? Единият от тях е убит. Другият лежи ранен в болница, но господин Фурние не разрешава на полицията да го разпита. — По изненадата, изписана на лицата им, беше очевидно, че чуват за първи път такова нещо. — Стреляно е над шейсет пъти. Към агентите от ДЖСЕ имаме и трупа на неидентифициран американец с татуировка на рейнджър. Медиите ще се нахвърлят като пирани върху тази сензационна новина и се моля само да не ви обвинят в съучастие в прикриването на пъклените планове на Пол Фурние, каквото и да е намислил той.

Невил гневно изхвърча от кабинета и Симон я настигна чак в коридора.

Докато слизаха по стълбите, той каза:

— Е, радвам се, че и аз присъствах на срещата. Сигурен съм, че много ще допринесе за кариерата ми. Благодаря ти, че ме взе със себе си.

— Извинявай — отвърна Невил с искрено съчувствие въпреки гнева си.

Той продължи след нея мълчаливо и след известно време добави:

— Знаеш ли, може би ти правят услуга... ако това, което казваш, е вярно.

— Как така?

— Оттеглят те от фронтната линия на битка, която по всичко личи ще завърши зле. Медиите ще схрускат всеки, който е замесен в това.

— Медиите?

— Да, хората, които списват вестниците и списанията. И правят предавания по онова нещо, наречено телевизия. Наричат ги със събирателното понятие „медии“.

Невил толкова беше свикнала с неговите остроумия, че не му обърна внимание.

— Пресконференцията. — Тя погледна часовника си. — Започва след дващсет минути.

— Мисля, че ще я отменят.

— Може би. — Невил спря на техния етаж и погледна надолу към стълбите. — Сигурна съм, че вече са се събрали и чакат да започне.

— А аз съм сигурен, че Мюц ще нареди да я отменят или пък новият ръководител на разследването ще стане и ще направи кратко изявление.

— Ами аз?

— Вероятно ще кажат, че се е наложило да си вземеш отпуск. Че си имала здравословен проблем или нещо подобно. Нали знаеш, обичайните извинения.

— Престани да се правиш на голям умник и ме изслушай за секунда. Мисля, че трябва да направя изявление.

— По-лоша идея от това не можа ли да ти хрумне?

— Напротив, идеята е много добра. — Невил се обърна към кабинета си. — Трябва да си събера нещата.

— Да, трябва, защото най-вероятно ще те уволнят и ще те изхвърлят от сградата.

— Не могат да ме уволнят за това, че казвам истината, Мартин.

— Могат и още как. Непрекъснато го правят. Особено в полицията.

Тя вече беше взела окончателно решение. Грабна сакото и чантичката си и затвори и заключи кабинета си.

— Ако искаш, ела с мен — каза. — Но ако предпочетеш да останеш тук и да се скриеш под бюрото, няма да те виня.

— За нищо на света не бих изпуснал подобна гледка. Такава възможност да видиш как един от най-талантливите детективи в полицията съсипва кариерата си пред цялата нация се отдава веднъж на милион.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Рап тичаше по асфалтовата алея, поддържайки постоянна скорост — по един километър на всеки пет минути. Рамото му пулсираше от болка, но той стисна зъби, за да я превъзмогне, а когато болката ставаше прекалено силна, си казваше, че заслужава и по-лошо. Един човек беше мъртъв. Люк Оклер, невинен гражданин, който на никого с нищо не пречеше, докато не се появи Рап и не го включи в и без това грешните си планове.

Беше тежка нощ. Бяха излезли с колата до предградията на Париж, където спряха да заредят бензин и Рап изтърка от ръцете си засъхналата кръв на агента от ДЖСЕ. Така и не разбра дали човекът е оживял или не. Може би в цялата каша щеше да бъде пощаден поне един човешки живот. Сетне се придвижиха още малко на север и отседнаха в хотел от известна голяма верига, разположен близо до летище „Шарл дьо Гол“. Хотелът беше доста занемарен, една от онези огромни сгради за хора, пътуващи по работа, където нивото на обслужването и чистотата на стаите бяха пожертвани в името на близкото разположение на хотела до летището. Мястото ужасно много се нуждаеше от основен ремонт, но на Рап това не му направи впечатление. Не беше шокиран, но определено съзнанието му беше леко смутено от неочакваните вечерни събития.

Двамата с Грета вечеряха и после се качиха в спалнята. Тя беше достатъчно съобразителна да не му задава твърде много въпроси. И сама можеше да види, че Рап се мъчи да проумее някакви доста важни и съдбоносни неща. Към полунощ, след като и двамата се мятаха и въртяха в леглата няколко часа, той накрая проговори. Смъртта на Люк го измъчваше най-много. В края на краищата този човек беше невинен, цивилен и не беше участник в бойни действия, а първото правило в неговата професия беше да се щади животът на цивилните.

— Но ти не знаеше, че ще постъпят така — отвърна Грета. — Ти искаше да ги изпробваш.

— Няма значение. Изобщо не трябваше да го замесвам.

Тя се умълча за малко, после каза:

— Но ако не беше предприел тази предпазна мярка, ти щеше да лежиш мъртъв на улицата.

— Не — отвърна Рап. — Аз никога нямаше да отида сам в апартамента, а дори и да бях отишъл, щях да мина откъм задния вход, щях да съм нащрек и с готов за стрелба пистолет. Никой не би могъл да ме очисти така лесно.

Поговориха си още малко и в един момент Рап я целуна по челото, каза й, че я обича, и добави:

— Да се опитаме да поспим.

Прегърна я със здравата си ръка и въздъхна облекчено, когато малко по-късно тя заспа. Той продължи да се взира в тавана, да преповтаря наум събитията, на които беше станал свидетел от прозореца на апартамента на Боб и Тиби Макмахон, като някой зрител, гледал зрелищен спектакъл. На няколко пъти се унесе, но не за дълго. Досега никога не беше имал проблем със съня. Но сега колкото по-илюзорна ставаше възможността да поспи, толкова по-упорит ставаше той в разсъжденията си.

Премисли всеки възможен сценарий, за да си отговори на въпроса кой би могъл да го предаде. Представи си ясно всяко лице и се запита дали всички те не са в заговор, за да го убият. Дали не бяха решили да го ликвидират заради невярна информация или заради информация, която на него не му беше известна. Той измъкна ръката си изпод Грета и реши, че ще трябва да се довери на Кенеди. Тя го беше предупредила да не се доближава до конспиративната квартира. Тя знаеше, че Виктор е там, но знаеше ли, че на него му е наредено да убие Рап?

Най-накрая заспа за няколко часа и се събуди малко преди седем сутринта. Стана от леглото, нахлузи маратонките и анцуга.

Грета се събуди и сънено го попита къде отива.

— Да потичам — отговори той. — Трябва да помисля малко. — Видя, че Грета не остана много доволна от намерението му да я остави сама в стаята, но тя не каза нищо. — Не се тревожи, ще се върна до един час и ще закусуваме заедно, после ще вземем решения.

— Какви решения?

— Още не знам. — Рап се беше борил с този въпрос цяла нощ, но едно хубаво тичане щеше да проясни мозъка му и да му посочи

вярната посока.

Попита на рецепцията дали наблизо има някое подходящо място за тичане и в отговор го упътиха към един парк на километър от хотела. Тичайки с бавно темпо той лесно намери парка, след което даде воля на цялата си енергия. Всичко беше брутално ясно, но... след дъжд — качулка. Заради неговото надменно и високомерно поведение и нагласа умря беззащитен и невинен човек. Сега обаче един вътрешен глас му казваше, че Люк е бил наркодилър, пълна отрепка. Че на света ще се живее по-добре без него. Че трябва да преодолее вътрешната си дилема и да продължи напред. Последното беше абсолютно вярно, но не и първите две. Рап влезе във вътрешна борба с желанието си да оправдае своите грешки и глупостта си. Станалото трябваше да се запечата трайно в съзнанието му и да му бъде за урок. Даваше си сметка, че ако не спечели в тази борба, той много бързо ще се превърне в Стан Хърли номер две. По-скоро щеше да скочи от мост, отколкото да позволи това да се случи.

Докато тичаше в кръг из парка, засилвайки темпото, яснотата и светлината, които толкова отчаяно беше търсил, започнаха да се открояват сред хаоса. Кенеди беше единствената, на която имаше доверие, и единствената, която нямаше да пострада от него. Виктор вече беше покойник, само да му паднеше. Нямаше значение къде щеше да стане това, само се надяваше да се изправи лице в лице. Искаше да го гледа в очите, докато натиска спусъка. Но се сети, че той едва ли по собствена инициатива би предприел такъв смел ход. Не беше толкова умен, значи Хърли му беше дал команда да убива. Голяма загадка си оставаше Стансфийлд. От тримата, които му бяха преки ръководители, той познаваше Стансфийлд най-слабо, и то най-вече по работа. Като заместник-директор на ЦРУ по операциите той имаше на подчинение над хиляда души. Всеки ден получаваше стотици телефонни обаждания и секретни шифрограми от шефовете на резидентури от най-различни точки по цялото земно кълбо.

В Лангли имаше служители на високи постове, които не правеха нищо, преди да се посъветват с него, а Рап беше само винтче в една много голяма и сложна система, макар и да беше много важно винтче. Имаше впечатлението, че Стансфийлд играе огромна роля във взимането на решението да му дадат картбланш за действие и

следователно имаше също толкова важна роля в решението да го ликвидират.

Имаше обаче един човек, най-твърдоглавият на планетата, който не би се съобразил с никаква власт, било то и на Стансфийлд. Хърли беше голям проблем. Рап беше пристрастен, когато станеше дума за него, но пристрастията му се дължаха главно на начина, по който твърдоглавецът се беше държал с него още от мига, в който го видя за първи път преди две години. Той беше всичко това и притежаваше всички грехове, за които обвиняваше Рап, че и отгоре. Маниакален егоцентрик, арогантен, авторитарен, надут и дребнав до болка. Мич стигна до извода, че Хърли е в състояние да даде заповед за убийство без знанието на Стансфийлд. Но защо тогава Виктор беше убил другите двама членове на екипа? Каква беше тяхната вина?

Рап измина още пет километра. След още три километра рамото започна да го наболява, а белите му дробове горяха от напрежение. И тогава, подобно на гръм от ясно небе, го осени една мисъл. Той се спря. Дишаше тежко и дробовете му полагаха извънредни усилия, за да поемат кислород. Изправи се и погледна в далечината към три охладителни кули, вероятно на атомна електроцентрала. Продължи да умува върху идеята си и колкото повече я обмисляше, толкова по-уверен ставаше, че това е единственото разумно обяснение. Виктор си е мислел, че го е убил, и чак след това е насочил оръжието си срещу нищо неподозиращите му колеги от екипа. Защо някой би постъпил така? Имаше само две възможни причини. Или те бяха извършили нещо много нередно и бяха определени за елиминиране, или бяха убити, защото бяха видели нещо, което не трябваше да виждат.

Картината се изясни. Ако другите двама бяха направили нещо нередно, имаше много по-подходящи и безшумни начини да се отърват от тях. Рап окончателно повярва във версията, че те бяха убити, защото бяха видели как Виктор застрелва човек, за когото смятаха, че е Рап. Виктор и Хърли нееднократно и по възможно най-груб начин бяха демонстрирали, че не харесват изобщо Рап. Дали двамата не му бяха устроили капана, за да се отърват от него? Виктор не беше способен да признае вина, което означаваше, че ще обвини за смъртта на останалите някой друг. И този някой друг щеше да е Рап.

Той се обърна и тръгна обратно към хотела. Трябваше да се свърже с Кенеди, а за тази цел трябваше да е в движение и ако е

възможно, Хърли да не разбере за разговора им.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Кенеди придружи Стансфийлд до посолството, докато другите останаха в колите. Роли Смит ги чакаше и ги поведе вътре, като нареди на охраната да ги пропусне. През цялото време почти не каза нищо. През годините Кенеди беше чувала не една и две истории за Смит. Той имаше внушителни мустаци, които поддържаше в изряден вид. Беше започнал да си пуска мустаци още на двайсет и няколко години, за да прикрие обратната си захапка, и с течение на времето мустаците заедно с папийонките се бяха превърнали в негова запазена марка. Смит се гордееше с външния си вид на чистокръвен английски джентълмен. Цял живот беше служил в британската Тайна разузнавателна служба, по-известна като МИ6. Баща му беше работил като дипломат на средно ниво във Форин Офис, а младият Смит и двете му сестри бяха прекарвали младостта си в континентална Европа. Най-дългият мандат на баща им беше във Франция, но той беше живял известно време в Белгия, Австрия и Германия.

Смит беше на осемнайсет и живееше в Белгия, когато Хитлер прегази Полша и с това даде началото на Втората световна война. На следващата пролет нацистите извършиха знаменитата си заобиколна маневра на линията „Мажино“ и семейството му беше отзовано в Лондон. Бащата се примири с мисълта, че младият Роланд ще отиде на война и затова задейства връзките си, за да назначат Роли в МИ6. Четири години по-късно Роли се запозна с един американец, който беше прекарал последните дванайсет месеца в тила на нацистите.

В последвалите десетилетия, когато Студената война се „разгорещи“, Томас Стансфийлд и Роли Смит станаха още по-големи приятели, споделящи една и съща страст — и двамата искаха да унищожат Съветския съюз. Понякога дори получаваха назначения в един и същи град, посолствата им бяха само на няколко пресечки едно от друго. Друг път се намираха на различни континенти, но за тях разстоянието нямаше значение. Останаха си близки приятели и бойни другари.

Двамата се поздравиха с твърдо ръкостискане и изпълнени с топлота усмивки. Те принадлежаха към стоическото и сурово поколение на мъже, които нямаха навика да се прегръщат с мъже.

Смит насочи целия си чар към Кенеди:

— Каква приятна изненада да ви видя, доктор Кенеди.

Тя се усмихна.

— И на мен ми е приятно, сър Роланд.

Смит или бързаше, или по-вероятно страдаше от същите страхове, характерни за всички офицери от разузнаването. Разговорите на тихи и незащитени срещу подслушване места никога не бяха смятани за добра идея, освен ако човек съзнателно не искаше да го чуят какво говори. Подобно на американското посолство в Париж, изолираните помещения на МИБ се намираха на второто подземно ниво. Те слязоха по стълбите и когато стигнаха до тежка стоманена врата с камера над нея, Смит набра кода, за да влязат. Вътре завариха един мъж на бюро, когото Смит само кратко поздрави, но не сметна за необходимо да му представя гостите. Продължиха по дълъг коридор със стени, боядисани в грозен кремав цвят, и застлан с линолеум под. За разлика от останалите части на посолството тази доста отдавна не беше ремонтирана.

Смит отвори една врата вдясно и направи знак на Кенеди и Стансфийлд да влязат. Айрини веднага се почувства като на познато място. Подът беше гумен, а стените и таванът бяха покрити със сив звукоизолиращ пенопласт. Тук хората от МИБ провеждаха най-секретните си и деликатни срещи. Вътре имаше маса с по четири стола от всяка страна и по още един до всяка от стените. В другия край на стаята седеше и се усмихваше много дребен човечец, облечен целия в черно. Тя също му се усмихна и предположи, че е някъде на деветдесет години.

Кенеди забеляза, че мъжът имаше бяла яка. Тя се доближи, протегна ръка за поздрав и се представи.

Мъжът продължи да се усмихва и каза на френски:

— Приятно ми е, госпожо Кенеди. Аз съм монсиньор Пиер Де Фльори.

— Нали няма да ме караш да ти целувам ръката? — попита Стансфийлд.

— Ще целуваш и още как. И кльощавия ми бял задник ще целуваш.

Айрини остана напълно изумена. Шефът ѝ никога не се шегуваше. Стансфийлд и Смит прихнаха да се смеят като малки деца.

— Ваше Високопреосвещенство, за мен е голяма чест да бъда във вашето свещено присъствие — каза Стансфийлд.

Де Фльори се усмихна и отвърна:

— Трябваше да те отлъча още навремето.

— Сигурно, и тогава щях да се присъединя към англиканската църква като Роли.

— И заедно с Роли и всички останали езичници ще горите в Ада.

Сега и тримата се разсмяха и продължиха със закачките още три минути. Де Фльори погледна към Кенеди и каза:

— Съжалявам, че трябваше да изтърпите тези детинщини, но трябваше да ги видите тези двамата, когато настъпи краят на Втората световна война. — Монсиньорът насочи уморения си поглед към Смит и Стансфийлд и добави: — Помните ли, когато трябваше да ви спасявам от онзи публичен дом и тогава...

— Хей, хей... — прекъсна го Стансфийлд, — стига си лъгал. Ще ме накараш да предам секретните си досиета на Ватикана. Ще те лишат от новата ти титла и ще бъдеш принуден да прекараш последните си години в срам.

— Давай — отвърна Де Фльори. — Онези дърти надуты пуяци от години не са чели толкова вълнуващи разкази.

Отново стаята беше огласена от силен смях и отново продължиха да се разказват стари истории. Кенеди никога не беше виждала шефа си в толкова различна светлина. С този негов младежки дух и остър ум беше трудно да се повярва, че се е сражавал във Втората световна война. Когато мъжете най-накрая се укротиха и спряха да се заяждат един с друг, разговорът придоби по-сериозен тон.

Смит се обърна към Стансфийлд:

— Много ми се иска събитията да се бяха развили по друг начин. С удоволствие бих прекарал с вас цяла вечер в сладки приказки и закачки, но се боя, че след случилото се снощи това няма да стане скоро. ДЖСЕ без съмнение ще ви притеснят доста.

Стансфийлд остана напълно спокоен.

— Когато някога си ръководил резидентура в Москва, ДЖСЕ не ти се струват толкова страшни.

— Вярно е, но този нов шеф на Отдела за специални действия не е за подценяване.

— Така чух и аз.

— Пиер след малко ще ти съобщи нещо много важно, но първо с теб трябва да си кажем две думи.

Стансфийлд не се изненада. Роли му се беше обадил в дома му в събота. Англичанинът вкара в разговора няколко кодирани думи и когато Стансфийлд пристигна в офиса си, вече го чакаше шифрограма от шефа на резидентурата в Лондон. Беше молба за среща на четири очи. Темата на срещата беше убийството на либийския петролен министър.

— Благодаря, че ми се обади, Роли — каза заместник-директорът на ЦРУ.

— Знаеш, че ние с теб така действаме. Гледаме да си помагаме когато можем. — Смит забарабани с пръсти по масата, после добави: — Либийският петролен министър Тарек ал-Магариха... беше наш платен агент.

Стансфийлд не се изненада.

— Досещах се.

— Получи се лека спънка обаче. Той е бил платен агент и на ДЖСЕ.

Този път вече американецът не скри изненадата си.

— Кой пръв го е вербувал?

— Те.

— А вие сте го провербували.

— Не лично аз, но да, моите хора.

Стансфийлд направи пауза, за да осмисли чутото, и зададе най-логичния въпрос:

— В ДЖСЕ знаеха ли?

Смит сви рамене.

— Вероятно.

— Само това ли ще кажеш?

— Нямаме конкретно потвърждение, но ръководещият офицер на Тарек напоследък беше много нервен. Искаше да го евакуираме, смяташе, че ДЖСЕ го подозират. И тогава Тарек беше изпратен на

посещение във Франция без никаква охрана. Той се беше оплакал пред ръководещия го офицер, че искат да го убият.

— Те искат?

— Казаха ми, че повече се боял от ислямистите от собствения му лагер, отколкото от френското разузнаване.

Сърцето на Кенеди се разтуптя, когато си припомни думите на Рап. Всичко е било инсценирано, било е капан. Бяха го чакали в хотела.

— Казахте, че са го пратили във Франция без никаква охрана — включи се тя.

— Да.

— Но във вестниците писаха, че четирима от бодигардовете му били убити.

Смит премести погледа си към Стансфийлд и го изгледа недоволено.

— Роли знае, Айрини — намеси се Стансфийлд.

— Какво знае?

— Знае за Мич. Знае, че той е бил там.

По лицето на Кенеди не трепна нито един мускул, но тя почувства как се изчервява. Преди да отговори, Стан ѝ обясни:

— Нямаме по-верен съюзник от Роли и МИБ. Те имат достъп до райони, в които ние не можем да проникнем, и обратното. Имам на Роли по-голямо доверие отколкото на много хора в нашата сграда.

Кенеди кимна.

— Аз не съм в положение да ви съдя, сър. Не е необходимо да ми давате обяснения. Просто ме сварихте неподготвена.

— Ние сме в бизнеса със събиране и трупане на информация — продължи Смит. — Всички знаем защо. Не искаме някои хора да се доберат до тази информация, но както ще разбереш след малко, когато разчиташ на определени доверени приятели, с тяхна помощ можеш да запълниш празните места, което сам не си в състояние да направиш. — Смит се обърна към Де Фльори: — Така ли е, Пиер?

— Много вярно. — Отново насочил вниманието си към Кенеди, Смит продължи: — Монсиньор Де Фльори беше много активен участник във френската съпротива по време на войната. Толкова успехи имаше, че след войната беше награден с Ордена на Почетния легион, който му беше връчен лично от генерал Шарл дьо Гол. В

последвалите десетилетия той помагаше на френското разузнаване и на нас.

— Не го слушайте — обади се Де Фльори. — Сега съм стар и безполезен, но навремето дадох своя принос.

— И продължаваш да даваш своя принос, както те след малко ще разберат. Кажете им какво чу в събота вечерта.

Старецът се усмихна на Кенеди.

— Аз съм свещеник в базиликата „Сакре Кьор“ — каза той. — Чували ли сте за нея?

— Разбира се.

— Тя е много голяма и я посещават много туристи. Много хора влизат и излизат. Също така е и идеално място за провеждане на срещи на хора от Дирекцията. Такава среща се проведе и в събота вечерта. — Той бръкна в палтото си, порови и извади няколко листа бяла хартия, сгънати по средата. Постави листовите пред Кенеди. — Водих си записки. Паметта ми вече не е така силна. Срещата беше организирана от Пол Фурние, който работи в ДЖСЕ. Другите не бяха свестни. Или поне двама от тях не бяха. Срещал съм се със злото достатъчно често, а тези двамата бяха злото. Те бяха убийци. Мюсюлмани, които бяха много груби. Ядосаха се, че срещата се провежда в църква.

Кенеди кимна.

— Третият беше вежлив. Със смугла кожа, но френският му беше много по-добър от този на другите двама. Казваше се Макс. Започнаха да говорят за убийствата в хотела. Фурние каза на един от сърдитите мъже... не си спомням името му, но съм го записал. Каза: „Дойдохте да убие един човек, а сега аз трябва да се оправям с девет трупа“. Каза още: „Дадох ви убиеца на сребърен поднос, а вие така се издънихте, че цял ден трябваше да чистя поразите ви“.

— И вие бяхте там, докато те разговаряха? — попита го Кенеди.

— Не. — Де Фльори се усмихна. — Те бяха в криптата. Аз бях над тях, в църквата. Има една въздухоотводна тръба, през която гласовете им се чуват ясно, все едно че са в изповедалнята.

Кенеди кимна.

— Моля, продължете.

— По едно време доста се разгорещиха. Терористите обвиниха Фурние, че ги е подвел, че ги е измамил. Той ги обвини, че са пропуснали златна възможност да убият убиеца. Фурние обвини

Самир, да, така се казваше онзи, че е убил трима невинни граждани, когато е бягал от хотела.

Кенеди и Стансфийлд се спогледаха, после отново насочиха вниманието си към стария свещеник.

— Те заплашиха Фурние и той също ги заплаши да ги удави в морето. Тогава те казаха, че Либия може да спре петролните си доставки за Париж и че терористите може отново да започнат да взривяват бомби във Франция. Фурние им се изсмя и отговори, че ще даде техните досиета на убиеца, който ще види сметката на всички им. Те го заплашиха, че ще го издадат на шефовете му. Фурние отговори, че шефовете му знаят всичко за тяхната уговорка. И така продължиха, докато не се намеси и не ги спря третият, който се казваше Макс. После пак говориха за убиеца и за местопрестъплението. След това... не си спомням какво казаха. — Де Фльори погледна към Кенеди. — Всичко е в записките ми. Препрочетох ги няколко пъти, за да не изпусна нещо. Всичко е там.

Тя чак сега забеляза, че е зяпнала от изумление. Примигна няколко пъти и погледна записките в ръцете си, после трескаво се зае да ги прелиства. Осем страници, написани на ръка, с красив и равен почерк. Сякаш държеше най-големия подарък, който някой някога й беше правил. Всичко казано от Рап беше вярно.

— Благодаря ви, монсиньор.

— Ето затова — каза добродушно Роли Смит — ние си споделяме информация.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пол Фурние лежеше на канапето в кабинета си със студен компрес на челото, със свалено сако и обувки. Горното копче на ризата му беше разкопчано, вратовръзката — му разхлабена. Той рядко имаше главоболие, но тази сутрин беше изключение. Току-що беше взел две таблетки тайленол екстра и беше казал на първия си заместник Пиер Мерме да не го безпокоят. Фурние беше работил цяла нощ, блъскайки си главата над проблема как да излезе от безизходното положение. Един мъртъв агент и още един в тежко състояние. Шефовете му доста щяха да се ядосат. Ако агент от ДЖСЕ бъдеше убит зад граница, на никого нямаше да му трепне окото. Но когато агент бъдеше застрелян в неделя през нощта, и то в Париж, това си беше истински скандал.

Журналистите щяха да задават въпроси, а Фурние не обичаше да разговаря с репортери, поне не и на пресконференции. Те бяха твърде неконтролируеми, твърде трудни за манипулиране, когато се събираха вкупом, жадни за сензации. „Един по един“ беше предпочитаният от него метод. Когато бяха сами, той много лесно ги манипулираше. Една голяма част от тях бяха несигурни и постоянно изпитваха потребност от одобрение. Той беше преспал с не една и две журналистки в Париж и беше запазил добри отношения с всичките.

Винаги изиграваше добре нещата. Важното беше да се държи полицията в объркване, а неговата постановка с министъра на отбраната щеше да забави действията на полицията. Чрез отстраняването на Невил от случая той щеше да предаде послание на всички онези следователи да внимават много. Случаят щеше да придобие печална известност като назначение, с което кариерата прекъсва. Той беше изумен от Невил и нейните наивни методи. Беше се надявал тя да излезе по-умна, но в крайна сметка получи това, което си просеше.

Поне в това отношение Фурние беше доволен от себе си. По-големият проблем щеше да е ЦРУ. Той разполагаше с фотографии, на които се виждаше как Хърли и неговите главорези влизат в страната и

потеглят с колата към същата онази улица, на която беше станала престрелката. Издадената от Фурние заповед неговите хора да ги проследят беше напълно в съответствие с устава и правилата на Дирекцията. Те не бяха отишли да следят френски граждани, а офицери от чуждестранна разузнавателна служба. Тези чуждестранни разузнавачи бяха влезли в страната само дванайсет часа след касапницата в хотела.

По-важно за него беше да скрие тази информация, за да може да я използва като разменна монета или като лост за изнудване на ЦРУ. Ако предадеше на полицията фотографията на мъртвия американски агент, само щеше да загуби. Ако можеше да я задържи в тайна, щеше да принуди с нейна помощ ЦРУ да се съгласи на отстъпки и също така да направи паричен превод на значителна сума. Те нямаше да имат избор, щом им покажеше фотографиите на Хърли и хората му. Изводът беше очевиден. Агентите от ДЖСЕ не бяха застреляни от местни гангстери. В престрелката бяха замесени обучените убийци на Хърли.

Фурние имаше и други въпроси. Какво правеха хората на Хърли точно на тази улица? Кого търсеха? Възможно ли беше да са дебнели американския убиец? През последната година Пол положи неимоверни усилия, за да се сдобие със самоличността на тайнствения ликвидатор. Най-големият му успех беше, че се добра до списъка с мишените му. Неговият източник или наистина не познаваше убиеца, или искаше да изтъргува по-скъпо информацията. След като обаче бяха простреляни двама негови служители, всичко се променяше.

Фурние и източникът му споделяха прагматичното мнение, че не е добре нито за Америка, нито за Франция някакъв убиец да бърка в кошерите на терористите, осеяли цялото Средиземноморие. Фурние умело манипулираше нагласите и фанатичните вярвания на различни групи, воден от една-единствена цел — да опази Франция от кръвопролития. Неговите началници и ръководители, чак до президента, или бяха дали негласното си одобрение, или конкретно бяха участвали в плана. Колкото до хубавата тлъста сума, която той беше натрупал по време на службата си, никой от правителството нямаше да го укори за това. Дори някои от журналистите щяха да го разберат, но никой нямаше да научи тази му тайна. Той беше сигурен, че е замел следите си. Изключено беше да намерят парите му.

Обмисляше следващия си ход, когато асистентът му влетя през вратата, без да почука.

— Трябва да видите това. — Мерме се насочи направо към телевизора и няколко секунди по-късно на екрана се показа зала, пълна с журналисти, които задаваха въпроси.

Фурние свали компреса от главата си и се загледа в телевизора. Екранът се изпълни от лицето на очарователната Франсин Невил. Въпросите биваха изстрелвани един по един към нея и тя кимаше.

— Да, вярно е — каза Невил. — Отстраниха ме от разследването на случая, който ми беше възложен само преди четирийсет и осем часа.

— Говорите за убийствата в хотел „Балзак“.

— Точно така. Малко след като моите следователи пристигнаха на местопрестъплението, се появиха няколко служители на ДЖСЕ. Единият от тях беше Пол Фурние, който оглавява Отдела за специални действия към Дирекцията. Гледайте да не сгрешите името му... Пол Фурние. Стори ми се странно, че е дошъл, но той ми каза, че смъртта на либийския петролен министър била въпрос от компетентността на външното разузнаване. Той заедно с няколко от хората си свободно се разхожда на местопрестъплението в продължение на малко повече от час. На следващия ден установихме липсата на няколко улики от ключово значение. Имахме сериозни основания да подозираме, че един от подчинените на Фурние е прибрал тези улики. Уведомих господин Фурние, че искам да разговарям с неговия служител, както и с няколко други лица, свързани със случая. — Тя направи пауза. — До този момент господин Фурние се показва като много несговорчив човек.

Вчера информирах моя началник, префект Мюц, че искам да се срещна тази сутрин с него, за да обсъдим факта, че ДЖСЕ се намесва в полицейско разследване. Когато тази сутрин влязох в кабинета му, там вече чакаха генералният директор на полицията Жак Жиске и министърът на вътрешните работи Пиер Блот. Приех това като позитивен знак, че са приели оплакванията ми сериозно. Скоро обаче разбрах, че са се събрали поради съвсем друга причина. Министърът на вътрешните работи Блот снощи е бил потърсен по телефона от министъра на отбраната, който му е казал, че разполага с папка с много подробни показания, според които аз в продължение на няколко години съм преследвала и съм упражнявала сексуален тормоз върху Пол

Фурние. — Тя отново направи пауза и огледа залата, като в същото време изчака репортерите да допишат изречението си. — Истината е, че с господин Фурние имахме кратка връзка преди четири години, след което приятелски се разделихме. По-късно аз се омъжих и имам от брака си две красиви деца. През този период нито съм виждала, нито съм говорила с господин Фурние. Незнайно защо и как обаче в тази папка се съдържат показанията на три жени, които твърдят, че съм проявила ревност заради връзките им с Фурние и че съм преследвала и тях.

Когато поисках да видя тази папка, министър Блот отговори, че лично той не е видял папката, но двамата с министъра на отбраната решили, че на първо време ще е най-добре за всички да бъде отстранена от случая. През всичките ми години в полицията аз никога до този момент не съм била отстранявана от разследване. Дори забележки не са ми правени. Колегите ми редовно са ме причислявали към най-добрите инспектори в полицията и често са ми били давани сложни и важни случаи за разследване. Настоях да видя папката, но ми беше отговорено, че това няма да стане. Че за кариерата ми най-добре било да се оттегля и да оставя друг да продължи разследването. Не ми беше даден никакъв избор. Затова аз ще се оттегля, но няма да го направя тихо и послушно. Първо ще подам официално оплакване и ще поискам да се запозная с тази скалъпена папка, с която господин Фурние е успял да заблуди министъра на разузнаването. Искам също така да ви помоля подробно да разгледате ролята на Дирекцията в този случай. Те имат правомощия да действат извън Франция, не да манипулират и да се месят в полицейски разследвания в Париж.

Един репортер се провикна:

— Можете ли да потвърдите, че двама служители на Дирекцията са участвали снощи в престрелка в квартал „Монпарнас“?

— Да, мога — след кратка пауза отговори тя. — Единият от агентите е бил убит, а другият е в критично състояние, но е стабилизирал, в местна болница.

Залата се взриви от въпросите на десетки журналисти. След около десет секунди Невил вдигна ръце, за да въдвори тишина.

— На ваше място щях да хвана господин Фурние и да му задам въпросите. Той сега седи в кабинета си в щабквартирата на

Дирекцията на булевард „Мортие“ № 141 и планира следващата си измама.

Фурние се наведе и се премести на ръба на канапето с прикован към телевизора поглед.

Невил слезе от подиума и излезе от залата.

Фурние вече чуваше телефонът му да звъни в другия край на кабинета, но не стана да види кой е. Умът му запрепуска трескаво, за да измисли как да ограничи пораженията, причинени му току-що от тази тъпа кучка. Ако беше приела с достойнство изгонването, той щеше да ѝ спести публичното унижение. Но сега това беше неизбежно. Бързо стигна до извода, че има сили да издържи на тази малка буря. В края на краищата всичко щеше да се сведе до „нейната дума“ срещу неговата. А той беше в състояние да изфабрикува колкото си поиска фалшиви доказателства. Невил беше допуснала сериозна грешка в преценката си.

Една жена с изписано на лицето вълнение надникна от вратата на приемната.

— Господин Фурние, министърът на отбраната е на първа линия, а директорът — на втора. И двамата искат незабавно да говорят с вас. И двамата са доста разстроени.

Фурние погледна към Мерме, който само сви рамене. Обърна се към секретарката си:

— Първо ще говоря с министъра. Кажи на директора, че ще му се обадя веднага щом се освободя. — Той стана от канапето и почувства как болката отново стегна като с менгеме слепоочията му. Взе слушалката с микрофон на бюрото си, натисна бутона за линия едно и започна с лъжите.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В стаята най-често се разпитваха агенти след края на мисия, но понякога се използваше и за по-груби занимания. Стените бяха боядисани в бяло, а подът беше гол бетон. Метална маса два на метър и половина беше здраво закрепена с болтове в средата на стаята. Хърли седеше от едната страна, Виктор — от другата. Колкото и да се изкушаваше Стансфийлд да упражни натиск върху Виктор, той си каза, че има и по-добър начин да постигне желанния резултат. Затова сега спокойно слушаше и гледаше през еднопосочното огледало как Стан Хърли „разхожда“ Виктор през събитията от последните четиринайсет часа.

Кенеди се приближи до стъклото.

— Сър, мисля, че трябва да изслушате мнението на Томас.

Стансфийлд погледна към нея и кимна. Доктор Люис се присъедини към тях до стъклото и попита:

— Четете ли всичките ми доклади?

— Повечето.

За педантичен човек като заместник-директора това означаваше, че или докладите не са били чак толкова важни за него, или е бил затрупан с друга работа и не е имал време.

— Прочетохте ли последните ми доклади за Виктор?

— Не. — Стансфийлд продължи да гледа внимателно лицето на Виктор и да слуша гласа му през високоговорителите на тавана.

— Брамбъл или Виктор, както го наричат повечето, в последно време стана много труден за контролиране.

— Повечето хора в този екип са трудни за контролиране — отвърна Стансфийлд. — Но както и да е, продължи.

— Той не е много харесван.

— От Мич ли?

— От него и почти от всички останали.

— Не е вярно. Стан и Виктор се погаждат доста добре.

— Защото Виктор е неговото обучено вярно куче — намеси се Кенеди.

— А Стан би казал същото за теб и Мич.

— Виктор и Мич са много различни по характер. — Тя се обърна към Люис: — Обясни му.

Психологът кимна.

— В последния ми доклад аз съм посочил няколко основни повода за тревога за Виктор. Забелязах у него недоволство и омраза, които минават границите на нормалното. А също така склонност у него да нарушава и погазва правата на другите. Той е склонен към измами и коварство, с лекота лъже колегите си, особено ако е в негов личен интерес. Изключително раздражителен и агресивен е, налита да се бие и при най-малкия повод. Проявява груба небрежност към безопасността на другите, често си прави дебелашки шеги с колегите си, които само той намира за смешни. Не прояви никаква милост, когато се нахвърли върху един от новобранците... Всъщност дори мисля, че изпитва перверзно удоволствие да причинява болка на другите.

Стансфийлд замислено забарабани по плота пред стъклото.

— Току-що ми описа голяма част от мъжете, с които съм работил през кариерата си.

Люис се покашля.

— На повърхността може да изглежда така и вие несъмнено сте работили с не един и двама сурови мъже, които споделят едно или две от тези качества. Стан сигурно е на първо място сред тях. Но искам да ви уверя, че съществуват няколко признака, които очертават наличието на социопатична личностна аномалия, а при Виктор те всичките са налице.

Стансфийлд се обърна към доктора:

— Колко признака има при Стан?

— Три... може би четири.

— А аз колко имам?

— Само един — Люис се усмихна, — но ми е необходимо повече време, за да ви изследвам... Обаче за вас нямам притеснения. По принцип е необходимо да има най-малко четири от тези признаци, за да бъде определен някой като душевноболен.

— А Мич? При него колко са?

— Само един или два.

— Тази твоя оценка... доколко е сериозна?

— Много сериозна.

— И си убеден, че ако аз доведа друг специалист за допълнително мнение, той ще стигне до същото заключение?

— Сто процента.

— Този проблем може ли да бъде решен с лечение?

Люис поклати глава.

— Ще изисква доста време и усилия, а и пациентът трябва да го желае.

Стансфийлд погледна отново през стъклото и попита:

— Според теб Виктор ще поиска ли да се подложи на лечение?

— Не.

— На Стан това няма да му хареса.

— Няма. Но той е сляп за сериозността на проблема. Говорим за нещо много по-важно от Стан и за това кого харесва и кого не харесва той. Всичко съм включил в доклада си. Хората като Виктор са изключително избухливи. Обикновено свършват в затвора или остават без средства за препитание, или и двете едновременно.

Стансфийлд отстъпи от стъклото.

— Ние тук не държим на работа благородни девици. И двамата го знаете. Във ФБР е пълно с благородни девици. На нас ни трябва момчета, които са готови да престъпят правилата... да вършат неща, които на вашия среднестатистически индивид и през ум не биха му минали.

Люис кимна.

— А вие сте ме взели на работа да държа под око кадрите... да следя момчетата, които взимаме при нас, да знаят кога и кои граници могат да прекрачат. Казвам ви, Виктор би прекрачил всякакви граници, стига това да му помогне да постигне своето.

— Знаете ли, че снощи се обадох на Стан и му наредих да изтегли Виктор и екипа му?

Люис кимна.

— Виктор твърди, че тъкмо са се канели да си тръгнат от мястото, когато Рап им е изпратил примамка.

— Информиран съм за това.

— Вярваш ли на Виктор?

Люис внимателно подбра думите си.

— Не мога да съм напълно сигурен в нито една дума, която казва Виктор.

— Нещо друго?

— Едно е да го използваш за обучението на новобранци във „Фермата“, като го караш да се държи грубо с тях... но да го пуснеш свободно в Париж... — Люис поклати глава. — Идеята не е никак добра.

— И защо не ми го каза по-рано?

— Почти всичко съм изложил в моя доклад.

Стансфийлд обърна студените си сиви и пресметливи очи към психолога:

— Аз получавам доста доклади. Защо не дойде лично при мен?

Люис въздъхна.

— Когато той е бил вербуван, аз още не работех тук. Но през последната година притесненията ми за него се засилиха. А трябва да се съобразявам и със Стан.

— Какво за него?

— Двамата сте много лоялни един към друг.

— С него имаме обща история, Том, но аз много добре познавам слабостите на Стан.

— Разрешете да бъда откровен до болка, сър.

У лекаря отново заговори командосът зелена барета и Стансфийлд съзнаваше, че щом Люис иска такова разрешение, значи ще бъде извънредно критичен към него. Но той не се боеше от истината.

— Разрешавам.

— Вие имате пристрастие към Стан, което вреди на преценката ви. Многократно с Айрини сме се опитвали да насочим вниманието ви върху някои проблеми с него, но вие винаги само махвате пренебрежително с ръка. Разбирам, че този човек има забележителна кариера и без съмнение е полезен в определено отношение, но се боя, че като му е било възложено да вербува и обучава курсанти, е допусната огромна грешка. И Виктор е красноречиво доказателство за това. Този човек е трябвало да отпадне при селекцията още преди години.

Отново вперил поглед през еднопосочното стъкло, Стансфийлд попита:

— И какво ми препоръчваш?

— Колкото се може по-скоро да кажете на Виктор да си събира багажа.

— А ако той не иска да напуска?

Синеокият психиатър, бивша зелена барета, се поколеба за секунда и отговори:

— Тогава ще трябва да го ликвидирате.

Стансфийлд не очакваше нещата да придобият толкова сериозен обрат. Той познаваше Люис като мъдър човек, който беше много прецизен в препоръките си. За първи път от три години той предлагаше подобна мярка. Заместник-директорът нямаше илюзии за поста, който заемаше. Беше убивал преди и беше заповядвал на други да убиват. Това беше част от работата му.

— Ще взема под внимание всичките ти съображения и препоръки. — Той се отдалечи от огледалото, но се спря отново и погледна Люис. — А със Стан какво да правя?

Люис имаше доста категорично мнение по въпроса, но не беше толкова наивен, че да го предложи на Стансфийлд.

— Вие го познавате по-добре от нас, сър. Мисля, че и сам ще намерите подходящо решение.

Стансфийлд се усмихна хладно.

— Ти си умен човек, Том. Благодаря ти за откровеността.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джим Талмидж беше пригответил оборудването си в стаята за наблюдение, откъдето можеше да следи Брамбъл с помощта на камери и сензори, прикрепени към различни части на тялото на разпитвания. Цялата тази техника беше предназначена да измерва кръвното налягане, пулса, проводимостта на кожата и дишането. Талмидж можеше да излъже полиграфа, както и Хърли. Знаеше го, защото се бяха упражнявали един на друг. Тъй като през по-голямата част от кариерата си и двамата бяха действали в страни с индианско население, подобно умение беше необходимо, в случай че ги отвлекат от чужда разузнавателна служба или още по-лошо, от терористична организация. От способността му да измами детектора на лъжата можеше да зависи дали ще живее, или ще умре.

Стансфийлд се приближи до Талмидж.

— Как върви?

Той поклати глава:

— Не е добре.

— Лъже ли?

— Не съм сигурен... в това е проблемът.

— Уклончиви отговори ли дава?

— Да, но не е само това. Мисля, че разполага с достатъчно знание, за да излъже машината. И Стан изобщо не ми помага.

— Как така?

— Преди съм го виждал много по-строг и суров от сега. Сега в повечето случаи мога да отгатна какъв ще е следващият му въпрос. Трябва да накараш разпитвания да си мисли за едно, да го насочиш в определена посока, после да го шокираш, като му отпратиш обвинение. Трябва да се опиташ да го изкараш от равновесие и да наблюдаваш каква ще е реакцията му.

— И Стан не го прави.

— Не. Остава този тип да си разказва неговата история. От време на време се връща назад и го кара да конкретизира нещо.

Стансфийлд не беше новак с полиграфите. Самият той вече не помнеше колко пъти беше тестван с детектор на лъжата. Хиляди пъти беше заповядал да бъдат тествани други. Съществуваха много и най-различни техники. Талмидж му беше описал само една от тях, която те наричаха „да подадеш на разпитвания въже, за да се обеси сам“.

— Това не е необичайно.

Талмидж поклати глава и се намръщи.

— Някои хора го правят така, но аз многократно съм работил със Стан и знам, че това не е неговият стил. Той е като уличен боец. Нищо не е забранено за постигане на целта. Веднъж започне ли, той влиза в атака и продължава да напада, докато не смачка психически разпитвания до такава степен, че онзи вече не посмява да го излъже.

Шефът обмисли ситуацията и го попита:

— Да го изтегля ли?

Талмидж се почувства неловко.

— Ти решаващ, шефе. Но ако някой ще го критикува, по-добре да си ти. Нямам желание да ми отхапе главата.

— Разбрах. — Стансфийлд не го показа, но остана крайно недоволен, че беше позволил на Хърли да създаде среда, в която всички се бояха да изразяват открито мнението си. Обърна се към Кенеди и Люис и им каза: — Защо не отидете да проверите гласовата поща? Трябва да си кажа две приказки със Стан насаме. — Той потупа Талмидж по рамото. — Кажете му да излезе да си почине.

Талмидж се наведе към конзолата и натисна бутона на микрофона:

— Момчета, да направим почивка. Виктор, да ти донесем ли нещо за ядене или за пиене?

Виктор поиска черно кафе.

Специалистът погледна през стъклото към недодялания Брамбъл.

— Знаеш, че не можем да ти дадем кафе.

— Добре тогава. Донесете ми вода.

Хърли излезе от стаята за разпити и отиде при Стансфийлд и Талмидж.

— Мисля, че вървим добре — каза той на специалиста. — Какво показват уредите?

— Скапана работа.

Преди Хърли да каже нещо, се намеси Стансфийлд:

— Ще ми кажеш ли какво точно правиш?

— Как така какво правя? Опитвам се да измъкна истината от него.

— Не мисля. — Стансфийлд остана спокоен, без да издава емоциите си.

Хърли направи кисела и сърдита физиономия.

— Виж, това не е първото ми родео. Аз не си пъхам носа в делата, които се вършат високо на седмия етаж в Лангли. Остави ме спокойно да си върша работата, както аз те оставям да си вършиш своята.

— Да те оставя? — В тона на заместник-директора се прокрадна гняв. — Нещо си се объркал, Станли. Аз съм твой началник и съм повисшестоящ от теб. Аз съм този, който ти дава заповеди. Не просто те оставям да си вършиш работата. Мое задължение е да те ръководя и контролирам. И никой не те пита какво ти ме оставяш да правя и какво не. Ти си мой подчинен. Наясно ли си с това?

— Не разбирам какъв е проблемът? Две години те предупреждавам, че Рап ще ни излезе през носа, а сега всички сте ядосани на мен. Не мога така. Виктор казва истината. Очевидно е. По-добре се събудете и го проумейте.

— Не сме убедени, че Виктор казва истината, защото ти си толкова мек с него, че Джим не може нищо да прецени по показанията на датчиците.

— Ти пък какво разбираш от разпити?

Стансфийлд го изгледа сурово и след кратко мълчание отговори:

— Ето какво ще направим сега, Стан. Ти ще излезеш навън да подишаш малко чист въздух, да изпушиш една цигара и искам добре да помислиш върху следния въпрос. Ти наистина ли си прав, всички други грешат, и ти знаеш всичко. Или ще осъзнаеш, че си се превърнал в нетърпим задник и досадник, с когото вече никой не иска да работи.

Хърли предизвикателно вдигна брадичката си.

— Знаеш, че не обичам тия глупости.

— Бъркаш отново. На нас ни е писнало от твоите глупости. Писнало ни е от киселия ти характер. Не забравяй, че аз съм ти шеф. Ако сега излезеш навън и след петнайсет или трийсет минути още смяташ, че ние всички сме идиоти, а ти си единственият умник, тогава по-добре излез през вратата на това посолство и повече никога не се

връщай. Не ме интересува къде ще ходиш, стига да е по-далеч от Вирджиния. Но ако все пак дебелията ти глава успее да проумее, че ти не знаеш всичко и не си най-големият умник, ако решиш да спреш да дразниш хората, тогава се върни, за да проведем сериозен разпит.

Хърли познаваше Стансфийлд от близо трийсет години. Никога досега не беше виждал приятеля си толкова ядосан и това го обезпокои. Отстъпи крачка назад и рязко изрече:

— Извинявай, нервите ми са малко опънати.

Стансфийлд кимна.

— Качи се горе, излез. Прочисти си мозъка и вземи решение.

Хърли излезе посърнал и унил, но на заместник-директора това не му направи никакво впечатление. Той погледна през стъклото към Чет Брамбъл и си припомни досието на този човек. Стансфийлд го беше чел преди години, но още помнеше всичко. Голяма част от изводите на Люис вече бяха отразени в досието.

Брамбъл имаше сериозни проблеми с подчинението и дисциплината. Именно заради това в крайна сметка го бяха изритали от армията. Стансфийлд беше на мнение, че хора с висок морал и уравновесен характер никога не биха се съгласили да вършат неща, за които беше предназначен неговият екип. Затова беше склонен да си затваря очите пред някои човешки слабости. Сега обаче изпита тревога, че твърде много е занижил летвата или че е дал твърде много свобода на Хърли. Така или иначе, цялата отговорност и вина лежах на неговите плещи.

Люис и Кенеди бяха добри хора, с чувство за обективна преценка и умееха да контролират емоциите си. Брамбъл беше пълната им противоположност. Беше скандалджия като Хърли. От онзи тип мъже, на които можеш да възложиш най-мръсните задачи. Действията невинаги бяха много приятни, но крайният резултат беше налице. Рап, от друга страна, беше премерен и прецизен във всичко. Всичките ликвидации, извършени от него до момента, бяха съпроводени с минимални странични щети.

Стансфийлд продължаваше да размишлява, сравнявайки Рап и Брамбъл, когато Кенеди се втурна развълнувана в стаята.

— Сър, трябва да чуете това. — Тя извади телефон, защитен срещу подслушване, и набра някакъв дълъг номер. — Току-що

получих съобщение на гласовата си поща. — Тя му подаде телефона. — От Мич е.

Стансфийлд грабна телефона и се заслуша:

— Трябва да се срещнем. Накрая реших, че мога да ти се доверя. Не вярвай на нищо, което казва Виктор. Снощи изпратих вместо мен друг човек. Искан да видя как ще реагирате. Изобщо не предполагах, че реакцията ще е толкова крайна. Мислех, че най-много ще го понатупате. Без никакъв повод Виктор го застреля, после стори същото с хората от екипа си. Двама местни се показаха отнякъде и той стреля и по тях. Предполагам, че е прехвърлил вината за всичко на мен. Неговата дума срещу моята... само че има един проблем. Аз имам свидетел. Някой, когото твоят шеф познава и на когото ще повярва. Искан да дойдеш при мен, но сама. Остави ми номер на мобилен телефон, на който мога да те намеря, и накарай шефа да ме изслуша. И това е единственото ми предложение, друго няма да има. Ако видя Стан или Виктор наблизо, спирам всякакви преговори и ако някой след това се опита да ме търси, ще пострадат доста хора.

Стансфийлд ѝ подаде телефона.

— Къде е Ридли?

— В града е. — Тя погледна часовника си. — Той и екипът му подготвят колата и хотелската стая за пристигането на Кук.

— Снощи тук ли беше?

— Да.

— Сигурно него има предвид Рап.

— Свидетеля ли?

Стансфийлд кимна и отново насочи вниманието си към Виктор, който се беше облегнал назад и пиеше вода от бутилка.

— Набери канала за съобщение и му остави номер. Използвай кода си на ръководещ офицер. Организирай всичко и по-бързо, после се обади на Ридли и го разпитай какво знае той.

Кенеди вече се беше заела да набира номера върху клавиатурата на обемистия защитен телефон.

— И кажи на Рап, че ще дойда с теб — добави Стансфийлд.

Тя продължи да набира номера и чак секунда по-късно осъзна какво беше казал шефът ѝ.

— Сигурен ли сте, че идеята е добра?

Стансфийлд не искаше да повярва, че Стан Хърли го е предал, но беше реална възможност, с която трябваше да се примири. Най-малкото по всичко изглеждаше, че някой беше предоставил на Фурние списъка с мишените. Възможно беше да са прехванали електронно съобщение, но доколкото той знаеше, списъкът никога не беше изпращан по телефон, телеграф, интернет или по какъвто и да било друг начин. Списъкът беше съставен от Стансфийлд, Кенеди и Хърли, след което беше унищожен. Той имаше фотографска памет, както и Кенеди. Хърли обаче нямаше и в миналото на няколко пъти Стансфийлд му беше правил строги забележки, че си води записки за неща, които е абсолютно забранено да се записват.

Стансфийлд се вгледа във Виктор. Стори му се спокоен, отпуснат, дори уверен, или защото беше прав, или защото беше сигурен, че ще се измъкне. Както беше посочил Люис, той беше способен на всичко, което е в негов интерес. За Рап, от друга страна, бяха характерни само упоритият труд и високите резултати.

Заместник-директорът по операциите погледна назад и отговори:

— Да, смятам, че идеята е добра. Мисля, че толкова добри идеи не са ми идвали от доста време.

Кенеди остави номер на Рап, след което звънна на мобилния на Ридли. Когато Ридли вдигна, тя каза:

— Изчакай малко, Томас иска да говори с теб.

Стансфийлд взе апарата.

— Роб, снощи в града ли беше?

— Да. Пристигнах в четири следобед.

— Да си срещал един наш общ приятел?

— Не знам какво имаш предвид.

— Снощи беше ли с някого от колегите ни... Видя ли нещо особено?

От другата страна на линията настъпи дълга пауза.

— Не ви разбирам, сър — отвърна Ридли.

— Както и да е, остави. Готово ли е всичко за нашия гост?

— Почти. Имам още около половин час работа.

— Добре. Обади ми се, когато пристигне. — Стансфийлд затвори и се обърна към Кенеди: — Не е Ридли.

— Тогава кой, за бога, може да е?

— Не знам, но сега да не се притесняваме за това. Имаме да решаваме по-важни проблеми. Кажи на хората от техническия отдел да подготвят дипломатически паспорт за Мич. Не искам никакви издънки, ако ни спрат от Дирекцията. И как сме с колите?

— Рейндж роувърите твърде много бият на очи, нали?

Той кимна.

— Никакви бодигардове. Само ти и аз. Да вземем нещо подходящо от гаража на посолството. Първо ще изпратим роувърите. Доктор Люис ще има възможността да се повози в пълен комфорт и да се наслади на гледката, докато го развеждат из Париж с кортежа от ДЖСЕ отзад.

— Добра идея. Тогава ще се кача горе, защото мобилният ми телефон няма обхват тук.

— Идвам с теб. — Стансфийлд се обърна към Талмидж: — Ще наредя да не пускат никой да влиза или излиза от този етаж без мое знание.

— Ясно.

Хърли влетя запъхтян с мобилния си телефон в ръката.

— Нямам обхват тук — каза той.

— Знам, Айрини току-що установи същото за нейния телефон.

— Е, ами... бях напълно изключил, че снощи заповядах на двама от хората ми да сменят Виктор и екипа му. Спомняш ли си Бърнстайн и Джоунс?

— Репортерът и операторът — отвърна Стансфийлд.

— Да, същите.

Стансфийлд го изгледа намръщено.

— Не ми се струват много подходящи за тази работа.

— Дълго е за разказване, но сега нямаме време. Накарах ги да поразпитат техните контакти в полицията. Освен това Виктор и екипът му бяха работили цял ден без почивка, затова им казах да седнат в микробуса и да сменят момчетата за няколко часа.

Според Стансфийлд това изобщо не беше умно, но той заподозря нещо друго, много по-дълбоко, което Хърли криеше от него.

— Цяла сутрин бях тук долу и когато се качих горе, телефонът ми зазвъня като полудял. Бърнстайн ми беше оставил четири съобщения и аз му се обадох. Каза, че когато снощи са отишли да сменят момчетата, били простреляни двама души. Изглежда са били от

ДЖСЕ. Единият е убит, другият — ранен. Каза ми, че когато се появили, някакъв мъж оказвал първа помощ на единия. Накарах го да ми го опише. Каза, че бил на около двацет и пет години, с гъста черна коса и е абсолютно сигурен, че е бил французин.

— Защо е сигурен? — попита Кенеди.

— Каза, че говорел френски като местен. Започнал да дава команди на Бърнстайн и Джоунс. Казал им да изчакат до ранения агент, докато той доведе помощ.

— И? — попита Стансфийлд.

— Така и не се върнал. Бърнстайн, който е бил на почти толкова войни, колкото и аз, каза, че този мистериозен тип използвал прахообразен коагулант и превръзки от военна аптечка, за да спре кръвенето от раната.

— Мислиш, че е бил Рап ли? — попита Кенеди.

Хърли наведе очи и поклати глава.

— Не разбирам какво става. По описанието ми прилича на него, но защо, по дяволите, ще стреля по агент от ДЖСЕ, а после ще го превързва?

Кенеди и Стансфийлд се спогледаха.

— Защото не той е стрелял по агентите — отговори Стансфийлд.
— Някой друг го е направил.

Всички погледи мигом се насочиха към човека, който седеше в стаята за разпити. Настъпи дълго мълчание, накрая Стансфийлд каза:

— Айрини, със Стан трябва да останем насаме. Ще те настигна горе. Джим и Том, не се отдалечавайте много. Няма да се бавя. — Щом те излязоха, той се обърна към Хърли с думите: — Искам да ми отговориш честно и откровенно.

Стан кимна.

— Искам да ме погледнеш в очите и да се закълнеш, че няма да ме излъжеш.

Стан мразеше подобни неща.

— Добре — отвърна и погледна стария си приятел в очите. — Няма да те лъжа. Питай.

— Спомняш ли си, когато съставихме списъка с мишените?

— Да.

— И ги запомнихме наизуст, после аз пуснах листа в машината за унищожаване на документи и прибрах остатъците в торбата за

изгаряне.

— Да.

По леко изнервеното поведение на Хърли и въртенето му Стансфийлд вече се досещаше, че има нещо. За непознатите или противниците Хърли беше първокласен лъжец и изпечен мошеник, но за най-близките си приятели беше като разтворена книга.

— Когато се върна във „Фермата“, случайно да си възстановявал списъка?

— Какво имаш предвид? — Хърли отстъпи крачка назад и скръсти ръце.

— Отново си написал имената на хартия.

Хърли въздъхна.

— Виж, аз не мога да се похваля с мозък компютър като твоя. Моята сила е в съвсем друга област.

— Колко копия направи?

— Едно... но беше повече като папка с досиета. Трябваше да следя всяка информация за тези типове. Да разбере къде са им слабостите, какви са им намеренията, къде ще са следващата седмица, по-следващата.

Стансфийлд почувства едновременно облекчение и гняв.

— И доколкото те познавам, сигурно си държал тази папка в незаключено чекмедже, а не в сейф?

— Виж, никой не може да припари и на километър от „Фермата“ без моето знание. Това място е обезопасено като Форт Нокс.

— А според теб как Фурни се е добрал до списъка?

— Нямам представа.

— Със сигурност не съм му казвал нито аз, нито Айрини. — Стансфийлд се обърна и погледна през стъклото. — Ами той? Нали има достъп?

— Рап също.

— Наистина ли вярваш, че Мич ще даде списъка, за да може после да попадне в капана и да го прострелят? Не ставай смешен.

— Не знам. — Стан определено беше объркан. — Не мога да разбера какво е станало.

— Защото не искаш да приемеш истината.

— И каква е истината?

— Че грешиш не само за Рап, но и за него.

Хърли се вгледа замислено във Виктор. Потърка наболата си брада и каза:

— Бърнстайн и Джоунс идват насам. Ще им покажа снимка на Рап и ако те потвърдят, че е бил той, на Виктор ще му се стъжни животът. Ще има доста да обяснява защо Рап първо стреля по агентите, а после се захваща да ги спасява.

— И в същото време рискува да го видят.

— Мътните да го вземат! — изръмжа Хърли. Никак не му харесваше как се развиват събитията.

— Казах на Джим да заключи етаж. Виктор ще бъде третиран като потенциален враг, докато не наредя друго. Не мога да поверя разпита на друг освен на теб. Разбираш ли ме?

— Да, боиш се да не счупи врата на някой бюрократ.

— Именно. Той е твое създание. Мислиш ли, че ще можеш да го обуздаеш?

Хърли кимна.

— Ако се окаже, че през цялото време ни е лъгал, лично ще му извия врата.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рап мразеше подобни срещи. Дори когато имаше на своя страна ресурсите на ЦРУ, винаги имаше най-малко едно неизвестно, винаги съществуваше възможност някой да не удържи на дадената дума и да го убие. След дълго и мъчително колебание най-накрая беше склонил да се довери на Кенеди, а сега към уравнението се добавяше и Стансфийлд. Първоначално, когато тя му каза, че и Стансфийлд ще дойде, той отказа. Стансфийлд имаше бодигардове и бог знае колко французи го следяха. Айрини му отговори, че трябвало много спешно да се срещнат, защото възникнала непредвидена ситуация. Рап въпреки това не искаше да се съгласи и мислеше да отмени срещата, но Грета го уговори да склони.

„Познавам го още от малка — каза тя. — Той е един от най-близките приятели на дядо ми. Ако има човек, на когото да имам пълно доверие, това е той.“

В момента обикаляха с колата на Грета от един телефонен автомат на друг, прекарвайки Кенеди по сложен и заплетен маршрут, за да са сигурни, че не я следят или пък тя няма да дойде с конвой от коли, пълни с тежковъоръжени мъже. Рап беше накарал Кенеди да му опише колата, с която щеше да дойде, и през последните трийсет минути тя мина на десетина метра от мястото, на което се намираще той. Не можеше да види кой пътува отзад и логично нямаше как да знае дали някой не се крие в багажника, но беше извън съмнение, че на предната седалка седеше Томас Стансфийлд.

След като в продължение на час ги караха да обикалят из целия град, той беше готов за срещата. Беше си купил два много скъпи мобилни телефона, които пазеше специално за случая. Предпоследната точка по маршрута беше място, където и той, и Кенеди бяха ходили заедно. Това беше лобното място на ирландския драматург Самюел Бекет, на несправедливо обвинения френски армейски офицер Алфред Драйфус и на много други известни люде. Кенеди беше прочела няколко книги за нечестния и пристрастен съдебен процес срещу

Драйфус и за последвалия скандал в национален мащаб. Рап не знаеше нищо за аферата „Драйфус“, както беше станал известен скандалът, но предишната зима двамата бяха стояли около половин час до гроба на този човек, докато Кенеди му разказваше за трагедията и за националната криза, настъпила след скалъпеното обвинение и присъдата срещу Драйфус.

Рап се обади от телефонния автомат на мобилния ѝ:

— Вече сме близо. Спомняш ли си офицера от френската армия, когото навестихме преди десет месеца?

— Евреина ли?

— Същия. Тръгни натам и чакай следващото ми обаждане. — Затвори и се върна в колата. Седна зад волана и каза на Грета: — Още не е късно да се откажеш.

Тя изобщо не го погледна, само отвърна:

— Млъкни. Казах ти да престанеш да ми повтаряш все едно и също. Томас Стансфийлд никога не би ми причинил нещо лошо.

— Не от него се притеснявам, а от Хърли и оня тип, когото видяхме снощи. Не бих искал да съм близо до тях.

— Трудно ми е да повярвам, че Стан е толкова лош, както твърдиш. Той винаги е бил мил с мен.

— Сигурно харесва блондинките, защото с мен винаги се е държал като голям гадняр.

Рап кара още няколко минути, маневрирайки из тесните улици. Паркира на една пресечка от мястото на срещата и двамата с Грета слязоха от колата. Той я целуна и попита:

— Пистолетът ти в теб ли е?

— Да.

— Не се колебай да го използваш, ако се наложи.

— Прекалено много се тревожиш. — Тя също го целуна и тръгна напред.

Рап я съпроводи с поглед, докато се отдалечи, след което се насочи към поредния телефонен автомат. Беше изчислил колко време ще е необходимо на Кенеди да се придвижи от гробището до крайното място на срещата. Звънна ѝ на телефона и остана да чака с отворена слушалка, диктувайки ѝ къде да завие. Накрая ѝ каза да паркира и да слезе от колата.

— На трийсетина метра пред теб, отдясно има малка уличка. Тръгни по нея и спри пред четвъртата врата от лявата ти страна. — Рап окачи слушалката на автомата и извади първия си мобилен телефон. Погледна часовника си и заобиколи по улицата в срещуположна посока. Трийсет секунди по-късно набра по мобилния номера на Кенеди. Тя вдигна на второто позвъняване.

— Пред вратата сме.

— Добре. Отключено е. Ето какво искам да направите. — Рап ѝ обясни следващия ѝ ход, който беше доста лесен.

— Разбрах те — отвърна тя, след като изпълни инструкциите му. — В момента съм на втория етаж. Сега какво следва?

— Тръгни по коридора. Последната врата отдясно, отключена е. — Рап влезе в уличката от другия край и продължи до задния вход на сградата. Провери за последно да не го следи някой и влезе в сградата. Тихо започна да се качва по стълбите.

— Пред вратата съм. Да влезем ли?

— Казах, че е отключено. Почукайте два пъти и влезте. И ако някой от вас носи оръжие, по-добре да не го вади, защото ще му пръсна мозъка. — Той се спря по средата на втората част от стълбите, надигна се и надникна над пода на горния етаж. Зърна Кенеди и Стансфийлд. Никой от тях не държеше в ръката си пистолет. Първо влезе Стансфийлд, после Кенеди.

— Тръгнете към хола и оттам завийте наляво — изкомандва Рап. — Приближете се до прозореца, включете телефона на високоговорител и кажете какво виждате.

След няколко секунди Кенеди отвърна:

— Много добре знаеш какво виждам.

Рап бързо се придвижи към коридора.

— И двамата стоите на мястото, на което стоях аз снощи. — Мич стигна до вратата, но я подмина, за да провери предното стълбище. Беше чисто. — Нямах вяра на Стан, затова намерих един човек, който прилича на мен и го изпратих да вземе нещо от апартамента... исках да видя колко груб ще е Стан с него. С очите си видях как онзи негодник Виктор слезе от микробуса, скри се до външното стълбище пред входа на сградата и когато невинният човечец излезе от сградата, той се промъкна зад него и го застреля в тила от упор. Мислеше си, че убива мен.

Рап бавно завъртя дръжката на вратата и тихо влезе в апартамента на Боб и Тиби Макмахон. Също толкова безшумно затвори след себе си и заключи. Тихо тръгна с готов за стрелба пистолет и зави по коридора. Кенеди и Стансфийлд стояха точно там, където очакваше. Рап натисна бутона за прекъсване на разговора, пъкна го в джоба си и каза:

— Това, което искам да знам, е кой му е дал заповед да убива?

Кенеди се стресна, подскочи и изпусна телефона си. Стансфийлд обаче дори не трепна. Дватамата се обърнаха към професионалния убиец, който беше създаден и с тяхна помощ. Стансфийлд погледна към насочения пистолет в ръката на Рап и каза:

— Предполагам, че няма да се съгласиш да го свалиш.

— Не и докато не ми дадете обяснение.

— Какво точно искаш да знаеш?

— Кой нареди да ме убият?

— Никой от нас двамата не е заповядвал да бъдеш убит. Виктор е действал по собствена инициатива.

— И искате от мен да повярвам в това?

— Има и нещо друго. Наскоро разбрахме, че някой от нашите е предавал информация на ДЖСЕ.

— Каква информация?

— Списъка с мишените. Кой сме определили за ликвидиране и в каква последователност.

Рап се замисли.

— Значи те са знаели, че Тарек е в списъка?

— Вероятно.

— Това обяснява много неща.

Стансфийлд беше готов да му даде и още информация, но първо Рап трябваше да отговори на няколко въпроса.

— Виктор твърди, че снощи ти си нападнал от засада него и хората му. Убил си Макгуърк и Борнман, а той едва се е спасил. Твърди, че не знаел нищо за агентите от ДЖСЕ. Че навярно ти си ги застрелял, докато си бягал от мястото.

Рап поклати глава.

— Виктор не е много умен. Корав е и е брутален, но не е умен.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Кенеди.

Мич пристъпи напред.

— Обърнете се към прозореца. — Рап застана зад тях. Долу, на срещуположния тротоар още имаше следи от обозначения, направени от криминалистите, извършили огледа на местопрестъплението. — От другата страна на улицата, ето там, на около петдесет метра, до онова червено БМВ. Там беше паркиран микробусът снощи. Ако исках да им направя засада, нямаше ли да избира по-близко до микробуса място да ги нападна?

— Не и ако си изпратил примамка, както казва Виктор. — Стансфийлд посочи към стълбището пред входа на сградата. — Примамил си ги да напуснат позицията си и си ги нападнал.

Рап поклати глава.

— Виктор слезе от микробуса сам. Изтича по тротоара и застана ето там. — Посочи мястото с пистолета. — Люк излезе от сградата, слезе по стълбите, зави надясно и тогава Виктор се прокрадна и тръгна зад него. Дулото на пистолета беше на около трийсет сантиметра от главата на Люк. Виктор натисна спусъка, човекът веднага падна по лице. Виктор засия от щастие, сякаш всеки момент щеше да се разтанцува. Пет секунди по-късно микробусът се премести до сградата. Един от командосите на Стан слезе... не си спомням името му, но изглежда се скара на Виктор, после хвана Люк за краката, а Виктор го държеше за яката на якето. Виктор метна трупа в отворената врата на микробуса и отстъпи назад, докато другият се мъчеше да вдигне краката. Виктор насочи пистолета към тила му и стреля в агента.

— И ти през това време стоеше тук? — попита Кенеди.

— Да. Виктор застреля още един човек. Предполагам, че също беше от екипа му. Помисли си, че е замел всички следи, че съм мъртъв и че може да стовари цялата вина за убийствата върху мен.

— И защо би искал да го прави? — попита Стансфийлд, макар и вече да се досещаше за мотива.

— Не знам. Защото ти или Стан така сте му заповядали.

— А може ли да го е направил, защото не е имал разрешение да те убива? Искал е да инсценира нещата така, все едно ти си излязъл от контрол. Убил си Макгуърк и Борнман и заради това той е трябвало да убие теб.

— Или Стан е наредил да убие и тримата.

Стансфийлд имаше чувството, че най-накрая започва да проумява всичко.

— Какво стана после?

— Ето оттам се появиха двама мъже с пистолети. Не чух какво казаха, но ми се стори, че крещяха на Виктор да хвърли оръжието. Той вдигна едната ръка, после докато вдигаше другата, стреля и по двамата. Единият от тях също стреля, но не улучи. И двамата паднаха на земята. Виктор тръгна към тях и тогава аз хукнах надолу по стълбите.

— И какво направи? — попита Кенеди.

— Още не знаех кои са тези двамата, но предположих, че са полицаи. Ние имаме строги правила, които ни забраняват да стреляме по служители на местните служби на реда. Затова исках да го спра. Изтичах навън и видях Виктор да се цели към единия, за да го довърши. Открих огън по него. Останах от тази страна на улицата, продължих надясно, за да го накарам да зареже ранения и да тръгне към микробуса. Намерих прикритие под една кола ето там и го прострелях в прасеца. После пресякох улицата, продължих да стрелям и когато стигнах, Виктор вече тичаше към микробуса. Стрелях няколко пъти по него, но той успя да скочи вътре през отворената странична врата. Втурнах се след микробуса, но той откри огън с автомат по мен.

— И избяга с микробуса — довърши Стансфийлд. — Какво стана после. — Той се надяваше да чуе това, за което вече се досещаше.

— Върнах се при двамата и проверих състоянието им. Оказа се, че са от ДЖСЕ. Единият беше застрелян в лицето, но другият още беше жив. Извадих аптекката и доколкото можах, обработих раната му, после си плюх на петите.

За Стансфийлд везните току-що се бяха наклонили в полза на Рап. Той въздъхна облекчено и понечи да зададе следващия си въпрос, но Кенеди го изпревари:

— Какво имаше предвид, като каза, че Виктор е глупав?

— Той си е глупав по принцип, но по-лошото е, че е и опасен. За мен той е луд. Не знам как не сте му били шута досега. Аз съвсем доскоро бях новобранец, но от километри виждам, че е безнадежден. Как, по дяволите, не можахте да го разберете досега?

— Това е тема за друг разговор — отвърна Кенеди. — Ти какво имаше предвид, като каза, че е глупав?

— Вие едва ли ще имате проблем да се сдобияте с полицейския доклад за огледа. Заключение от балистичната експертиза ще потвърди думите ми. Виктор използва пистолет четирийсет и пет калибър, а аз — деветмилиметров. Хората от ДЖСЕ бяха въоръжени със ЗИГ ФНП 357-и калибър. Неговата версия няма да издържи, французите прибраха трупа на единия от нашите. Ще видите, че е застрелян с четирийсет и пет калиброви куршуми от много близко разстояние. Ще разберете, че и по двамата агенти от ДЖСЕ е стреляно с пистолет четирийсет и пет калибър... с пистолета на Виктор. А ако разпитате този, който е превързал Виктор, той ще ви каже, че е бил прострелян с деветмилиметров куршум. Прострелян е с моето оръжие. Той мислеше, че съм мъртъв, но направи голяма грешка.

Изглежда, наистина беше така. Стансфийлд поразмишлява върху ситуацията. Рап беше прав, те можеха да се сдобият с полицейския доклад и информацията от доклада щеше да потвърди едната или другата версия, но това щеше да отнеме няколко дни, а той искаше да приключи с този проблем час по-скоро.

— Ти каза, че имаш свидетел. Човек, на когото ще повярваме. Ще може ли да разговаряме с този човек?

— Никой ли не ви проследи?

— Не — отговори Стансфийлд.

— И не носите с вас никакви датчици или предаватели? — попита неуверено Рап. Той не разполагаше нито с уменията, нито с техниката, за да провери отговора им.

Мина покрай Кенеди и погледна за последно към улицата, за да се увери, че долу не дебнат въоръжени главорези. За щастие нямаше. Отдръпна се от прозореца, отиде до съседната стая и се провикна: — Чисто е, можеш да излезеш.

Вратата на една от спалните се отвори и в коридора се показа Грета.

Рап се обърна към Стансфийлд, за да види изражението му.

— Грета? — каза Стансфийлд, изпълнен със смесени чувства на шок и облекчение. — Как, за бога, успя да се забъркаш в това? — попита я, докато в същото време разсъждаваше как щеше да обясни случилото се на скъпия си стар приятел хер Олмайер.

— Здравей, Томас. — Грета застана до Рап. — Всичко, което той каза, е вярно. Снощи аз стоях до този прозорец и гледах как вашият Виктор застреля петима души. Той е животно, бясно куче!

Кенеди беше потресена. От нея се очакваше да знае всичко за живота на Рап, но представа си нямаше коя беше тази красива блондинка.

— Кое е това момиче?

— Тя е внучка на моя добър приятел хер Карл Олмайер. — Стансфийлд се вгледа в Грета и Рап. На него не му убягна от вниманието, че двамата си държаха ръцете. Те бяха двойка и дори повече, те бяха влюбени. Един от най-добрите му приятели, един от най-влиятелните и културни хора щеше да научи, че неговата скъпоценна внучка е влюбена в един от най-опасните мъже на света. Мъж, който беше създаден с помощта и участието на Стансфийлд. Мъж, когото Стансфийлд беше запознал със семейство Олмайер. Новината нямаше да се приеме добре.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В посолството се върнаха с черния мерцедес седан, който на идване беше карала Кенеди. Преди да тръгнат, имаше кратък, но разгорещен спор кой да кара и след като се намеси Стансфийлд, Рап спечели. Той беше обучен и можеше да управлява кола много агресивно, ако се наложеше. Мич не искаше да вземат и Грета в посолството, но Стансфийлд твърдо настоя. Старият ветеран от разузнаването беше потресен от факта, че двамата имат връзка. Рап и Грета се възпротивиха, казаха, че тя може да се върне с кола в Швейцария.

Стансфийлд обаче беше категоричен:

— Ще трябва доста дълго да обяснявам на дядо ти и той няма да остане доволен. Никога няма да ми прости, че съм позволил да ти се случи такова нещо. И аз самият никога няма да си го простя. Най-безопасното място сега за теб е посолството. Когато нещата се успокоят, лично ще те върна в Цюрих.

Спряха за малко до колата на Грета, взеха от там багажа си и продължиха по пътя си. На няколко минути път от посолството Кенеди се обади на охраната, съобщи им предполагаемото време на пристигане и им нареди да отворят портала. Париж не беше Москва, но предвид честотата, с която напоследък изникваше името на Пол Фурние, нямаше да е лошо да вземат допълнителни мерки за сигурност. Влязоха през широкия портал без произшествия и продължиха към подземния гараж на посолството.

Рап и Грета взеха нещата си от багажника и Стансфийлд се обърна към Кенеди:

— Айрини, би ли завела Грета при Джийн? Кажу ми, че искам да й осигури пълен комфорт. Може да се наложи да пренощува тук.

Джийн беше шефът на резидентурата на ЦРУ.

Когато влязоха в малкото подземно лоби на гаража, Грета се спря и попита Мич:

— Кога ще те видя отново?

Той хвърли поглед към Стансфийлд и отговори:

— Първо имаме да свършим малко работа. Сигурен съм, че ще те видя довечера, ако не и по-скоро.

Грета се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Пази се.

После се върна при Стансфийлд.

— Ако нещо му се случи, много ще се ядосам — каза му тя.

Той я изгледа спокойно.

— Господин Рап е напълно в състояние да се грижи и сам за себе си.

Мъжете съпроводиха с поглед дамите до асансьора. Кенеди носеше чантата на Рап.

— Последвай ме — каза Стансфийлд, когато вратите на асансьора се затвориха.

— Къде отиваме?

— На долния етаж. — Вече слизайки по стълбите, Стансфийлд го попита: — От колко време ходите заедно?

— Почти година.

— Обичаш ли я?

— Това е личен въпрос, шефе.

Стансфийлд се спря на следващата площадка и се обърна към Рап, който вървеше две стъпала след него.

— На земята има милиони жени, а ти избра да се влюбиш точно в нея.

— Не съм казвал, че съм влюбен в нея.

— Но тя определено е влюбена в теб. Отдалеч се вижда.

— Сър, бих искал да запазя личните си отношения в тайна.

— Де да беше толкова лесно — изръмжа шефът и продължи надолу по стълбите. — Изобщо не предполагаш какви проблеми ми създаде.

Рап го следваше мълчаливо, твърдо решен да не разкрива личните си отношения.

Слязоха в малък вестибюл с един асансьор и заключена врата. Стансфийлд натисна бутона до вратата и се обърна към камерата отстрани. Електрическата брава избръмча и вратата се отвори. Влязоха и се озоваха в дълъг коридор. Заместник-директорът се насочи към

втората врата вдясно и влезе. Вътре имаше трима души. Рап познаваше двама от тях — доктор Люис и Роб Ридли, но не и третия.

— Как върви? — попита Стансфийлд.

— Много по-добре. Стан го е хванал натясно — отговори мъжът, когото Рап не познаваше. — Виктор започна да се подхлъзва, но продължава да се придържа към първоначалната си версия.

— Какво показват разпечатките? — Стансфийлд посочи към полиграфа.

— Отговорите му и показателите са в рамките на допустимите параметри, но интуицията ми подсказва, че лъже, та се къса.

Рап погледна през голямото еднопосочно стъкло. В стаята за разпити бяха Виктор и Хърли. Цялото му тяло се напрегна и се стегна в един сноп от енергия. Първата мисъл, която му мина през ума, беше колко силно желае да убие Виктор. Втората — че няма да се спре да очисти и Хърли, ако му се изпречи на пътя.

Двамата пушеха. Виктор беше облечен в бяла тениска и джинси. Памучната тъкан беше опъната върху масивните мускули на ръцете му. Беше се облегал назад на стола и се стараеше да изглежда спокоен.

— Знам, че трябва да играем тази игра, Стан. Виждам, че и на теб не ти харесва, но няма как. И двамата знаем, че Рап е боклук. Хайде да свършваме вече, за да можем да го изловим и да го отървем от неговото нещастие.

Всички в наблюдателната стая насочиха очи към Рап.

— Мисля, че всички знаем кой трябва да бъде отърван от нещастieto си — каза Мич на Стансфийлд.

Люис се доближи до него.

— Знам, че не ти е лесно да го чуеш, но ти трябва...

— Стига, докторе — прекъсна го Рап, без да изпуска от поглед Виктор. — Не се обиждай, но в момента не искам да слушам глупостите ти.

Хърли загаси цигарата си в пепелника.

— Знаеш ли какво си мисля... мисля, че си голямо лайно. Снощи ти казах да се оттеглиш. Да се върнеш в хотела и да си починеш. Но ти пренебрегна заповедта ми.

— Нищо не съм пренебрегвал. Тъкмо се канехме да си тръгнем, когато той изпрати примамка. Макгуърк и Борнман се придвижиха към вратата на сградата и тогава той ги нападна.

— А къде беше примамката?

— Не знам. Повече не го видях.

— Говориш глупости. — Хърли се облегна назад и поклати глава. — Долни лъжи.

Виктор се усмихна.

— Знам, че гледаш да си свършиш работата, но това е само загуба на време. Да приключваме и да отидем да очистим онова говедо. Знам, че го мразиш не по-малко от мен.

— Само защото не го харесвам, не означава, че желая смъртта му. Аз не харесвам много хора.

— И много ли хора са застреляли двама от хората ти и са „осветили“ конспиративна квартира? Много ли хора провалят мисията си насред центъра на Париж и я превръщат в шибан международен скандал? Девет шибани трупа! — Виктор удари с юмрук по масата и размаха пръст към Хърли. — И не забравяй двамата агенти на ДЖСЕ, на които също видя сметката.

Стан кимна, сякаш беше съгласен с него.

— Колкото до тези двама агенти от ДЖСЕ... чух много интересна история. Имам двама свидетели, които са пристигнали на мястото малко след като ти си зарязал трупа на Борнман на улицата, бързайки да спасиш собствения си задник.

— Нали ти казах вече — Борнман изпадна от микробуса. Нямахме какво да направя в тази ситуация.

Хърли не обърна внимание на думите му, само продължи:

— Тези двама свидетели разпознаха и идентифицираха Рап.

— Ето на, виждаш ли? Значи имаме доказателство, че е бил на мястото.

— Познай какво е правил, когато те са се приближили към него.

— Не знам... опитал се е да избяга?

— Не... така би постъпил ти. Ти си този, който е избягал.

Виктор се наведе над масата.

— Ако беше на мое място, ти щеше да постъпиш по същия начин.

— Ти не може да знаеш какво бих направил аз, затова по-добре си затвори шибаната уста, преди да съм ти я разбил. А сега да се върнем на темата. Какво според теб Рап е правил, когато двамата са го видели?

Виктор отново се отпусна назад и предизвикателно скръсти ръце.

— Не знам.

— Оказвал е първа помощ на единия от агентите. Първият от агентите е бил улучен в лицето, другият — в гърдите. Тези двама свидетели са хора, с които работя вече почти двацет години. Те казват, че Рап е превързал агента с раната на гърдите.

Виктор сви рамене, за да омаловажи този факт.

— Каж ми защо, по дяволите, Рап ще стреля по някого, а после ще се втурне да го спасява.

— Не знам. Той е пълна откачалка и когато го хванем, ще можем да го попитаме. Но това — Виктор многозначително вдигна ръце — са пълни глупости и ти го знаеш.

Един от телефоните в наблюдателната стая иззвъня и Ридли го вдигна. В продължение на половин минута слуша човека от другата страна на линията и отговори в слушалката:

— Браво на вас. Стойте плътно до него. Ще ви се обадя, когато тръгнем. — Ридли затвори и ухилен погледна към Стансфийлд. — Уолдвогъл е готов. Сега имаме звук и по датчика ще знаем къде се намира. Познай кой е взел Кук от летището.

Стансфийлд беше твърде съсредоточен върху Виктор, за да превключи толкова бързо.

— Нямам представа.

— Пол Фурние.

— Напоследък доста често чувам това име.

— Според Уолдвогъл първо ще се отбият за обяд, после ще имат среща. Фурние казал, цитирам: „Че те много искат да се срещнат с теб, но очакват да им дадеш и останалата част от списъка, както и името на убиеца“.

— Кук какво е отговорил?

— Че не са били толкова път само за един обяд.

Стансфийлд се обърна отново към стъклото, потупа Галмидж по рамото и му каза:

— Каж на Стан да си почине. Искам да говоря с него.

Рап се приближи до Стансфийлд и му прошепна:

— Дайте ми пет минути с него. Аз съм последният, когото очаква да види тук.

Стансфийлд още не беше взел решение дали да удовлетвори молбата, когато Хърли влезе в стаята с физиономия, сякаш искаше да удари някого с юмрук по лицето. И замръзна на място, когато видя Рап, застанал до шефа му.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Спокойно — предупреди го Стансфийлд. — Неговата версия съвпада. Той не е проблем. Проблемът е в онзи там. — Той кимна към Виктор, който леко беше посърнал и поизгубил спокойствие, умувайки над положението, в което се беше озовал. — Ела тук — нареди Стансфийлд на Хърли.

Двамата застанаха в ъгъла и шефът му разказа всичко, което беше разбрал през последните часове.

— Грета? — по едно време се обади шокиран Хърли.

Стансфийлд му направи знак да мълчи и доразказа историята. После двамата отново дойдоха в средата на стаята.

— Том, Мич иска да влезе вътре и да зададе на Виктор няколко въпроса — каза Стансфийлд на доктор Люис. — Нямам много време за мислене. Изглежда, нашият заместник-директор в момента се кани да извърши измяна, а аз се нуждаю от доказателства.

— Ще можеш ли да сдържиш нервите си? — Люис попита Рап.

Мич се намръщи.

— Съмнявам се, че ако съм спокоен и тих, ще постигнем нещо. Видях с очите си как този идиот снощи уби четирима души. И никой от тях не беше терорист. Двама от тях вие познавахте отдавна. Той е отрепка... бясно куче. Трябваше да го отървете от нещастния му живот още преди много години. Сега не е моментът да се държим възпитано.

Последният човек, от когото Рап очакваше да го подкрепи, беше Хърли:

— Той е прав. Виктор си мисли, че ни е надхитрил. Най-добрият начин да го извадим от равновесие е да пратим Рап при него.

— Ако Мич влезе при него, ще се стигне до насилие — възрази Люис.

Рап извади своя глок със заглушител.

— Не знаеш колко си прав.

Люис умоляващо погледна към Стансфийлд.

— Не това е начинът. Какво ще постигнем, ако го убие, преди да е отговорил на въпросите ни?

— Обещавам да не го убивам, докторе. Поне докато не получим отговори от него. — Рап не можеше да чака разрешение и тръгна направо към вратата.

Хърли го спря в коридора и го хвана за ръката.

Той рязко се извъртя към него с гневно лице.

— Долу ръцете от мен!

Хърли го пусна и отвърна:

— Не ми е лесно да го призная, но сега разбирам, че не съм бил прав и искам да ти се извиня.

Рап реагира само с леко кимване.

— Добре, а сега, ако искаш да ми помогнеш, гледай никой да не влиза в стаята за разпити, докато не приключи с него. Не ми пука какви звуци ще чуеш, но не отваряй за нищо и на никого тази врата. Съгласен ли си?

— Съгласен.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

За Брамбъл сутринта вървеше добре. Виждаше, че на Хърли разпитът не му е много по сърце. Стан мразеше Рап не по-малко от него, че дори и повече. Последната част от разпита мина малко потвърдо, но Хърли трябваше да играе шоуто заради хората от другата страна на стъклото. Онази кучка Кенеди сигурно не му даваше мира. Добрата новина беше, че скоро нямаше да я има. След издънката на Рап в Лангли щяха да направят мащабно прочистване и Кенеди първа щеше да отлети оттам.

Стансфийлд, това изкопаемо, също щеше да се пенсионира скоро. И Хърли не беше млад. След десетина години Брамбъл щеше да командва парада и тогава щеше да падне голямото лапане. Тази професия беше идеална да крадеш безнаказано колкото си искаш. Той завъртя леко стола си към голямото наблюдателно стъкло. Чувстваше, че Кенеди е от другата страна. Сама не живееше като хората и на другите не даваше. Сигурно сега се караше със Стан и с всеки друг, който не споделя мнението, че нейното момче-чудо е находка за Управлението.

Брамбъл чу как вратата се отвори и без да се обръща, каза:

— Стан, стига сме си губили времето. Колкото повече се мотаем тук, толкова по-трудно ще е да хванем оня пръч.

— Оня пръч?

Брамбъл подскочи от изненада и събори стола.

— Какво, по дяволите, правиш тук?! — Тогава видя пистолета в ръката на Рап. — Свали това веднага.

— Седни на стола веднага.

— Майната ти. Ти не си никой, за да ми заповядваш? Как влезе тук?

— Няма да повтарям. Вземи стола и седни.

Брамбъл понечи да отговори с поредната ругатня, когато куршумът уцели здравето му коляно. Навярно пръсна капачката му,

защото кракът му рязко се сгъна и той падна на пода. Брамбъл се хвана за крака и завика от болка.

Рап застана над него и насочи пистолета в лицето му.

— Млъкни, Виктор. Всички знаят какво стана снощи. Има свидетели, които видяха какво направи. Ти си един скапан боклук.

— Не съм направил нищо. Ти беше.

Рап насочи дулото към лявото стъпало на Брамбъл и стреля отново. Изчака няколко секунди да спрат виковете на Брамбъл и каза:

— Ето каква е сделката. Ще продължавам да стрелям по теб, докато не ни кажеш истината, която вече знаем.

— Щом вече я знаете, защо ме питаш тогава?

— Ти май наистина си толкова глупав. Трябва ни потвърждение. Предал си информация на лоши хора. Казал си им за Тарек. Описал си методите ми на действие. Помогнал си им да ми устроят засада.

— Майната ти!

— Грешен отговор. — Рап стреля в дясното стъпало на Виктор, който отново зави и засипа закани, но Мич не му обърна внимание. Когато Виктор накрая се умори, той добави: — Стансфийлд ми разреши да те убия. Можеш да се спасиш само ако ни кажеш на кого сътрудничеше.

— Не знам за какво говориш.

— Значи искаш още един куршум. Този път ще ти дам да избираш. Лявата или дясната китка?

Виктор вдигна ръцете към гърдите си.

— Искаш да те убия ли?

— Майната ти.

— Трябва да помислиш за по-остроумен отговор от този. — Рап го изгледа. — Какво ще кажеш за лактите? Сигурно адски боли. Има много кости и нерви. Кой от двата... левия или десния?

Виктор се загърчи на пода, опитвайки се да се отдалечи от Мич, но заради кръвта се подхлъзна.

— Не стреляй повече. Нищо нередно не съм направил.

— Доста нередни неща направи, Виктор, и ако искаш да живееш, по-добре ми кажи истината. Е? На кого предаваше информация?

— На Стан.

Рап поклати глава:

— Жалък си, Виктор. Стан знае всичко. Предавал си на друг. На някой извън групата. Трябва ми името му. Хайде.

— Не знам за какво говориш.

— Ще броя до пет и ще стрелям. — Той започна да брой.

— Не знам за какво говориш.

— Четири... пет. — Рап се прицели в левия лакът и дръпна спусъка.

Виктор се преви от болка и крещя половин минута. Рап търпеливо го изчака и пак попита:

— Кой беше, Виктор? Кой е твоят човек?

Виктор измърмори нещо, някакво име, но Рап не можа да го чуе ясно. Наведе се и допря заглушителя в слабините на Виктор.

— Не чух името. Кажи го по-високо.

Виктор се гърчеше от болка. Носът му беше изцапан със сополи. Измърмори още нещо. Рап натисна по-силно пистолета.

— Отново ще броя до пет. Помниш ли какво стана последния път? Едно... две... три... четири.

— Пол Кук! — изкрещя Виктор.

Рап се изправи, погледна към стъклото и кимна. После отново се обърна към Виктор:

— Ако зависеше от мен, бих ти пръснал мозъка още сега.

Рап тръгна към вратата.

Виктор започна да се смее. Първо тихо и бавно, после по-бързо и по-високо.

— Какво е толкова смешно, Виктор?

— Знаеш си, че не ставаш за тази работа. Не си куражлия.

Рап го погледна, размисли, вдигна пистолета и стреля два пъти в слабините му. После почука три пъти на вратата и Хърли му отвори.

— Как мина? — попита го той.

— Посочи Кук.

Хърли надникна зад Рап и видя кръвта по пода на стаята.

— Какво, по дяволите, му направи?

— Дадох му няколко възможности да каже истината. Трябваше му известно време, докато разбере, че ще е по-добре за него да спре да ме лъже.

— Какво ще го правя сега?

Рап сви рамене.

— Обещах на доктора да не го убивам. Каквото искаш го прави.
Той тръгна към стаята за наблюдение. Вратата се отвори, преди да влезе, и на пътя му се изправи доктор Люис.

— Как се чувстваш? — попита той Рап с притеснение.

Мич се спря, помисли секунда и отвърна:

— Страхотно, докторе. Никога не съм се чувствал по-добре. А ти?

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Фурние беше уредил отделна стая в „Лез Енфан Терибл“. Той познаваше добре мениджъра и можеше да разчита на неговата дискретност. Сутринта му беше минала ужасно. Наложиха му се да се отбранява от буквално всеки един бюрократ и политик по веригата. Генералният директор на Националната полиция искаше главата му, а феминистките — топките му. А той искаше само да не го занимават с глупости. Та какво значение имаха чувствата на една жена, щом той водеше борба в името на националната сигурност на Републиката?

За щастие Кук не знаеше нищо за сутрешната пресконференция. Той бодро слезе от частния самолет, настроен за сключването на сделката. Фурние харесваше американеца, поради простата причина че той беше огледален образ на самия него. Беше интелигентен и прагматичен. Никога не задълбаваше в емоционалната страна на нещата, което в техния занаят беше равносилно на целувката на смъртта. В шпионажа нямаше място за чувства и състрадание. Това беше брутална професия, в която само най-добрите и най-умните можеха да оцелеят.

Отчасти заради това уважаваше Стансфийлд и Хърли. Те бяха такъв добър екип още от миналото. Умът на Стансфийлд и безсърдечното поведение на Хърли, готов да съкруши противника на всяка цена, бяха изключително мощна комбинация. Но и двамата вече бяха на години. И фактът, че се бяха оставили някой като Кук да действа незабелязано за радарите им, беше доказателство, че е време да се оттеглят. Това доста го притесняваше. Щеше ли да почувства кога трябва той самият да се оттегли? Доста размишляваше върху този въпрос и кроеше планове. Поради тази причина и така грижливо беше скътал солидна сума пари. Когато дойде неговият час, той просто щеше да изчезне.

— И какво можеш да ми кажеш за тези хора? — попита го Кук.

Фурние отпи от виното си.

— Те плащат доста добре за информация. Другото не е толкова важно.

— Те заплашвали ли са те?

Французинът се усмихна.

— Има няколко некултурни типове сред тях, но Макс ги държи изкъсо. Макс ще ти хареса. Той е добър човек. Не е от онези радикали, които непрекъснато заплашват да взривят разни неща.

Кук се засмя.

— Е, щом Макс ги държи изкъсо, тогава няма повод за притеснение.

Фурние погледна часовника си, допи чашата и каза:

— Трябва да вървим. Обичам да ги карам да чакат, но не чак толкова дълго.

— В колко часа ни е срещата?

— В един.

Кук погледна своя часовник и се намръщи. Беше един и трийсет и осем. Двата станаха, Фурние спусна отново завесата на частното сепаре и тръгна към вратата. Няколко клиенти се опитаха да го заговорят, други само го зяпнаха и зашушукаха помежду си. Той не им обърна никакво внимание. На вратата ги чакаха Мерме и бодигардът на Фурние. Мерме изглеждаше така, сякаш беше на ръба на нервна криза.

Фурние го придърпа настрана.

— Още лоши новини ли?

— Да. Обадиха се от президентството и искат да видят папката с показанията.

Фурние вдиша през носа си.

— Тази кучка наистина ми създаде големи неприятности. — Извади цигара и добави: — Кажим им, че в момента съм зает с разпит на много важен агентурен източник и че ще им изпратим папката довечера.

Мерме кимна и всички пресякоха улицата. Фурние предложи на Кук цигара, но американецът отказа с оправданието, че спортува гребане и не е здравословно за белите му дробове. Фурние се престори, че не го е чул.

Хотел „Балзак“ беше точно от другата страна на улицата. Те продължиха по застланите с килим стъпала и се спряха под кръглия

портал.

— Почакай тук — каза Фурние на Мерме. — Ще се забавим не повече от половин час.

В действителност Фурние не искаше да има прекалено много очи и уши. Една значителна сума пари в брой щеше да смени собственика си и в зависимост от изхода на срещата можеше да се изкуши да се качи в колата си и да замине направо за Швейцария.

Двамата с Кук минаха през фойето и оттам към асансьорите. И тук неколцина души ги заляпаха, а един се опита да ги заговори, но Фурние гледаше право напред и мълчаливо си проправи път. За щастие средният асансьор беше свободен и не се наложи да чакат. Той натисна бутона и за по-малко от минута се озоваха на най-горния шести етаж на хотела. В другия край на коридора пред вратата на най-скъпия апартамент на пост стоеше бодигардът на Макс.

— Здравей, Омар — провикна се отдалеч Фурние. — Извинявай, че закъсняхме.

Омар не се усмихна. Само пристъпи напред и на много развален френски им нареди да си разтворят саката.

— Винаги ли трябва да го правим, Омар? В края на краищата, това е моята страна.

— Такива са правилата.

След като ги претърси и се увери, че не са въоръжени, Омар извади ключ и отвори вратата. Фурние влезе първи, Кук след него. Те отидоха в хола, където на един от диваните се беше излегнал Макс Вега.

— Макс — поздрави го ентусиазирано Фурние. — Радвам се да те видя.

— Да — отвърна Макс, намигна и кимна към телевизора. — Виждам, че си имал доста тежък ден.

Французинът само изсумтя.

— В този бизнес, Макс, съм имал и по-тежки времена.

— Сигурен съм. — Макс се обърна към Кук и протегна ръка за поздрав. — Отдавна исках да се запозная с вас.

— Аз също — отвърна той.

— Моля, седнете. Какво да ви поръчам за пиене?

— Благодаря, нищо — отговори Фурние и за двамата. — Току-що обядвахме, а и нямаме много време. — Той седна на единия от

големите дивани, Кук се настани до него.

— Разбирам. — Макс се разположи срещу тях. — Значи искате да минем направо към бизнеса.

— Няма да е лошо. Както знаеш, благодарение на приятеля ти Самир сега трябва да се занимавам с куп други проблеми.

Кук забеляза мъжа с превързано лице чак сега. Усмихна му се, но реакцията на Самир не беше толкова любезна.

— Къде е Рафик? — попита Фурние.

— Ще те зарадвам с новината, че подготвя самолета. Щом приключим с нашия бизнес, ще напуснем страната.

— Наистина съм много доволен да го чуя. Благодаря ти.

— Така... — Макс се обърна към Кук: — Вие имате нещо за мен.

— Да, но първо искам да видя парите.

— Разбира се. — Макс погледна назад. — Самир, донеси парите.

— Предполагам, моите ще бъдат преведени съгласно инструкциите ми, както обикновено — каза Фурние.

— Разбира се. Ще се обадя на секретарката ми и тя ще уреди всичко.

— Добре.

Самир се върна с голямо куфарче и го постави на масата между двата дивана. Отвори го и показа на Кук парите.

— Един милион долара и още един милион в сметка в швейцарска банка — каза Макс. — Сега искам информацията, която ми обещахте.

Кук се усмихна и извади от сакото си сгънат плик.

— Името му е Мич Рап. Вътре има негова фотография, известни адреси. Майка му е неизлечимо болна и не ѝ остава много да живее, но има брат, който може да бъде използван за натиск над него.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Рап и Хърли бяха паркирали на четири пресечки от хотел „Балзак“. Хърли седеше зад волана, а Мич — на седалката до него. Рап много пъти беше ставал свидетел на споровете между Хърли и Кенеди, но никога досега не ги беше виждал така открито да повишават тон на Стансфийлд. И по-странното беше, че за първи път бяха на едно мнение. Шефът искаше да дойде с тях в хотел „Балзак“, но Хърли заплаши да си подаде оставката, ако шефът му само си подаде носа извън комплекса на посолството. Предстоеше им да извършат обикновено наблюдение, но не беше изключено да се стигне до нещо много по-сложно и опасно. Стансфийлд не можеше да рискува живота си така лекомислено. Достатъчно лошо беше, че проклетият заместник-директор на Централното разузнаване предаваше страната си. Сега само оставаше и заместник-директорът по операциите да бъде арестуван от полицията. Стансфийлд накрая отстъпи и разреши Рап и Хърли да тръгнат без него.

Двамата бяха облечени в костюми с вратовръзки. Рап носеше в себе си нов паспорт и кредитна карта, както и служебното удостоверение и пистолета, които беше взел от ранения агент от ДЖСЕ. Също така си беше сложил сини контактни лещи и фалшива брадичка катинарче, за да наподобява външния вид на агента. Ако някой се вгледаше внимателно, щеше да установи, че Рап не е човекът от снимката в служебното удостоверение. Но той нямаше да даде на никого възможност да се вгледа по-внимателно.

Ридли и хората му бяха на три пресечки отгук, от другата страна на хотела, в микробус, оборудван за наблюдение. Рап и Хърли получаваха в реално време информация от устройствата, поставени върху Кук. Планът беше да запишат всяка негова дума, да го оставят да им даде доказателство за вината си и да го хванат, когато слиза от колата пред входа на неговия хотел.

Кук и Фурние проведоха дълъг обяд, което позволи на Рап и Хърли да застанат на позиция навреме, когато двамата пристигнаха в

хотел „Балзак“. Те чуха разговора пред ресторанта и сега подслушваха как Кук се запознава с обитателя на хотелския апартамент. Рап слушаше спокойно, докато не чу името си. Двамата с Хърли се спогледаха, докато в това време Кук казваше: „Следвал е в Университета в Сиракюз и е бил вербуван от Айрини Кенеди. Тя е много близка сътрудничка на Томас Стансфийлд и чрез нея също може да се упражни натиск върху него...“.

— Кучият му син! — изкрещя Хърли.

Рап вече мислеше с няколко хода напред. Представи си всеки от хората в стаята. Кук беше предател, Фурни беше подла змия. Благодарение на информацията и имената, предоставени от монсиньор Де Фльори, Кенеди беше открила самоличността на другите двама. Самир Фади беше командир на средно ниво в Ислямски Джихад и най-вероятно той беше типът, ранил Рап в рамото. Вторият беше от доста по-висок ранг. Макс Вега, заможен испански бизнесмен, чийто баща саудитец беше известен с радикалните си възгледи. През последните години Вега се беше превърнал в основен спонсор на различни радикални ислямистки групировки. Рап знаеше за него, защото неговото име беше следващо в списъка с лицата за ликвидация.

Рап не се колеба да вземе решението. Той посегна към вратата и в същото време каза:

— Стан, застреляй ме, ако искаш, но аз отивам там. И да не ме убиеш, аз ще съм мъртъв, ако не очистя всички в онази стая до един.

Хърли не помръдна, нито отговори нещо в продължение на цяла вечност. Накрая превключи колата на скорост.

— Хотелът има страничен вход за персонала и за камиони с доставки — каза той. — Намира се откъм улица „Лорд Байрон“.

— Знам къде е.

— Вляво има стълбище. Те са на последния етаж. Предлагам ти да оставиш парите. Така ще изглежда по-грубо.

— Добра идея.

Двайсет секунди по-късно колата мина покрай предния вход. Пет секунди след това Хърли спря пред страничния.

Рап слезе от колата и преди да тръгне, каза:

— Благодаря ти, Стан, наистина оценявам това, което направи.

— Няма проблем. Само се пази и не оставяй пръстови отпечатъци.

— Никога не оставям.

— И за твое сведение, планът на Томас не ми хареса още от самото начало. Работата ни е да убиваме тези задници, не да ги вербуваме като двойни агенти.

— Не споря за това.

— Ще те чакам малко по-нататък, на улицата. — Той посочи през предното стъкло. — Имаш пет минути. Хайде, тръгвай.

Рап затвори вратата и изтича към тротоара. Входът за персонала представляваше малка врата, водеща към вътрешен гараж. Не беше заключено. Той извади удостоверението от ДЖСЕ и влезе.

Един сервитьор само го погледна бегло, докато минаваше. Рап се усмихна, разтвори удостоверението и каза, че е от полицията.

Стълбището се намираше точно там, където му описа Хърли. Рап се заизкачва бързо нагоре, като взимаше по две стъпала наведнъж. Когато стигна до последния етаж, сърцето му биеше учестено, но той знаеше, че ще може да си възвърне нормалния пулс до няколко секунди. Спря се точно до вратата на пожарния изход и няколко пъти вдиша и издиша дълбоко. После отвори вратата с крак, за да не остави отпечатъци, и се озова на етажа. Там, в другия край на коридора, стоеше Омар, с целия му внушителен ръст от метър и деветдесет и пет. Навярно тежеше поне сто и петдесет килограма. Рап тръгна право към него. По пътя си изрече няколко извинения на френски и точно както се надяваше, Омар се насочи към него. Малко вероятно беше да е въоръжен, но Рап трябваше да допусне и тази възможност. Когато двамата се приближиха на десетина метра един от друг, Рап каза:

— Аз съм от службата на мосю Фурние. — Извади удостоверението и го показа. — Трябва да говоря с него.

Омар се спря в средата на коридора, за да прегледа удостоверението по-добре.

Мич трябваше добре да премери действията си във времето. Ако се доближеше прекалено много, арабинът щеше да го сграбчи с огромните си лапи. Държеше удостоверението в лявата си ръка, която протегна докрай, уж за да помогне на Омар да види картата. Дясната му ръка бръкна под сакото и стисна пистолета. Извади го и го насочи директно към сърцето на Омар. Обикновено би стрелял само веднъж, но предвид размерите на Омар натисна спусъка три пъти.

Реакцията на Омар беше предвидима. Той се хвана с две ръце за гърдите и тръгна да пада. Рап затвори служебната карта и бързо го подхвана, а после леко го положи на пода. После го претърси за ключове. Самият той беше отсядал в „Балзак“ и знаеше, че тук още използват старомодните метални ключове, а не модерните пластмасови карти. Откри ключа, сложи си латексови ръкавици, взе ключа и бързо тръгна към вратата. Сега не можеше да мести трупа на Омар и затова трябваше да действа бързо.

С насочен напред пистолет Рап пъкна ключа в ключалката, завъртя го и го остави вътре, после отвори вратата. Кук и Фурние седяха почти насреща му. Рап вдигна пръст към устните — универсалният жест да мълчат. Онези се смръзнаха на място. Той влезе в стаята и завари другите двама на дивана вляво от него. Високият понечи да си отвори устата, когато Рап го застреля в челото. Докато насочваше пистолета към другия на дивана, с лявата ръка извади глока. Стреля отново и улучи втория мъж също в челото.

Колкото и да му се искаше да каже нещо на Кук и Фурние, той знаеше, че Ридли и екипът му подслушват, затова замълча, прицели се с глока и простреля другите двама в гърдите. Четири куршума за Фурние и три за Кук. Първите куршуми попаднаха точно в сърцето и той сетне стреля наоколо, за да изглежда, че е работа на някой по-неопитен от него. Отиде при Самир и пъкна глока в ръката му, после стреля два пъти по дивана срещу него. Остави пистолета да падне на пода, в краката на Самир и после взе листовете и плика, които бяха в скута на Макс.

Погледна собствените си фотографии и биографичната информация. Сгъна ги и ги прибра в джоба на самото си. Извади кърпичка от другия джоб и бързо избърса пистолета ФН, след което го постави в ръката на Фурние, прицели се с него в Макс и стреля два пъти в торса му. Стреля още три пъти по Самир и остави оръжието да лежи в ръката на Фурние. Полицията щеше доста да се озадачи, щом откриеше, че с двете оръжия е било стреляно и в инцидента, в който беше убит един агент от ДЖСЕ и ранен друг. Предвид репутацията на Фурние малцина щяха да се натъжат от вестта за кончината му. Рап отиде при Кук и го претърси за друго копие на досието. Откри друг плик и прибра и него в джоба си.

Отстъпи назад и огледа стаята, да не би да е пропуснал нещо. После тръгна към вратата. В коридора изтича до тялото на Омар, върна ключа в сакото му и затича към стълбите. Върна се така бързо, както и беше дошъл, прескачайки по две стъпала наведнъж. С тази разлика, че сега не беше толкова уморително. Свали ръкавиците точно преди да се натъкне на двама служители на хотела, които пушеха до задния вход. Рап не им обърна внимание, а продължи навън. Излязъл на яркото следобедно слънце, той зави наляво и тръгна забързано по тротоара, макар и да не забеляза нищо подозрително. Беше просто един от многото парижани, които след обяда бързаха да стигнат навреме в офиса си.

На следващата пресечка той се спря, но Хърли го нямаше никъде. Без да чака, Рап продължи по „Лорд Байрон“ и се замисли защо ли Хърли беше решил да го прекара. Сигурно се беше уплашил как ще реагира Стансфийлд. Имаше и голяма вероятност да го обявят за ликвидация. Трябваше да стигне колкото се може по-бързо до най-близката станция на метрото и да вземе влак за възможно най-далечна дестинация.

Мислите му се върнаха към Грета. Стансфийлд щеше да се погрижи за нея и щеше да направи всичко възможно Рап никога повече да не я види. Дядо ѝ беше техният доверен banker. Той им позволяваше тайно да прехвърлят средства, без лошите да разберат. Ролята му в екипа беше изключително важна. Когато разбереше, че животът на внучката му е бил застрашен заради действията на един от щатните убийци на Стансфийлд, щеше да побеснее. Но Рап беше готов да рискува, само и само за да я види поне още един път. Никога нямаше да си го прости, ако не се видеше с нея.

Черният мерцедес изскочи отзад и го настигна. Хърли провря глава от отворения прозорец.

— Да те закарам до някъде?

Рап се спря и поклати глава.

— Къде, по дяволите, беше?

— Някакъв пътен полицај ми забрани да паркирам тук. Трябваше да обиколя и пак да дойда.

Рап се качи и Хърли форсира двигателя. След като притокът на адреналин в кръвта му постепенно намаля, Рап почувства внезапно изтощение и свали стъклото, за да подиша малко чист въздух.

— Как мина? — попита го Хърли.

— Доста добре. — Той извади двата плика от джоба. Отвори втория и вътре откри фотография с грозната мутра на Хърли. — Виж това. Искаше да продаде и теб.

— Какъв глупак. С мен щяха да видят голям зор.

Завиха на следващата пресечка.

— Много ли съм загазил? — попита Рап.

— Не знам. И аз се питах същото. Но си мисля, че не е лошо на първо време да се затаиш на дъното.

— Да... вероятно си прав.

— Къде да те закарам?

— След две пресечки има станция на метрото. Остави ме там.

Хърли кимна.

— Не бях честен с теб — каза той. — Извини ме. — Колата спря до тротоара. — Обади ми се след пет седмици. Ще се опитам да изгладя нещата.

Рап подаде на Хърли досието му.

— Благодаря ти.

— Пази се.

— Ти също. — Мич слезе от колата и добави: — Четирима мъртви лоши. Денят не беше лош.

— Дори бих казал, доста добър.

— Късмет.

— И на теб, хлапе.

Рап затвори вратата и изпрати с поглед колата, докато тя не се скри от погледа му. Чувството на самота беше някак странно за него. За първи път от две години нямаше на кого да докладва, нито къде да замине в близко бъдеще. Щеше да вземе влака, оттам самолета и щеше да изчезне за няколко месеца. Да види какво е да водиш нормален начин на живот. Рап се смеси с тълпата и заедно с другите хора слезе в станцията на метрото. Когато стигна до платформата, вече беше стигнал до извода, че колкото и да му се иска, няма да се получи така. Той щеше да се върне при тях, ако и те го искаха. Не беше като нормалните хора и никога нямаше да бъде. Те го бяха променили завинаги.

Издание:

Автор: Винс Флин

Заглавие: Списъкът на обречените

Преводач: Петър Нинов

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Ера“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД

Излязла от печат: 14.05.2012

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-389-205-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8329>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.